ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
179

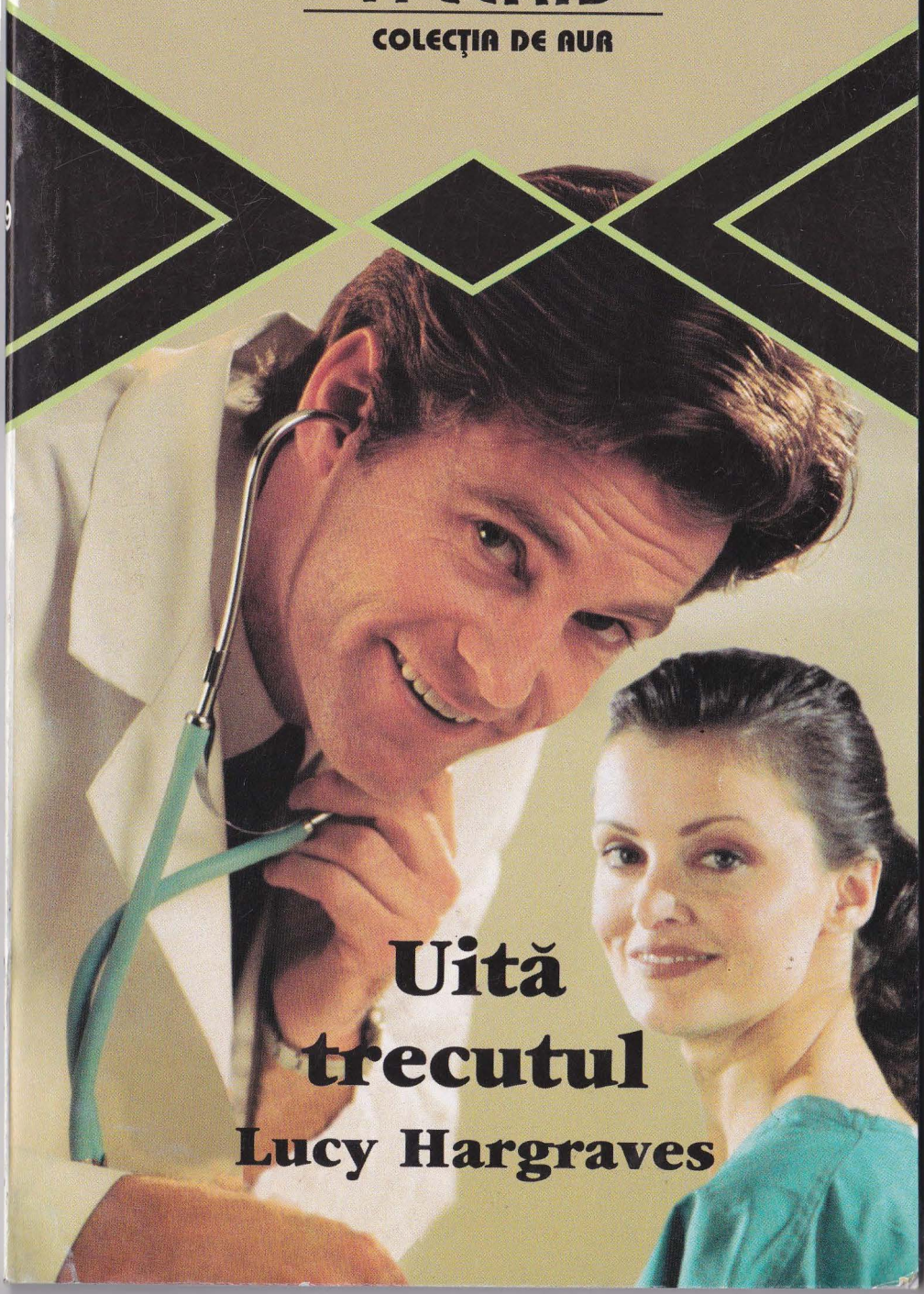

Uită trecutul

Lucy Hargraves

COLECȚIA DE AUR

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati, Nr 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/223 63 07.

THE BEST

Cu moartea în suflet, Nicoll a decis să-și uite trecutul. Așa că mai trece o dată în revistă gândurile negre, în trenul care o duce spre noua sa viață... Dar curând, tristețea este înlocuită de o furie îndreptățită, când tovarășul său de compartiment îi ordonă să se smiorcăie cu mai puțin zgomot. Este prea mult!

Dar a doua zi, o altă surpriză o așteaptă: necunoscutul din tren nu este altcineva decât doctorul Alex Baron, superiorul său ierarhic. Tânăra infirmieră tremura de teamă. Și când te gândești că l-a pus cu asprime la locul său!

ISBN: 978-973-646-608-3

PREȚ: 8 LEI

Capitolul 1

În acel sfârșit de după-amiază de iunie, razele soarelui care apunea decorau fața austeră a gării St.Pancras cu reflexe roșietice.

Un taxi se opri în fața intrării plecărilor și din el coborâră două pasagere. Una dintre ele scotoci în poșetă pentru a-și găsi portofelul. Era o fată tânără de statură mică, a cărei față încântătoare era aureolată de părul șaten care cădea în cascadă pe umeri. Trăsăturile fine erau luminate de doi ochi mari migdalați, de un verde – închis. Nasul mic era ușor cârn și gura delicată și senzuală.

– Lasă, Nicky, mă ocup eu de asta, interveni Elaine, care tocmai scotea valiza mare a prietenei sale. Du-te mai degrabă să-ți cumperi bilet și să consulți mersul trenurilor.

Nicoll alergă la ghișeu, ceru un bilet dus pentru Leicester, apoi examină tabloul de afișare.

– Mai am o oră înainte de plecare, îi spuse prietenei care o aștepta în hol. Avem timp să bem o cafea.

Se așezară pe o bancă de unde se putea supraveghea în același

timp pendula și peronul și băură în tăcere băutura fierbinte care aburea în paharele din plastic.

– Seara de ieri a fost foarte reușită, remarcă Nicoll după un timp.

– Da....

Elaine își mușcă nervos buza și reluă cu tristețe:

– Îmi pare rău că te-ai hotărât să ne părăsești, Nicky. Ți-ai fi putut găsi un post de infirmieră în altă parte decât în Midlands....

Amândouă își trecuseră cu succes examenul de anul trei la spitalul Royal Heathside din Londra, dar Elaine care era logodită cu doctorul Simon Hill, medic consultant de obstetrică, își formulase foarte firesc dorința de a-i lucra alături, în timp ce Nicoll alesese să plece pentru a dobândi o experiență mai vastă. Cel puțin asta pretinsese, deoarece nu mărturisise nimănui motivul exilului său de bunăvoie.

Încă din prima clipă, logodnicul Elainei îi displăcuse profund. În cursul lunilor precedente, trebui să suporte cu o jenă crescândă curtea insistentă pe care acesta i-o făcea îndată ce prietena ei lipsea. Fără nicio îndoială, Simon nu va fi un soț fidel.... Nicollei i-ar fi plăcut ca Elaine să-și dea seama de asta înainte să fie prea târziu, dar în niciun caz nu se putu hotărî să-și asume responsabilitatea despărțirii lor. Așa că, preferase mai degrabă să dispară discret decât să-i producă vreo suferință prietenei sale, dar nu se putea împiedica să aibă inima grea la gândul că-și părăsește toți prietenii.....

– Vei veni să mă vezi, nu-i așa? o întrebă neliniștită pe Elaine. Nu sunt decât două ore cu trenul și se pare că toată câmpia înconjurătoare este splendidă.

– Știu. Părinții mei locuiesc foarte aproape.

În acea clipă, o voce domoală, amplificată de difuzoare răsună în

hol. Călătorii care plecau spre Leicester erau rugați să ia loc în trenul care tocmai intra în gară.

– Probabil va fi greu să trăiesc din nou într-un cămin pentru infirmiere, murmură Nicoll, prinzând mânerul valizei. A fost minunat să pot împărți pentru șase luni apartamentul tău! Sper că te vei înțelege bine cu Ros.

– Da, dar nu va fi același lucru..... Oh și apoi oricum nu este pentru mult timp! adăugă Elaine, cu ochii strălucind. Sper să-l conving pe Simon să stabilească fără întârziere data căsătoriei noastre!

Se strecurară într-un vagon rezervat nefumătorilor și căutară un compartiment gol.

– Chiar îmi pare rău că am lăsat atât de multă dezordine în urma mea, se scuză Nicoll, vârându-și valiza sub un scaun neocupat, lângă fereastră. Spune-i lui Ros să nu se neliniștească, voi trece să-mi iau restul lucrurilor îndată ce este posibil.

Ieși pe culoar de unde cumpără o revistă medicală și o revistă de modă de la un negustor ambulant și sporovăi cu prietena sa până când șeful gării dădu semnalul de plecare. Atunci Elaine coborî pe peron, în timp ce Nicoll deschise în grabă o fereastră și se aplecă în afară. Părul cu reflexe acaju îi mângâie obrazul în timp ce-i mulțumea prietenei sale că venise s-o conducă.

– Să-mi dai repede vești! îi strigă Elaine.

Un fluierat strident răsună și trenul se urni. Cele două fete își făcură semne largi din mână, apoi Elaine deveni un punct minuscul, nemișcat pe peron, și Nicoll se duse tristă la locul său.

Cât timp lipsise, în compartiment se instalaseră ale două persoane. Scaunul din fața sa era ocupat de o femeie dolofană de circa

cincizeci de ani, îmbrăcată cu un impermeabil de un galben-intens, cu o față rubicondă și având pe cap o beretă roșie ridicolă. În colțul opus, un bărbat tânăr, cu statură atletică scria. Picioarele lungi, musculoase, strânse în niște blugi pătați de unsoare, erau încrucișate neglijent în fața lui, blocând intrarea compartimentului.

– Iertați-mă, murmură timid Nicoll.

Bărbatul își trase imediat picioarele încălțate cu mocasini prăfuiți și-i aruncă o scurtă privire înainte de a se adânci din nou în munca sa. Nicoll avu totuși timp să observe doi ochi de un albastru-luminos, cu puncte aurii și gene lungi negre. Părul des și ușor ondulat, de un blond-arămiu și cald, era presărat cu șuvițe mai deschise la culoare, decolorate de soare.

"Trebuie să fie un bărbat obișnuit să trăiască în aer liber", se gândi distrată Nicoll, remarcându-i tenul bronzat.

Își împături cu grijă mantoul și-l vârî în plasa de deasupra capului. Apoi deschise o revistă de modă și încercă în zadar să se concentreze asupra povestirii palpitante a isprăvilor unei celebre vedete de cinema. Nu se putu împiedica să se gândească la tot ce lăsa în urma ei. Fusese o perioadă minunată din viața sa. În afară de zilele care urmaseră întâlnirii sale cu Leo, desigur.... Colegele sale fuseseră pentru ea surorile pe care nu le avusese niciodată. Să se despartă de ele îi rupea inima în asemenea măsură, ca și când își pierduse subit toată familia.

"Fii blestemat, Simon!" se gândi cu o mânie neputincioasă.

Vecina sa, care tocmai mâncase o bucată enormă de ciocolată, scotocea acum în poșetă, de unde scoase un pachet de țigări și o brichetă. Trase un fum și scoase un oftat mulțumit, rezemându-se

confortabil de scaun. Nicoll primi în plină față norul urât mirositor și căută din ochi inscripția "nefumători", care se vedea bine deasupra ferestrei. Femeia îi urmări privirea.

– Nu vă deranjează dacă fumez, nu-i așa? o întrebă cu nonșalanță.

Nicoll ridică din umeri fără a accepta și se adânci din nou în lectură.

– Din nefericire, mă deranjează pe mine, făcu o voce frumoasă, profundă și autoritară. Așa că v-aș fi extrem de recunoscător dacă ați avea amabilitatea de a vă termina țigara pe culoar.

Era fără replică. Călătoarea scoase o mică exclamație indignată, îi aruncă vecinului său o privire furioasă și, adunându-și bagajele cu gesturi mânioase, se repezi afară din compartiment cu țigara între buze. Tânărul bărbat închise imediat ușa după ea cu o mișcare suplă din încheietura mâinii.

– Mulțumesc, murmură Nicoll cu un zâmbet nesigur. N-am îndrăznit să mă plâng, dar recunosc că era destul de neplăcut.

Evident, însoțitorul său n-avea dispoziția de a angaja o conversație politicoasă. O privi fără amabilitate, ca și când îi observa pentru prima dată prezența.

– Este o greșeală. Trebuia să îndrăzniți..... Doar dacă nu vă face plăcere să vă lăsați călcată în picioare, adăugă ironic, înainte de a începe să scrie din nou.

Ce aroganță! Ofensată, Nicoll se hotărî să-l ignore și luă nervoasă revista medicală, străduindu-se să se concentreze asupra unui articol care relata ultimele tehnici puse la punct pentru reducerea fracturilor.

La spitalul Priory Cross, va lucra într-un serviciu de ortopedie și spera să se specializeze în această ramură în continuare. Luase această

decizie nebunească, pentru că-și dorea să se îndepărteze cât mai repede posibil de Simon și de atențiile insistente cu care o înconjura, dar acum se întreba dacă nu fusese nebună să fugă în acest fel....

Subit, se simți teribil de singură și ochii i se umplură de lacrimi. Întorcând fața ca vecinul să nu fie martor suferinței sale, se prefăcu că admiră peisajul.

Înaintau în plină câmpie. Cât vedeai cu ochii nu erau decât câmpuri verzi, dreptunghiulare. Prin fereastra întredeschisă, parfumul primăvăratic urca până la ea, amintindu-i perioada fericită din tinerețea sa, în care nu avea altă grijă decât să se întrebe dacă va fi selecționată pentru a juca în echipa de volei, sau cine va fi viitorul profesor de matematică.....

Dar asta fusese înainte de a-l cunoaște pe Leo.... În acea clipă, nu știa bucuriile și necazurile pe care le aduce dragostea. Realitatea dură nu-i distrusese încă iluziile.....

"Oh, Leo, Leo... De ce? Măcar dacă aș fi știut.... Măcar dacă mi-ai fi vorbit...."

Dar descoperise adevărul prea târziu.

Acum, amintirile năvăliră și o ușoară disperare o cuprinse. O lacrimă se rostogoli în tăcere pe obraz, apoi o alta. Își căută zadarnic batista în poșetă, apoi în buzunarul blugilor și până la urmă, le șterse cu stângăcie cu vârful degetelor, trăgându-și jalnic nasul.

Călătorul ridică brusc capul și-i aruncă o privire arțăgoasă.

– N-aveți batistă?

Nicoll își stăpâni suspinele și întoarse spre el superbii ochi verzi umbriți de tristețe.

– Hm, ba da.... trebuie să am undeva....

– Atunci, luați-o și suflați-vă odată nasul! Vă smiorcăiți fără încetare și asta mă împiedică să mă concentrez! replică bărbatul pe un ton iritat.

Nicoll nu-și credea urechilor. De ce se amesteca el?

– Este indicată interdicția de a fuma și nu interdicția de a te smiorcăi! replică rece. Oricum, nu este vina mea dacă am răcit! N-aveți decât să vă duceți în alt compartiment, dacă vă deranjez!

Bărbatul ridică ironic o sprânceană.

– Ia te uită! Vă credeam timidă!

– Am spus doar că nu-mi place să fac scene, răspunse Nicoll cu demnitate. Vedeți-vă de treabă și lăsați-mă cu microbii mei!

Ochii albaștri o priveau cu o asemenea intensitate, încât avu neplăcuta senzație că bărbatul nu se lăsase înșelat de pretinsa sa răceală. Se cufundă din nou, grăbită, în revista sa, fără să încerce măcar să înțeleagă ce citea. Măcar acest incident îi alungase gândurile negre, era deja ceva.... Dar totuși, ce bărbat nesuferit!

Îl observă pe furiș, cu coada ochiului. Cu chipul bărbătesc și părul des, de un blond-luminos, evoca irevistibil un zeu grec sau mai degrabă, se corectă Nicoll un fel de viking războinic.... Și-l imagina perfect gata să se bată pentru a cuceri femeia pe care o iubea, înainte de a o duce în galop spre castelul său cocoțat pe culmea unui munte....

Scuturâ zâmbind din cap. Citise prea multe romane istorice! Și totuși..... Acest bărbat degaja un farmec subtil, seducător. Desigur, bluzonul din piele de culoare arămie era murdar de unsoare, dar fără nicio îndoială, era o haină scumpă. Privirea îi coborî spre mâinile mari, cu degete lungi, nervoase și unghii curate. În niciun caz nu

putea fi vorba de un muncitor cu mâinile. Ceasul cu brățară, ca și stiloul erau din aur, arătând că se bucura de o anumită îndestulare materială. Oare cine era? Un avocat, un om de afaceri? Un lucru era sigur totuși: avea un fizic de vis, dar un caracter imposibil!

Exact în acea clipă, bărbatul închise stiloul, își aranjă hârtiile în servieta-diplomat din piele brună și-și consultă ceasul. Nicoll făcu la fel și-și înăbuși un căscat: mai era o oră înainte să ajungă la Leicester.

Ușa se deschise și apăru un chelner cu haină albă:

– Ceaiul este servit în vagonul-restaurant, anunță înainte de a se îndepărta.

Tovarășul de călătorie se ridică.

– Veniți, vă ofer o ceașcă de ceai pentru a mă face iertat, îi propuse cu amabilitate.

– Oh, mulțumesc. Pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu o povară pe conștiința dumneavoastră....

Bărbatul se dădu într-o parte pentru a o lăsa să treacă și deși n-o atinse, Nicoll fu curios de tulburată să-l simtă atât de aproape.

Vagonul-restaurant era aproape gol și găsiră cu ușurință o masă. O licărire de amuzament strălucea în ochii albaștri ai necunoscutului, în timp ce privirea Nicollei se opri asupra hainelor sale murdare de unsoare.

– Vă rog să-mi iertați ținuta.... De obicei sunt mai îngrijit când invit o tânără femeie, dar am avut probleme cu o mașină.

– Oh.... Automobilul dumneavoastră v-a lăsat în pană?

– Nu al meu. Dar în timp ce făceam pe bunul samaritean, mi s-a furat propriul vehicul. Așa se explică aspectul meu neglijent....

– Înțeleg.... Asta explică de asemenea și proasta dumneavoastră

dispoziție? Sau sunteți mereu la fel de nesuferit?

Necunoscutul îi întinse o farfurie cu biscuiți înainte de a răspunde și Nicoll îi admiră încă o dată eleganța gesturilor.

– Să spunem că asta mi-a modificat simțul umorului.... Aveam în bagaje hârtii foarte importante. Dar proasta mea dispoziție, cum spuneți, era destinată mai ales alungării gândurilor dumneavoastră negre. N-am prea reușit, nu-i așa? Deoarece mai bine vă spun imediat că n-am crezut o clipă că sunteți răcită.

Avea ceva dezarmant în privirea limpede pe care o ațintì asupra ei. Îndată în defensivă, Nicoll se încordă.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, răspunse cu răceală.

– Cum doriți. Încercam doar să vă fac să vă dați seama că nu sunteți singura care are probleme. Toată lumea are. Chiar și acea femeie cumsecade care după toate aparențele hotărâse să ne afume în compartiment.

– Este adevărat ce spuneți, acceptă gânditoare tânăra fată. Îmi voi aminti sfaturile dumneavoastră data viitoare când cineva va fi nepoliticos cu mine.

– Este doar o problemă de antrenament, sublinie necunoscutul cu o mină ironică.

– Și în ce vă privește, ce probleme aveți acum? îl întrebă Nicoll.

– O anumită tânără fată mult prea curioasă....

Continuară să se provoace verbal și Nicoll simți o adevărată plăcere să se măsoare cu el. Timpul trecu atât de repede, încât fu mirată când trenul se opri în gara din Leicester.

Tânărul bărbat o ajută să-și ducă valiza până pe peron, apoi se întoarse spre ea, cu un zâmbet enigmatic pe buze.

– Vă veți putea descurca singură?

– Da, mulțumesc. Voi lua un taxi.

– Atunci, la revedere.

Mâna sa caldă și energică prinse degetele Nicollei și în timpul acestei scurte strângeri, tânăra fată se simți străbătută de un ușor fior.

– Poate ne vom întâlni din nou? adăugă el.

– Cine știe.... murmură Nicoll fără convingere. La revedere.

Rămase un timp nemișcată, urmărind cu privirea silueta înaltă a necunoscutului care se îndepărta prin mulțime. Brusc o cuprinse tristețea, apoi își reveni.

Ei bine, fie, acest bărbat avea o personalitate fascinantă. Dar slavă Domnului, nu era unic..... Și nu ținea să-și facă prieteni noi!

Stimulată de acest gând încurajator, Nicoll prinse cu fermitate mânerul valizei și dispăru într-un taxi. Câteva clipe mai târziu, pătrundea în spitalul Priory Cross.

Portăreasa o conduse imediat în camera sa.

– În mod normal, acest etaj este rezervat supraveghetoarelor, îi explică aceasta. Dar ne lipsesc camerele, așa că a trebuit să instalăm câteva infirmiere aici. Veți găsi bucătăria, baia și spălătoria la capătul culoarului. Dacă nu doriți să gătiți singură, puteți mânca la cantina care se află la parter. Pentru această seară este prea târziu, dar veți găsi întotdeauna soluția de a merge să cinați la cantina spitalului.

Nicoll îi mulțumi, apoi pătrunse în noul său domeniu. Locuința modestă conținea un mobilier rudimentar, cât și o chiuvetă mică. Pe o canapea – pat de culoare verde-gălbui se afla o uniformă de infirmieră, proaspăt călcată. Căldura era sufocantă. Nicoll deschise fereastra care dădea spre o peluză splendidă și oftă. Cu siguranță, va

reuși să se familiarizeze rapid cu aceste locuri, dar oare cât timp îi va trebui pentru a se simți acasă în acest oraș în care nu cunoștea pe nimeni?

În geanta de călătorie, Nicoll vârâse în ultima clipă câteva obiecte personale. Scoase de acolo un ceainic și o ceașcă, apoi se îndreptă spre bucătărie.

O femeie impozantă, cu părul cărunt tuns foarte scurt, îmbrăcată cu un capot larg înflorat, stătea în fața mașinii de gătit și amesteca într-o cratiță. O privi cu răceală pe Nicoll.

– Trebuie să fi greșit, tânără fată. Această bucătărie este rezervată supraveghetoarelor, exclamă ea pe un ton aspru.

Nicoll rămase nemișcată în ușă, uluită, apoi cuvintele necunoscutului îi veniră în minte: "Ar trebui să îndrăzniți, doar dacă nu vă face plăcere să fiți călcată în picioare". Arboră imediat un zâmbet prietenesc și intră calmă în încăpere.

– Bună seara. Portăreasa mi-a spus că pot folosi bucătăria, dat fiind că sunt cazată la acest etaj.

Se apropie de chiuvetă, umplu ceainicul și-l puse pe flacăra de gaz.

– Mă numesc Nicoll Pascall, sunt nouă aici, adăugă.

– Sunt domnișoara Flint, replică supraveghetoarea. În ce serviciu lucrați?

– La ortopedie.

– Oh, înțeleg.... comentă supraveghetoarea pe un ton disprețuitor. În tot cazul, vă avertizez imediat că nu aveți dreptul de a pune în frigider decât două ouă, un litru de lapte și două sute cincizeci de grame de unt. Și nu lăsați mâncarea să zacă în cameră! Nu ne-ar mai lipsi decât o invazie de șoareci!

– Dumnezeule, sunt.....

– Nu încă, dar vor fi cu siguranță dacă tinerele fete continuă să facă doar după capul lor.

Domnișoara Flint își turnă fiertura din fulgi de ovăz într-o farfurie și puse cratița la muiat.

– Unde ați urmat studiile?

– La Royal Heathside.

Interlocutoarea sa ridică o sprânceană și strânse buzele.

– Tinerele fete londoneze își imaginează că știu totul, dar veți vedea că provincialele sunt cel puțin la fel de eficiente ca dumneavoastră!

– Sunt sigură de asta, încuviință calm Nicoll, puțin dornică să înceapă o discuție.

Își făcu rapid cafeaua, îi ură noapte bună și plecă imediat. Ei bine, dacă toate supraveghetoarele erau la fel de amabile ca domnișoara Flint, era promițător!

După ce-și despachetă bagajele, Nicoll se îndreptă spre baie pentru a face un duș și se izbi de o tânără fată care ieșea din spălătorie. Puțin mai înaltă decât Nicoll, avea părul blond care-i cădea liber pe umeri și ochii de un albastru-marin.

– Oh! Bună ziua! exclamă ea, pe un ton vesel. Locuiți la acest etaj?

– Da, de-abia am sosit.

– Atunci, bun venit la noi! Mă numesc Iris.

– Iar eu, Nicoll Pascall. Voi lucra în serviciul Monfort.

– Ei bine, vă plâng! Se pare că supraveghetoarea Cromwell este la fel de epuizantă ca un rău de mare!

– Tocmai am întâlnit-o pe domnișoara Flint, oftă Nicoll. Nu se

poate spune că este numai miere....

– Oh.... Lucrează la urgențe. Se pare că face masaj cardiac cu o mână și cu cealaltă flutură biciul peste capetele personalului! De altfel, se comportă aici ca și când tot etajul îi aparține. Dacă este vreodată un program de televiziune care vă interesează, veniți în camera mea, am un televizor mic, alb-negru. Sunt la numărul șaisprezece.

– Mulțumesc, îmi face plăcere să întâlnesc în sfârșit o față simpatică! exclamă Nicoll zâmbindu-i călduros. Eu stau la numărul cincisprezece.

– În acest caz, suntem vecine. În tot cazul, vom fi liniștite timp de două săptămâni: Flint este liberă. Pe curând!

Iris îi adresă un semn amabil cu mâna și se îndepărtă. Gânditoare, Nicoll intră în baie. Oare de ce domnișoara Cromwell fusese comparată cu un rău de mare? Ce putea prevesti asta? Încă o dată îi veniră în minte cuvintele enigmaticului său interlocutor. La urma urmei, domnișoara Cromwell putea avea și ea probleme.... Ei, va avea tot timpul să-și facă o părere.

Pe culoar exista o cabină telefonică și Nicoll se hotărî s-o sune pe Elaine înainte de a se culca. Din nefericire, cel care răspunse fu Simon.

– Nu-ți lipsesc prea mult! murmură vocea sa catifelată.

– Încă n-am avut timp să sufăr și mai puțin să regret ceva, replică ea tăios. Dar cred că-mi va plăcea mult aici. Poți să mi-o dai pe Elaine? Aș vrea să-i comunic numărul meu de telefon, în caz că are nevoie să mă găsească.

– Nu te bucura prea curând de victorie, îngeraș.... Așteaptă puțin

și vei regreta să nu mai ai umărul dragului de Simon pentru a plânge!

– Nu doresc câtuși de puțin să plâng, dragă Simon! Și sunt destul de dificilă când este vorba de umeri!

Bărbatul izbucni în râs și Nicoll se întrebă încă o dată prin ce minune Elaine îl putea găsi fermecător.

– Amintește-mi să te pedepsesc pentru această remarcă insolentă, reluă el pe un ton seducător. Cine știe dacă drumurile noastre nu se vor întâlni curând? Unul din prietenii mei lucrează la Priory Cross, la cardiologie. Ai putea să mergi să-l saluți din partea mea? Se numește Joe Lismore.

– Mă voi gândi la asta. Acum, pot să vorbesc cu Elaine?

Nicoll ar fi vrut să-i mărturisească prietenei sale îndoielile și durerea ei, dar după ce-i afirmase lui Simon că totul mergea bine, nu mai putea să retracteze..... Așa că zugrăvi un tablou idilic al noului său loc de muncă, apoi îi promise Elainei să vină să-și ia lucrurile îndată ce putea.

A doua zi dimineață, Nicoll își privi imaginea în oglindă cu un aer mulțumit. Părul îi era ascuns perfect sub boneta albă, uniforma impecabilă, cordonul bleumarin bine potrivit și talia fină și ecusonul prins sus la dreapta pe corsaj. Da, putea să meargă s-o vadă pe doamna Young, directoarea personalului.

– Sunt încântată să constat că v-ați strâns părul, domnișoară, declară aceasta imediat cu un ușor semn apreciativ din cap. Unele angajate noi au tendința să se prezinte într-o ținută neglijentă și-mi place să se dea un exemplu bun.

Serviciul Montfort se afla în aripa de vest. Doamna Young o prezentă neîntârziat domnișoarei Cromwell și Nicoll fu plăcut

surprinsă să vadă o femeie tânără, de aproximativ treizeci de ani, înaltă, subțire, brunetă, care dădea impresia de eficacitate în orice încercare. Văzând-o pe Nicoll, se ridică din spatele biroului, își aranjă cu abilitate o agrafă în părul care-i scăpase de sub bonetă și cu cealaltă mână îi arătă un scaun tinerei fete.

– Cred că știți deja că avem o sală mixtă? spuse imediat. Vă voi da registrul pentru a-l consulta. Astfel, vă veți face o idee mai exactă despre pacienții noștri. Ați mai lucrat într-un serviciu de ortopedie?

– Da, timp de patru luni.

– Perfect. Îmi place ca echipa mea să se descurce singură, fără să-i fiu mereu în spate. Vă veți obișnui foarte repede cu medicii noștri consultanți. Au toți mici manii, dar șeful de serviciu, doctorul Baron, este un medic remarcabil, la fel și asistentul său, Max O'Malley. Fac vizita în această după-amiază, așa că am face mai bine să ne punem neîntârziat pe treabă! Apropo, vă anunț că am instituit un sistem de rotare. La fiecare patru luni, fiecare membru al personalului este de gardă noaptea.

Se întrerupse când apăru în ușă o tânără infirmieră.

– Da, Meryl?

– Trebuie să împart medicamentele, domnișoară? Sophie nu s-a întors încă din pauza de masă.

– Medicamentele? Desigur!

Scoase din buzunar un mănunchi de chei pe care i-l întinse Nicollei.

– Duceți-vă, asta vă va face o bună intrare în materie. Domnișoara Ferry vă va duce să vizitați sala.

– Bine, domnișoară Cromwell. Unde îmi pot pune lucrurile?

– În vestiar, chiar în spatele dumneavoastră.

Nicoll își lăsă poșeta și o urmă pe tânăra infirmieră.

– Mă cheamă Nicky. Am înțeles că dumneata ești Meryl?

– Da.

Fața rotundă a lui Meryl Ferry se lumină în timp ce-i zâmbi.

– Vei rămâne aici? o întrebă.

– Așa sper....

– Cu atât mai bine. Până acum n-am avut decât temporare, dar nu este același lucru. Vrei să te ocupi de bolnavi în locul meu?

– Nu. Îi cunoști mai bine, răspunse cu amabilitate Nicoll. Deocamdată mă voi mulțumi să te observ.

În sală erau bolnavi de toate vârstele. Erau tineri accidentați pe stradă, un bătrân care suferea de o fractură de col femural, sportivi cu leziuni musculare și câteva persoane care nu suferiseră decât intervenții ușoare.

Nicoll avu răgaz să le consulte foile de observație și să-i cunoască. În afară de faptul că pacienții erau de ambele sexe, constată cu ușurare că munca era aproape la fel ca cea pe care o efectuase până acum. Sporovăi prietenește cu Meryl și află că aceasta era pe punctul de a-și trece examenul de anul trei.

– Cu cât învăț mai mult, cu atât am impresia că progresez mai puțin..... se plânse Meryl. Este descurajant!

– Nu te îngrijora, este o reacție absolut normală, o liniști Nicoll. Și eu am trecut prin asta. Totul este să nu te sperii.

– Cine vorbește de speriat? interveni domnișoara Cromwell apărând brusc în spatele lor. În serviciul meu, nimeni nu se sperie.

– Vorbeam despre examenul meu, explică Meryl.

– Ah bun, îmi place mai mult asta. Vreți să vă asigurați că sala este în ordine? Medicii nu vor întârzia să sosească și.... Oh, iată-i! Vino cu mine, Nicoll, te voi prezenta, adăugă ea, aranjându-și rapid o agrafă care-i scăpa din bonetă.

Asistentul Max O'Malley era un bărbat scund, bărbos, cu o privire strengărească și le zâmbi călduros. Alături de el era un fizioterapeut și un intern, dar doar al patrulea sosit reținu atenția Nicollei. Inima începu să-i bată nebunește și ochii i se măriră de stupoare când îl recunoscu pe tovarășul său de călătorie, îmbrăcat cu un halat alb, de medic. Părul îi era pieptănat cu grijă și ochii îi sclipiră zeflemitori când întâlni privirea uluită a tinerei fete.

– Bună ziua, Alex, spuse domnișoara Cromwell. Iat-o pe domnișoara Pascall, care tocmai ni s-a alăturat.

– Încântat să vă cunosc, domnișoară, făcu el, cu frumoasa sa voce profundă. Sper că vă va plăcea printre noi.

Nicoll înghiți cu greu.

– Mulțumesc, doctore. Sunt sigură că așa va fi.

Nu era posibil! Nu putea fi șeful său de serviciu. Măcar dacă ar fi putut bănui.

Urmă echipa medicală ca prin ceață. Creierul înregistra mecanic ce se spunea în jurul ei, dar nu se gândea decât la întâlnirea lor din tren. Acum, el își imagina probabil că nu era decât o mică proastă, gata să se smiorcăie la cea mai mică problemă! Cu prețul unui puternic efort de voință, reuși să-și revină. Chiar nu era momentul să se arate distrată..... Dacă voia să șteargă impresia deplorabilă pe care trebuia s-o aibă despre ea, trebuia să dovedească faptul că era o infirmieră bună..... Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Capitolul 2

Nicoll puse o farfurie de salată cu jambon pe tavă și căută cu privirea o masă liberă.

– Vino să te așezi lângă noi, Nicky! o interpelă Sophie Dakin, o tânără infirmieră cu care lucrase în ajun.

Nicoll se alătură colegei sale, care-i prezentă imediat tovarășele.

– Ele sunt Hannah și Louise.

– Cum te înțelegi cu Dora? întrebă curioasă aceasta din urmă.

– Hm, destul de bine, cred, răspunse Nicoll cu un zâmbet șovăitor. N-o cunosc încă foarte bine. Este destul de distantă.

– Cu excepția când se află Alex Baron în împrejurimi! râse pe înfundate Sophie. Este nebună după el. De altfel, cine nu este?

Nicoll nu întârzie să înțeleagă de ce Dora Cromwell avea reputația de a fi la fel de epuizantă ca răul de mare. Voia neapărat să pară eficace, dar de fapt se dovedea incapabilă să ia o hotărâre și s-o respecte. Mai degrabă nu dădea un ordin decât să revină asupra poziției sale și în cele din urmă se debarasa de orice responsabilități

asupra infirmierelor și se închidea în birou, sub pretextul că avea de terminat niște treburi administrative. Asta nu-i displăcea Nicollei, căreia îi plăcea să se simtă liberă în munca sa, dar cum avea oroare de bârfe, fu ușurată când conversația își schimbă subiectul.

– Domnișoara Willis, asistenta socială, ar vrea să-i propunem idei pentru a colecta bani la marea petrecere care va avea loc la sfârșitul lunii, declară Hannah.

– Și infirmierelor le-o cere? Este cel puțin curios.... glumi Sophie. Mai bine ne-ar întreba despre numeroasele moduri de a-i cheltui.

– Unde se va desfășura această petrecere? întrebă Nicoll.

– În spatele spitalului, chiar alături de terenul de tenis. Fondurile sunt destinate unei asociații de binefacere, așa că toate infirmierele își vor aduce contribuția pentru a anima ziua, explică Louise. Anul trecut m-au rechiziționat pentru un concurs de dans, dar de data aceasta ar trebui să găsească pe altcineva, adăugă cu o mică grimasă comică. Mă voi mulțumi să țin un stand de cărți!

După ce terminară prânzul, Sophie și Nicoll se întoarseră împreună în serviciu. Domnișoara Cromwell fiind deja plecată, își reluară munca. Sophie și Meryl distribuiră medicamentele, în timp ce Nicoll și Karen Rees, o tânără infirmieră foarte eficientă, ajutară bolnavii să ajungă la paturile lor pentru vizite.

Se opriră ceva mai mult timp lângă cea mai tânără bolnavă a lor, Avril Jenkins, în vârstă de doar șaisprezece ani, care avea o urâtă fractură de tibia. Nicoll și Karen o instalară cât mai confortabil posibil și-i ridicară pernele.

– Vrei să-ți schimbi cămașa de noapte? întrebă amabil Nicoll.

Avril încuviință din cap și articulă în tăcere:

– Roz.

Tânăra fată trezea compasiunea tuturor. Avusese un accident grav de motocicletă cu două săptămâni înainte și însoțitorul său, care conducea în acea zi, era în comă încă. Traumatizată de șoc, Avril își pierduse facultatea de a vorbi și se exprima doar scriind pe un carnet. Dar ce o neliniștea cel mai mult pe Nicoll, era lipsa sa totală de reacție.

– Oare mama ta va veni să te vadă astăzi? o întrebă, ajutând-o să-și îmbrace veșmântul curat.

Avril dădu din cap cu indiferență.

– Atunci te voi pieptăna, să arăți bine, declară veselă.

Se duse să caute o perie și descurcă răbdătoare părul lung al lui Avril, având grijă să nu atingă cicatricele care-i înconjurau fața.

– Iată, este mult mai bine astfel! Curând, vei putea chiar să te machiezi. Vrei să vezi?

Îi întinse o oglindă și Avril se strâmbă ușor descoperindu-și imaginea. Nicoll și Karen izbucniră în râs, dar îndată ce se îndepărtară pentru a se ocupa de bolnavul următor, schimbară o privire îndurerată.

La sfârșitul vizitelor, mama lui Avril ceru să-i vorbească Nicollei în particular.

– Ce credeți despre fiica mea? o întrebă pe negândite.

– Consider că a făcut multe progrese, doamnă. Desigur, are încă probleme cu modul de exprimare, dar se vor rezolva cu timpul.... Pot să vă întreb dacă în mod obișnuit Avril este o tânără liniștită?

– Dumnezeule, nu! exclamă mama sa. Era o adolescentă plină de viață! N-o mai recunoaștem..... Măcar dacă am putea-o liniști în legătură cu Brian, sunt sigură asta i-ar da dorința de a reacționa.... Este

îngrozitor. Trebuia să se căsătorească în septembrie și.....

Buzele începură să-i tremure și se întrerupse brusc, tulburată. Nicoll simți un nod în gât, dar se strădui să ia un ton liniștitor.

– Sunt sigură că se va restabili foarte repede. Esențialul este că se simte înconjurată de afecțiunea dumneavoastră.

Încercase să pună cât mai multă convingere în voce, dar, din păcate, era cea mai în măsură să știe că o viață distrusă nu se reconstruia cu vorbe....

A doua zi, domnișoara Cromwell fiind absentă, Nicoll fu responsabila serviciului și trebui să-l cheme pe doctorul O'Malley, deoarece Avril făcuse un puseu de febră îngrijorător și fractura sa prezenta semne de infecție.

– Toate motocicletele sunt mașinării ale morții, bombăni medicul cu mânie, în timp ce prescria antibiotice. Ar trebui să li se interzică vânzarea!

– Mai bine li s-ar interzice oamenilor să respire, doctore O'Malley, sublinie cu blândețe Nicoll.

– Ei da.... Apropo, îți atrag atenția că mă cheamă Max. Îți place aici, Nicoll?

– Foarte mult. Regret doar că mi-am părăsit prietenii....

– Vii de la Londra, nu-i așa?

– Da. Am călătorit chiar cu doctorul Baron ca vecin.... Dar nu-i știam identitatea.

Max își răvăși barba neagră și creață.

– Ah da.... Era în acea zi în care i s-a furat mașina și toate notițele tezei sale despre afecțiunile măduvei spinării, sărmanul Alex.... Bun, vă las, dar faceți tot posibilul pentru a o încuraja pe Avril să vorbească.

Merse până la ușă, apoi se întoarse zâmbind spre Nicoll.

– De ce n-ai veni diseară la "La trei sfeșnice?" Cei mai mulți dintre noi se refugiază acolo după muncă. Să-ți rezerv o masă?

– Oh, mulțumesc, poate altă dată. Termin la ora nouă și treizeci și am multe de aranjat acasă.

De-abia întoarsă în căminul infirmierelor, Nicoll îi telefonă Elainei, deoarece domnișoara Cromwell o anunțase în ajun că va putea fi liberă în weekend.

De data aceasta putură discuta liniștite, deoarece Simon era absent.

– Voi lua un tren sâmbătă pe la ora zece și voi fi la tine în jurul prânzului, îi preciză prietenei sale.

– Este perfect, exclamă Elaine cu entuziasm. Lucrez sâmbătă dimineața, dar sunt liberă toată după-amiaza! Vorbește-mi puțin de tine: ai întâlnit oameni simpatici?

– Oh, știi, n-am mare lucru să-ți povestesc. Am o vecină foarte drăguță, dar n-am văzut-o decât o singură dată.... În afară de ea, etajul este ocupat de o supraveghetoare care este un adevărat dragon și în seara asta un medic m-a invitat să ies, dar am refuzat pentru că eram prea obosită.

– Fă un efort, Nicky. Nu-ți poți petrece toate serile închisă în camera ta.

– Nu mă bombăni. Vei vedea că într-una din aceste zile te voi surprinde! Oh, Elaine, vom fi întrerupte! Pe sâmbătă, la revedere!

Nicoll închise, gânditoare. De la ultimul său telefon, își recăpătase încrederea în ea, dar știa că prietena sa avea dreptate și că era pe punctul să se lase iar pradă vechilor frământări. Se întoarse oftând în

cameră, își luă ceașca și o farfurie și se îndreptă spre bucătărie.

Tocmai își făcea un ou la capac, când în ușă apăru domnișoara Flint. Purta tot capotul înflorat, dar fața îi era palidă și trăsăturile trase. Cu un semn distant din cap față de Nicoll, se apropie de frigider și scoase o cutie de lapte. O deschise, o mirosi cu un aer bănuitor, apoi lăsă să-i scape o exclamație de ciudă.

– Oh, nu! S-a acrit și doar ieri l-am cumpărat!

– Trebuie să fie din cauza vremii care se pregătește de furtună, spuse Nicoll. Luați-l pe al meu, este lapte de conservare îndelungată.

Expresia severă a supraveghetoarei se îmblânzi în timp ce acceptă sticla pe care i-o întindea Nicoll.

– Mulțumesc.... Dar îți va lipsi mâine dimineață.

– Nu uitați! Nu lucrez înainte de prânz și apoi mă voi putea duce totuși la cantină.

– Este foarte amabil din partea dumitale.... Este de la sine înțeles că ți-l voi înapoia.

– Vă rog....

Nicoll îi zâmbi și-i observă fața obosită.

– Ați avut o zi grea? întrebă cu amabilitate.

– Doi din pacienți au murit.... În zadar ești călit, este întotdeauna o experiență foarte grea.

Nicoll se simți impresionată de această mărturisire. Așadar, atitudinea urâcioasă a domnișoarei Flint nu era decât o fațadă în spatele căreia își ascundea vulnerabilitatea..... Cât de dificil trebuia să fie să porți pe umeri toată povara unui serviciu, cu responsabilitățile și eșecurile sale! Fără îndoială, cel mai rău era să te afli singură seara, fără să ai pe nimeni căruia să te destăinuiești.

– Da.... Uneori trebuie să fie teribil pentru dumneavoastră, murmură Nicoll cu compasiune.

Dar domnișoara Flint își depășise slăbiciunea pasageră și schimbă subiectul.

– Mi-ai spus că lucrezi în serviciul Montfort? Este posibil să fac și eu un mic sejur acolo. Este mult timp de când Alex Baron mă sfătuiește să-mi operez deviația degetelor mari de la picior....

Nicoll auzise vorbindu-se de această deformație curioasă a picioarelor, care suda degetele picioarelor unul de celelalte.

– Consolați-vă gândindu-vă cât de comod vă veți simți după aceea, remarcă ea.

– Vom vedea, replică supraveghetoarea strângând buzele. N-am fost internată la spital niciodată în viața mea, în sfârșit..... cred că voi supraviețui!

"Dar noi, vom supraviețui oare?" se gândi Nicoll cu umor, transportându-și cina în cameră.

Toate infirmirele vor fi supuse unui adevărat examen și ochii pătrunzători ai domnișoarei Flint nu le vor părăsi nicio clipă.... Nicoll simți că o ia cu frig pe spate numai gândindu-se la asta!

A doua zi după raportul zilnic, domnișoara Cromwell o luă pe Nicoll la o parte.

– Te las să conduci serviciul, o informă. Am de clasat niște dosare.

Joia era ziua de operații și Nicoll verifică împreună cu Dora lista pacienților care erau supuși intervenției chirurgicale.

– Apropo, am aflat că domnișoara Flint se va interna la noi, o anunță pe supraveghetoare.

– Ce spui? exclamă aceasta ațintindu-și asupra ei ochii îngroziți.

– Locuim la același etaj. Mi-a declarat ieri că doctorul Baron vrea să-i opereze cât mai repede posibil picioarele.

– Dumnezeule! Din fericire, am dreptul la câteva zile de vacanță. Să sperăm că voi lipsi în acel moment!

Nicoll dădu directive întregii echipe, apoi îi ceru lui Karen s-o ajute să-l spele pe Tom Woodman, un tânăr bărbat cu o fractură de bazin, care nu se putea deplasa decât cu multe precauții.

– Aș pune mâna în foc că domnișoara Cromwell va face în așa fel încât să dispară îndată ce domnișoara Flint va fi aici! prezise Karen, cu un aer posomorât, în timp ce punea un lighean cu apă și un săpun pe un cărucior.

– Nu pot s-o condamn! glumi Nicoll, luând un prosop.

Îi făcură toaleta lui Tom sporovăind vesel, apoi se ocupară de vecinul său, Gil Stevens, un jucător de fotbal care trebuia operat în acea zi la genunchi.

– Ai făcut baie, Gil? întrebă Nicoll.

– Da, scumpo. Sunt curat ca nou-născut, replică acesta cu nerușinare. La ce oră mă duceți la abator?

– Ești al cincilea pe listă. Cred că vei ajunge spre prânz.

– Voi putea să încep să joc din nou după această intervenție, nu-i așa? o întrebă cu prefăcută dezinvoltură.

Nicoll și Karen schimbară o privire complice.

– Ultima dată când l-am văzut într-un meci, n-am încetat să mă întreb dacă se va hotărî să atingă mingea, declară Karen cu cel mai serios aer din lume.

– Ah bun! exclamă Nicoll oftând. Atunci, nu va putea fi mai rău după operație.

– Foarte nostim.... scrâșni din dinți Gil. Continuați pe acest ton și vă jur că vă alerg prin tot serviciul, cu genunchiul fracturat sau nu! Serios: oare în cât timp voi fi pe picioare?

– Dacă îți faci corect exercițiile de recuperare, vei putea ieși în cincisprezece zile și-ți vei recăpăta toată suplețea în șase săptămâni.

Îl ajutară să-și scoată pijamaua, apoi îl ajutară să îmbrace o bluză americană.

– Îți voi face prima injecție de anestezie și când te vei trezi, totul va fi terminat.

Nicoll verifică dacă avea la încheietura mâinii o brățară de identificare și evită cu abilitate sărutul pe care el voi să i-l dea pe buze.

În acea zi mai erau prevăzute alte trei operații. Domnișoara Cromwell își luase din nou o jumătate de zi liberă pentru a-și duce fiica la dentist și infirmierele nu avură nicio secundă de pauză. În afară de munca obișnuită, trebuia să supravegheze pacienții care ieșeau din sala de operație, să le verifice perfuziile, să le ia pulsul cu regularitate și să se asigure că circulația sanguină iriga bine membrele fracturate.

Gil Stevens se trezi pe la ora trei. Deși era pe jumătate inconștient, părea să sufere enorm și Nicoll fu ușurată când Alex Baron și Max veniră să facă vizita zilnică.

Nu-l mai văzuse pe medic de la întâlnirea neașteptată în serviciu și mai târziu fusese atât de absorbită de munca sa încât uitase incredibilul magnetism pe care-l degaja acest bărbat. De-abia recunoscu silueta semeață, că picioarele începură să-i tremure nervos.

– Ai vreo problemă? o întrebă el zâmbind. Vreau să spun cu pacienții, desigur, adăugă aruncându-i o privire încărcată de semnificații.

Nicoll se decise să ignore licărirea malițioasă care juca în ochii albaștri și răspunse ferm:

– Domnul Stevens suferă mult după ce s-a trezit.

– Bine. Vom vedea.

Max îi făcu strengărește cu ochiul, apoi îl urmă pe medic.

– Ei bine, tinere, ce nu este în ordine? întrebă cu amabilitate Alex Baron.

– Piciorul ăsta.... blestemat.... articulă cu greutate Gil.

Nicoll înconjură repede patul și ridică pătura.

– Sângele circulă normal, constată Alex după ce-i palpase piciorul. Foarte bine, îți voi prescrie niște calmante și în câteva zile nu vei mai avea nimic, încheie el, scriind în grabă numele unui medicament pe foaia de observație.

– Vreți să mă scuzați o clipă? murmură Nicoll. Aș vrea să-i fac o injecție neîntârziat.

Alex Baron ridică ironic o sprânceană.

– Te rog, domnișoară. Dacă te gândești că este urgent....

– Nu văd de ce l-aș lăsa să sufere inutil, replică Nicoll prompt. Doar un minut.

Deschise dulapul de farmacie și găsi fără greutate leacul prescris de doctorul Baron.

– Mă ocup eu, propuse Sophie. Întoarce-te repede lângă Maiestatea Sa, înainte să-și piardă răbdarea!

Cei doi medici discutau cu Tom Woodmann, când Nicoll li se alătură.

– Vi se vor scoate copcile, declară Alex Baron. Și mâine va trebui să faceți o radiografie pentru a ști dacă putem să renunțăm la atele.

Nicoll îi adresă un zâmbet încurajator lui Tom, trase perdelele și-i urmă pe cei doi bărbați care-și continuau vizita. Când se apropiară de patul lui Avril, aceasta privea posomorâtă ecranul micului său televizor portabil.

– Mi s-a spus că ai făcut un ușor puseu de febră? Ce s-a întâmplat? Consideri că nu ne ocupăm suficient de dumneata? o întrebă Alex cu blândețe.

Avril îi zâmbi timid, în timp ce el îi lua pulsul.

– Într-adevăr, ai puțină febră. Ce i-ai prescris, Max?

– Antibiotice.

– Perfect. Ei bine, tânără fată, când vom putea să-ți auzim frumoasa voce?

Adolescenta oftă și ridică din umeri cu tristețe, în semn de neputință.

– Nu-ți face griji, o liniști cu amabilitate Alex. Sunt sigur că se va rezolva la momentul potrivit. Va veni să te examineze un specialist.

Nicoll îi conducea pe medici, când Alex se întoarse brusc spre ea.

– Cum stai cu moralul, acum?

Ea tresări și încremeni locului.

– Ce spuneți?

– N-a încercat nimeni să te terorizeze în ultimul timp?

Se lăsă o lungă tăcere, în timpul căreia privirea năucită a lui Max se ațintea alternativ asupra expresiei sardonice a colegului său și a feței îmbujorate a Nicollei.

– Poate ați putea să-mi explicați ce înseamnă asta? întrebă Max în cele din urmă.

– Nimic. Este doar o glumă între noi, explică Alex, privind-o pe

Nicoll drept în ochi.

– Ah, bun.... Mă întrebam dacă Nicoll n-a văzut apărând o fantomă, glumi Max.

– O fantomă? repetă aceasta, încercând să-și revină în fire. Dar nu pot exista fantome într-un spital modern.

– Ah, asta pentru că nu știi că centrul a fost construit pe amplasamentul unei foste mănăstiri, șopti Max pe un ton lugubru. Se spune că o tânără călugăriță a fost închisă de vie și că în anumite seri rătăcește pe culoare și geme pentru a fi lăsată să iasă!

La această poveste, Nicoll își simți părul ridicându-se pe cap, în timp ce un frison de gheață îi trecu pe spate. Râse ușor tremurat, declanșând ilaritatea celor doi medici.

– Max, ai să-i provoci coșmaruri! glumi Alex.

Ofensată, Nicoll înălță bărbia cu mândrie și le aruncă o privire disprețuitoare.

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine, voi pleca, declară cu răceală. Ar fi trebuit să fiu plecată de mult.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și părăsi serviciul.

– Ai planuri pentru diseară? o întrebă Meryl câteva clipe mai târziu.

– Nu. Dar tu?

– Trebuie să recapitulez, oftă ea.

Nicoll se opri în fața ușii holului, oferindu-și cu încântare fața ultimelor raze de soare.

– Te pot ajuta cu ceva? o întrebă.

– Ei bine, eu..... trebuie să lucrez capitolul despre sistemul endocrin, dar..... cred că nu-ți dorești deloc să mi-l explici....

– Ba da, dimpotrivă! Vrei să începem chiar acum?

– Ar fi formidabil! Vino în camera mea, voi face o cafea.

– De acord, dar lasă-mi timp să mă schimb.

Tinerele studiară două ore fără întrerupere, apoi Meryl închise manualele.

– Mulțumesc, Nicky! M-ai învățat astăzi mai multe lucruri decât Dora Cromwell de când sunt în serviciul său!

– Cu atât mai bine.... Mmm.... mor de foame! exclamă Nicoll întinzându-se. Crezi că "La trei sfeșnice" mai servesc mâncare gătită?

– Oh da, au tot felul de lucruri. Salate asortate, pui fript, cartofi prăjiți.... Mergem acolo?

Conform celor spuse de Max, numeroși membri ai personalului spitalului se aflau așezați la mese. Meryl îi prezentă mai mulți prieteni, apoi cinară în grădină și-și băură liniștite cafeaua, ascultând cântecul păsărelelor.

– Ce liniște.... murmură Nicoll, mirosind parfumul plăcut al trandafirilor. Și la Londra ne întâlneam într-un restaurant, dar nu avea decât mușcate în ghiveci la ferestre....

Discutau despre avantajele și inconvenientele marilor orașe, când li se alătură Max. Nicoll făcu ochii mari de uimire văzându-l pe cel ce-i stătea alături.

– Neil? Dar ce faci aici? exclamă.

– Lucrează la O.R.L., îi explică Max. De ce, vă cunoașteți?

Neil Chadwick îi zâmbi călduros tinerei fete.

– Am lucrat împreună la Heathside. Dar cum se face că nu ne-am întâlnit mai curând?

– Nu sunt aici decât de o săptămână, răspunse Nicoll cu ochii strălucind. Oh, Neil.... Este minunat să te văd! Nu poți ști cât de multă

plăcere îmi face!

– Din nefericire, plec curând la Coventry. Este o chestiune de zile.... Aștept să găsesc un apartament.

– Și tu, care te plângeai că n-ai prieteni! o tachină Max.

– Nu mă plângeam, constatam, atâta tot.

– Nu ți-e rușine să spui un asemenea lucru când ai norocul să fii în compania adorabilei noastre Meryl! reluă el zâmbind.

Meryl roși și râse, ușor jenată.

– Nu-l asculta, nu este decât un lingușitor, replică stânjenită.

Dar Nicoll avusese timp să intercepteze privirile intense pe care le schimbară. Fără nicio îndoială, cei doi tineri simțeau un sentiment tandru unul pentru celălalt..... Se bucură pentru ei și se gândi că formau o pereche foarte potrivită. Max era bunătatea întruchipată și Meryl va fi o soție excelentă, iubitoare, atentă.... Brusc, Nicoll se încruntă și se mustră sever. Acum se juca de-a peștitoarea? Trista sa experiență o învățase totuși că nu trebuie să te încrezi niciodată în aparențe! Era suficient să crezi că ai reușit să cunoști pe cineva pentru ca într-o bună zi să observi că nu știi totul despre el....

Pierdută în gândurile sale, Nicoll nu urmări conversația. Când își reveni, îl auzi pe Neil evocând prestidigiosul trecut al Leicesterului.

– Sunt multe monumente de vizitat, încheie acesta. Este absolut pasionant, numai să te intereseze pietrele vechi.

– Am fost întotdeauna fascinată de istoria țării noastre, interveni Nicoll. Ar trebui să mă informez la oficiul de turism.

– Ar trebui să i te adresezi mai degrabă lui Alex Baron, o sfătui Max. Este inepuizabil în acest subiect. Arheologia este pasiunea sa. Se pare chiar că a făcut niște săpături la Londra.

– Ah, da? făcu politicoasă Nicoll, promițându-și în sinea sa să n-o facă.

Era pe deplin capabilă să se descurce fără ajutorul lui Alex Baron!

Sâmbătă dimineața, luă trenul spre Londra, dar avu toate greutățile din lume să găsească un loc. Nimeri într-un compartiment ocupat de o familie numeroasă care se grăbi să scoată niște sandvișuri enorme și să le mestece cu mare zgomot. Nicoll rezistă timp de jumătate de oră, dar când îi văzu începând un pachet de chipsuri, plecă să se refugieze în vagonul-restaurant.

Ducea o ceașcă de cafea la buze, când cineva îi lovi cotul. Tunând și fulgerând în sinea sa împotriva neîndemânaticului, se întoarse și rămase fără grai. Alex Baron stătea în fața ei, cu un zâmbet pocăit pe buze. Inima i se tulbură văzându-l atât de elegant în costumul de catifea arămie și cămașă bej. Înghiți cu greu și se strădui să ia un aer degajat.

– Oh.... Bună ziua!

– Să nu-mi spui că ne părăsești deja? exclamă ironic medicul.

– Nu fi stupid! replică prompt Nicoll, uitând că era șeful său de serviciu. Mă duc doar să-mi iau lucrurile pe care le-am lăsat la Londra.

– Ah, bun.

Se așeză liniștit în fața ei, apoi o întrebă neglijent:

– Pot?

– Te rog....

Schiță un zâmbet și se adânci în contemplarea mâinilor sale, blestemând în sinea ei soarta care se înverșuna s-o facă să călătorească în compania acestui bărbat.

– Poliția mi-a găsit mașina, îi explică medicul în timp ce turna un

plic de zahăr în ceașca sa.

Avea într-adevăr mâini foarte frumoase.... Nicoll se surprinse privindu-le cu atenție și roși.

– Este..... foarte stricată? întrebă grăbită.

– Nu cred.

– Și.... bagajele?

– Erau în portbagaj. Sper doar că broasca n-a fost forțată.

O privi cu insistență, apoi adăugă:

– Crezi că-ți va plăcea în Midlands, sau regreți deja animația capitalei?

– Îmi place foarte mult Priory Cross. Și apoi, ieri am întâlnit acolo un prieten vechi: Neil Chadwick. Am fost foarte fericită.

– Ia te uită! Tocmai am intenția să-i cer s-o examineze pe Avril.

– Chiar crezi că ar putea-o face să vorbească din nou?

– Nu chiar. Dar trebuie să încercăm totul.

– Am aflat că peste puțin vom fi vizitați de domnișoara Flint, continuă Nicoll, în speranța ca discuția să nu devină personală.

– Ah, da. O cunoști?

– Foarte puțin. Ne-am întâlnit din întâmplare în bucătăria căminului.

O licărire ironică străluci în ochii albaștri ai bărbatului.

– Are reputația de a fi o adevărată teroare, sublinie încet. Sper că asta nu te traumatizează?

– Câtuși de puțin, ripostă tânăra fată, privindu-l drept în ochi. Pentru mine, va fi o pacientă ca oricare alta. Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă voi întoarce la locul meu, spuse, terminându-și în grabă cafeaua.

Capitolul 3

Hotărât lucru, această călătorie la Londra nu se desfășura după planurile Nicollei.... Avusese parte de acel sărut pasionat al lui Simon, de pe peron, la care asistase Alex Baron și acum, mașina tânărului bărbat refuza cu încăpățânare să demareze! Simon era cu siguranță un excelent ginecolog, dar un mecanic jalnic.... Trecură două ore înainte să închidă capota cu un gest furios și să accepte să telefoneze în sfârșit la un garaj.

– Îmi pare rău, Simon, se scuză Nicoll, care se simțea responsabilă de necazurile sale.

– N-ai pentru ce, inimioară..... Voiam neapărat să te văd. Din nefericire, trebuie să fiu la clinică într-o oră și asta nu ne lasă prea mult timp să stăm de vorbă.

Așteptând sosirea mașinii de depanare, se instalară în mașină și Simon profită pentru a se așeza lângă Nicoll.

– Vorbește-mi despre tine, îi spuse, înlănțuindu-i umerii, în timp ce mâna sa stângă se așeză foarte natural pe genunchiul tinerei fete.

Nicoll îl privi drept în ochi, îl luă de încheietura mâinii și i-o îndepărtă calm, pe volan.

– Nu te-ai schimbat, sărmane Simon, constată pe un ton compătimitor.

El îi mângâie încet ceafa și-i aruncă o privire languroasă.

– Nu te împotrivi, scumpo. Știi foarte bine că nu-mi poți rezista.....

– Presupun că mi-aș pierde timpul încercând să te conving de contrariul....

– Ce vrei, nu cunosc semnificația cuvântului nu....

– Atunci, îți voi cumpăra neîntârziat un dicționar! replică tăios Nicoll. Ce face Elaine?

– Este la fel de nebună după mine, biata de ea! Devine plictisitor..... remarcă Simon cu aroganță. Ar trebui să ia exemplu de la tine și să înțeleagă că rezistența exacerbează dorința....

Nicoli văzu cu ușurare apropiindu-se în sfârșit mașina de la garaj. De fapt, pana provenea pur și simplu de la un contact prost la nivelul tabloului de bord. Reparația luă câteva secunde și porniră imediat la drum.

– Mă întreb dacă ai fi în stare să schimbi un bec, îl ironiză Nicoll.

– Cauți necazuri, tânără fată.... Află că sunt foarte înzestrat pentru a mă mișca în întuneric. Pot să-ți fac o demonstrație oricând vei vrea!

– Este inutil, te cred pe cuvânt!

Din fericire pentru ea, Simon nu avu decât timp s-o lase în fața apartamentului Elainei, înainte de a pleca. Prietena sa nu se întorsese încă de la muncă și Nicoll găsi cheia în ascunzătoarea obișnuită și începu să-și îndese lucrurile într-o valiză mare. Dulapul era plin de haine care nu-i aparțineau și tânăra fată se simți ca o intrusă în acea

cameră care fusese totuși mult timp a sa. Trebui să termine de împachetat obiectele personale într-o cutie mare și-și promise să vină s-o ia îndată ce va avea ocazia.

Când sosi Elaine, se aruncară una în brațele celeilalte și sporovăiră bucuroase.

– Oh, Nicky, sunt atât de mulțumită să te văd! Simon este un amor că a venit să te ia, nu găsești? Ți-a spus că unul din colegii lui lucrează în spitalul tău?

– Da, mi-a vorbit despre el, dar nu l-am întâlnit încă. De fapt, la Priory Cross toată lumea se cunoaște.... Cu excepția mea, remarcă Nicoll tristă.

Pentru a destinde atmosfera, îi povesti cu umor Elainei întâlnirea cu domnișoara Flint, din seara sosirii sale.

– Pentru primul contact cu personalul, a fost reușit, poți să mă crezi, izbucni ea în râs. Dacă m-ai fi văzut ștergând-o ca o hoață, cu ceașca de cafea în mână!

– Îmi imaginez fără greutate, declară Elaine râzând.

– Deja avusesem un incident în tren, în aceeași dimineață!

– Ce incident? întrebă prietena sa, cu ochii strălucind de curiozitate.

– M-am certat cu cineva în tren și întâmplarea a vrut să fie tocmai șeful meu! Când a intrat în serviciu, am crezut că am halucinații!

– Dar de ce v-ați certat?

– Oh..... Eram prost dispusă după plecarea trenului și nu reușeam să-mi găsesc batista. Pur și simplu mi-a ordonat să mă duc să smiorcăi în altă parte!

– Ei asta-i..... Trebuie să fie un bătrân arțăgos?

– Te înșeli, are aproximativ treizeci de ani și este foarte seducător..... Dar este de asemenea cel mai arogant bărbat pe care l-am văzut vreodată!

Elaine își consultă ceasul.

– Îmi pare rău, dar am programare la coafor la ora trei și jumătate. Avem doar timp să prânzim împreună.

– Îmi doresc să te însoțesc, spuse gânditoare Nicoll. Am nevoie de o spălare bună a părului.

Când, o oră mai târziu, ieși din salonul de coafură, transformarea era spectaculoasă. Părul tuns foarte scurt, elibera ovalul perfect al feței, punându-i în evidență pometii proeminenți și ochii verzi migdalați. Văzând-o, Elaine scoase un strigăt de admirație.

– Oh, Nicky, ești într-adevăr superbă! Semeni cu o mică zână. Dacă aș avea măcar părul tău ondulat, oftă, trecându-și degetele prin șuvițele drepte.

În acea seară se duseră în restaurantul pe care-l frecventau când Nicoll lucra la Royal Heathside. Aceasta întâlni acolo câțiva dintre foștii colegi, dar observă repede că erau de asemenea numeroase fețe noi de când plecase și-i fu greu să urmărească discuția care revenea fără încetare la nume pe care nu le cunoștea.

A doua zi, plecară în grup mic la un picnic pe malul râului și leneviră în iarbă până când țânțarii veniră să-i alunge. Spre marea sa ușurare, Simon fu reținut la spital, astfel că Nicoll nu-l văzu înainte de plecare.

De data aceasta, simți o mare satisfacție la ideea de a se întoarce la Leicester. În definitiv, weekendul său la Londra fusese mai degrabă dezamăgitor și era foarte bine așa. Acum, avea dovada că dacă vrei să

tragi linie peste trecut, trebuie ca ruptura să fie categorică și definitivă. Nu servea la nimic să-și piardă timpul privind în urmă. Avea viitorul în față și spre el trebuia să se îndrepte de acum. "S-a născut o nouă Nicoll!" se gândi cu exaltare, trecându-și degetele prin buclele mătăsoase.

Transformarea sa nu trecu neobservată la spital. Chiar luni dimineață, Gil Stevens, jucătorul de fotbal, o întâmpină cu un lung fluierat admirativ.

– Asta-i bună, Nicky! Ești extraordinară! exclamă privind-o cu un aer surprins.

– Sunt încântată că-ți place noul meu stil, glumi Nicoll schițând o mică reverență.

Gil întinse repede mâna pentru a-i prinde talia și se strâmbă de durere.

– Ce crezi despre genunchiul meu? întrebă cu teamă, arătându-i din cap piciorul umflat.

– N-ai de ce să-ți faci griji, Gil, totul este normal. Dar rămâi întins până la vizita medicilor și fă-ți regulat exercițiile de recuperare, leneșule!

– Așteaptă puțin să fiu vindecat.... bombăni fotbalistul și eu voi fi cel care te va persecuta neîncetat!

Nicoll râse cristalin și trase perdelele pentru a se ocupa de Tom Woodmann, care era la ora de baie.

Spre prânz, Max O'Malley și Neil Chadwick își făcură apariția în serviciu pentru a o asculta pe Avril. Cum domnișoara Cromwell plecase la masă, Nicoll îi însoți până la patul tinerei bolnave și răspunse la întrebările pe care i le puse Neil.

În cele din urmă, acesta declară că situația lui Avril nu era disperată, iar coardele vocale își vor relua firesc funcțiile îndată ce starea sa generală se va ameliora.

– Trebuie să faci un efort să vorbești, încheie zâmbind. Dar mai ales nu-ți pierde speranța, asta ți-ar întârzia vindecarea.

Luându-și rămas-bun de la Avril, radioasă, Neil îl conduse pe Max și pe Nicoll pe culoar.

– Sâmbătă, organizez o seară de adio, declară el, sper că pot conta pe prezența voastră?

– Cu plăcere, Neil. Dar îmi pare rău că mă părăsești deja.... Eram atât de fericită că-mi găsisem un prieten.

– Voi reveni aici din când în când, o liniști Neil înainte de a pleca.

– Încearcă s-o aduci pe Meryl cu tine, sâmbătă, propuse Max. O va distrage de la recapitulări.

– Îi voi vorbi despre asta, îi promise Nicoll.

Ziua fu atât de încărcată de treburi, încât Nicoll nu-i putu transmite lui Meryl invitația lui Neil decât la ora patru și treizeci, când ieșiră din serviciu.

– Mi-ar fi plăcut foarte mult, oftă tânăra infirmieră. Din nefericire, examenul meu este luni și n-am studiat încă acel capitol despre sistemul respirator!

– Citește-l cu atenție diseară și mâine îți voi pune întrebări, îi propuse cu amabilitate Nicoll. Max m-a făcut să-i promit că te voi convinge să mă însoțești!

– Adevărat? făcu Meryl, cu ochii strălucind. Atunci voi veni..... Îmi va schimba ideile.

Ajunsă în camera sa, Nicoll făcu un duș, apoi îmbrăcă un tricou

roz-intens, fără mâneci, o jupă frumoasă, albă, și încălță niște sandale în curele. Bătu la ușa lui Iris, dar neobținând răspuns, se hotărî să meargă să ia prânzul în oraș.

Autobuzul o lăsă în centru, lângă turnul orologiului. Nicoll urcă încet artera principală și-i făcu plăcere să cerceteze vitrinele magazinelor. Pașii o conduseră în fața unei biserici vechi, miraculos păstrată prin timp. Chiar alături se afla un muzeu care reunea niște descoperiri arheologice, dar Nicoll găsi ușa închisă. Hoinări mai mult de o oră și făcu cale-ntoarsă numai când i se făcu foame.

Căuta un restaurant, când o mașină lungă, decapotabilă, albastru-metalizat, se opri în dreptul său.

Inima îi tresări în piept când recunoscu trăsăturile seducătoare ale conducătorului.

– Bună ziua! exclamă vesel Alex Baron. Mi s-a părut că te recunosc, în ciuda noii coafuri.

Vocea caldă, bărbătească, o emoționă în mod ciudat. Nehotărâtă, își trecu degetele prin buclele scurte.

– Ah da.... Este..... Este mai plăcut de purtat decât părul lung, în acest anotimp, răspunse zâmbindu-i confuz.

Fără să vrea, privirea i se opri asupra siluetei musculoase a medicului. Era într-adevăr frumos în costumul gri-deschis și cămașa de mătase albastru-deschis, care-i punea în evidență culoarea ochilor și-i accentua tenul bronzat. Briza se juca prin buclele sale blonde, care sub razele de soare aveau reflexe calde. Ochii albaștri cu puncte aurii evocară brusc în ea amintirea Mării Egee, într-una din ultimele sale vacanțe cu Leo și se întoarse repede.

– Ce faci în acest cartier? o întrebă medicul.

– Nimic special.... Mă plimb. Tocmai am vizitat biserica veche care se află puțin mai jos. Este extraordinar să te gândești că a fost construită de romani.

– Te interesează arheologia?

– Nu chiar. Dar îmi place să mă cufund în trecut.

– Înțeleg.... Datorită cufundării, probabil ai obosit, remarcă el malițios. Vrei să-ți servesc de șofer? N-ai decât să-mi spui unde vrei să mergi.

– Oh mulțumesc, dar căutam doar un loc unde să mi se vândă un sandviș.

– Un sandviș? repetă medicul, ridicând ironic o sprânceană. Nu cu asemenea hrană vei putea asigura buna funcționare a serviciului Montfort! Vino mai degrabă să mănânci un biftec cu mine.

Fără să-i lase timp să răspundă, o conduse în mașină și demară imediat.

– Este vehiculul care a fost furat? îl întrebă Nicoll.

– Da. Doar aripa dreaptă a fost zgâriată și mi-am găsit toate lucrurile intacte.

– Te poți lăuda că ai avut noroc, exclamă tânăra fată.

Râse în fața aerului său ofensat și adăugă:

– La urma urmei, n-ai fi putut găsi decât o grămadă de fiare!

– Este adevărat, admise Alex, fără tragere de inimă.

Când fu așezată la masă în fața lui, cu un biftec în sânge enorm în farfurie, Nicoll își dădu seama că murea de foame. Carnea era cât trebuia de moale și însoțitorul său fermecător. O clipă, se temuse, ca el să nu-i pună întrebări prea personale, dar se liniști rapid constatând că rămânea la subiecte banale.

– Așadar, n-ai fost niciodată în Midlands? o întrebă brusc. Unde locuiai înainte?

– În Essex, răspunse Nicoll, înțepând cu furculița o foaie fragedă de salată.

– Te-ai îndepărtat considerabil de casă, stabilindu-te aici.

– Nu chiar. De fapt, părinții mei locuiesc în Statele Unite. Voiam să mă duc și eu acolo, dar n-am încă suficientă experiență pentru a pleca în străinătate și apoi, pot reveni în Anglia dintr-o zi în alta, așa că....

– Și ce te interesează, dacă nu arheologia?

– Mă pasionează multe lucruri, dar meseria trece înainte de toate.

– Chiar înaintea tânărului bărbat care te-a sărutat cu atâta pasiune pe peronul gării? Părea foarte îndrăgostit....

Nicoll tresări și lăsă încet tacâmul, cu obrajii ca focul.

– Deseori aparențele sunt înșelătoare, declară calm.

– Mă întrebam dacă el era responsabil de criza de plâns, continuă medicul cu nonșalanță. Să fi asistat oare fără să vreau la marea scenă a împăcării?

De data aceasta, ochii tinerei fete aruncau fulgere.

– Crezi ce vrei, dar nu spera să obții de la mine o cât de mică destăinuire. Asta mă privește doar pe mine, ripostă cu răceală.

– Așa, scoate-ți acele, arici mic! reluă medicul pe un ton amuzat. Dar să nu-ți imaginezi că mă va face să renunț să descopăr ce nu este în regulă cu dumneata.... Sunt foarte încăpățânat. Probabil este deformație profesională.

În fața unei asemenea aroganțe, Nicoll fu pe punctul de a exploda.

– Aș prefera să-mi rup mai degrabă piciorul decât să mă destăinui

dumitale! exclamă arțăgoasă.

Alex se prefăcu că o ia în serios, iar Nicoll contempla fascinată mica gropiță din obrazul bărbătesc. Înduioșată, își simți mânia topindu-se ca zăpada la soare și plecă repede pleoapele, pentru a-și ascunde tulburarea.

– .... Este o idee tentantă, comentă serios medicul. Dacă ai fi în ghips, n-ai mai putea fugi și ai fi întru totul la discreția mea..... Dar cred că Dora Cromwell ar prefera să te știe sănătoasă....

– Oricum, asta nu te-ar duce la nimic, replică Nicoll roșind.

– Cine știe? murmură Alex, zâmbind misterios.

Insistă s-o conducă și era trecut de ora zece când o lăsă în fața căminului infirmierelor.

Domnișoara Flint se alătură Nicollei când se pregătea să ia ascensorul.

– Oare nu era doctorul Baron cel care te-a adus cu mașina? o întrebă suspicioasă.

– Ba da. M-a văzut în oraș în timp ce așteptam autobuzul și s-a oferit să mă conducă, pentru că era în drumul său, îi explică Nicoll, gândindu-se să pună lucrurile la punct.

În spital, veștile circulau rapid și nu ținea să se răspândească bârfe pe socoteala sa, prin tot personalul. De altfel, Alex Baron era poate căsătorit?

– Ah bun, mormăi supraveghetoarea intrând în cabină.

– Aveți idee de data la care vă veți interna la Montfort? o întrebă Nicoll, pentru a schimba subiectul.

– După toate probabilitățile, joi. Dacă totuși mi se va găsi o înlocuitoare.

Ascensorul se opri la etajul al patrulea și cu un gest distant din cap, domnișoara Flint se duse în camera sa.

A doua zi, în timp ce se îndrepta spre aripa de vest, Nicoll își simți inima bătând puțin mai repede la perspectiva de a-l revedea pe Alex Baron și se enervă. Era ridicol! Acesta nu înceta s-o trateze ca pe o fetiță încăpățânată.... O agasa, cu atât mai mult cu cât nu era mai mare decât cu câțiva ani decât ea. Asta nu-i permitea să ia acel ton protector față de ea!

Intrând în serviciu, o găsi pe Dora Cromwell mai agitată ca de obicei.

– Repede, Nicky! exclamă îndată ce o văzu. Du-te și anunț-o pe doamna Rudkin că operația sa este întârziată! Tocmai ni s-a adus un rănit grav, un bărbat tânăr care are mâna distrusă de ferăstrău. Pregătește-i un pat cât mai repede posibil.

– Bine, domnișoară. În cât timp va fi adus în serviciu?

– Din spusele lui Alex, va dura câteva ore. Are nervii secționați și oasele sfărâmate.

Era trecut de ora cinci și domnișoara Cromwell era deja plecată când Nicoll primi permisiunea să-i facă prima injecție de anestezie doamnei Rudkin. Câteva minute mai târziu, brancardierii îl aduseră pe Bill Platt, tânărul accidentat și-l puseră încet pe pat. Era voinic și înalt, de optsprezece ani, cu fața rotundă și părul ciufulit.

– Doctorul Baron vrea să aibă un raport complet la fiecare patru ore, declară Anna, o infirmieră în anul doi. Va trece el însuși să-l vadă diseară, pe la zece.

Nicoll așeză cu delicatețe mâna pusă în ghips a lui Bill, încă inconștient, într-o atelă și o fixă în extensie.

– Este mâna dreaptă, observă Anna pe un ton compătimitor. Sper că este stângaci....

Nicoll se asigură că perfuzia funcționa normal, apoi încredință paza rănitului lui Karen. Acum cunoștea bine echipa medicală și știa că se putea bizui în deplină siguranță pe ea.

Își redacta raportul, când o femeie cu fața îngrijorată apăru în ușă....

– Iertați-mă, domnișoară..... Mi s-a spus că fiul meu, Bill Platt a fost transportat în acest serviciu..... bâigui cu buzele tremurând.

– Este exact, doamnă Platt, declară Nicoll ridicându-se. Este încă inconștient, dar puteți veni să-l vedeți, îi propuse cu amabilitate.

– Cum se simte? Vreau să spun.... Cum este mâna?

– Este prea curând să ne pronunțăm, doamnă, dar vă promit că medicii vor veni să vă informeze îndată ce vor ieși din sala de operație.

O conduse lângă fiul său și-i aduse un scaun la căpătâiul lui.

– Îi puteți rămâne alături o clipă, murmură Nicoll. Este încă adormit, dar va fi fericit să știe că veți fi aici când se va trezi.

Pe la ora opt, fu adusă doamna Rudkin, apoi Nicoll o instală pe doamna Platt în sala de așteptare și-i aduse o ceașcă de ceai.

Puțin mai târziu, Alex Baron și Max intrară în serviciu. Se îndreptară imediat spre Bill și-i examinară cu atenție mâna.

– Cu puțin noroc, poate am reușit, oftă Alex îndreptându-se. I-ai făcut injecția calmantă?

– Da, răspunse Nicoll. Mama sa așteaptă alături, i-ar plăcea să te vadă.

Medicul încuviință cu un aer obosit, în timp ce verifica perfuzia.

– Vrei o ceașcă de cafea? îi propuse spontan tânăra fată.

– Cu siguranță, ai lucruri mult mai urgente de făcut! replică tăios medicul. Unde este doamna Platt?

Fără o vorbă, Nicoll îl însoți până în sala de așteptare, apoi plecă. Oare ce făcuse de îi vorbea pe acest ton? se întrebă cu amărăciune. Fără îndoială, regreta că o dusese la cină în ajun.... Încercă să se convingă că-i era egal, dar un văl de tristețe îi întunecă ochii în timp ce se întorcea în birou.

– Oferta de cafea este încă valabilă? o întrebă Max, zâmbindu-i prietenește.

– Bineînțeles, ți-o aduc imediat. Ai vreo idee ce a putut motiva proasta dispoziție a doctorului Baron? adăugă după o scurtă ezitare.

– Oh.... nimic grav. Numai că am lucrat toată ziua în prezența doctorului Tresilian care a fost mai odios decât de obicei. Degeaba este Alex răbdarea întruchipată, sunt zile în care nervii ne sunt puși la grea încercare!

– Este promițător..... murmură Nicoll, care nu-l întâlnise încă pe misteriosul medic.

Îi prepară cafeaua și se pregătea să iasă, când Max o strigă brusc:

– Ai reușit s-o convingi pe Meryl să te însoțească, sâmbătă?

Afișa o asemenea dezinvoltură, încât Nicoll își stăpâni cu greu un zâmbet amuzat.

– Da, mi-a promis să vină.

Înainte de a pleca, Nicoll făcu turul serviciului pentru a se asigura că totul era în ordine, apoi ieși din spital. Traversând curtea, văzu mașina lui Alex Baron și o umbră fugitivă îi trecu pe față. Oare într-adevăr doctorul Tresilian era răspunzător de proasta sa dispoziție? La urma urmei, poate se lăsase amăgită de imaginație....

Era foarte vulnerabilă, de la prima lor întâlnire. Oricum, nu-i va putea reproșa nici cea mai mică greșeală profesională, va fi atentă la asta.

Un radiolog îi adresă un zâmbet larg și imediat i se ridică moralul. Era suficient un lucru atât de mic pentru a te simți iubită.

Îndată ce deschise ușa camerei sale, o căldură înăbușitoare o sufocă. Se refugie sub duș, pentru a se răcori, apoi aruncă cuvertura de pe pat și se strecură sub cearșafuri. Fereastra era larg deschisă, dar nicio adiere de aer nu intra în încăpere. Nicoll căscă, apoi se întoarse pe o parte și închise ochii cu un oftat mulțumit. Domnișoara Cromwell îi dăduse liber dimineață, așa că nu va trebui să se trezească la ora șase și treizeci.... Se gândi că ar trebui să le scrie prietenilor din Londra, apoi adormi.

A doua zi, la prânz, intră în cantină și se alătură lui Meryl și Sophiei, care discutau aprins.

– Totuși, este incredibil, exclamă Meryl. Am anunțat-o de mult pe domnișoara Cromwell că voi lipsi luni din cauza examenelor! Ei bine, a uitat și din cauza ei veți avea un efectiv redus!

– Ei aș! N-o să murim! glumi Nicoll. Nu este zi de operații, n-ar trebui să ne pună prea multe probleme. Apropo, Max pare foarte neliniștit să afle dacă vei fi prezentă sâmbătă, la petrecerea lui Neil. Am impresia că nu-i ești indiferentă, încheie cu un aer degajat.

– În tot cazul, nu se poate spune că se grăbește s-o declare, oftă Meryl.

În acea după-amiază, Nicoll făcu cunoștință cu teroarea locală: doctorul Tresilian în persoană veni să-și viziteze bolnavii. Ea tocmai o ajuta pe Sophie s-o culce pe doamna Rudkin, când colega sa făcu brusc ochii mari și se grăbi să-și pună ținuta în ordine. În aceeași clipă,

domnișoara Cromwell țâșni din birou și se apropie repede de Nicoll, luptându-se febril cu boneta.

– Nicoll, să-i dai radiografiile și foile de observație pentru fiecare bolnav, îi ordonă nervoasă când medicii intrară în serviciu.

Doctorul Tresilian era un bărbat scund, chel, cu ochi cenușii ca oțelul și sprâncene negre dese. Vocea pițigăiată, cu intonații metalice, răsună neplăcut în serviciu.

– Haide, tinere, îi declară tăios lui Billy Platt. Mișcă degetele.

Billy își mișcă imperceptibil mâna rănită.

– Nu.... reușesc, bâigui acesta cu teamă. Mă doare îngrozitor, eu.....

– Și la ce te așteptai oare? îl întrerupse medicul. Te poți considera fericit că mai ai mână.

Fără să se mai ocupe de tânăr, se întoarse cu un aer arogant spre Alex Baron.

– Dați-i calmante și trimiteți-l acasă îndată ce starea sa generală va fi satisfăcătoare. Îl voi vedea la cabinetul meu de consultații peste șase luni.

"Ce ființă îngrozitoare!" se gândi Nicoll, care fierbea de mânie. Evident, este un practician excelent, dar n-avea nici urmă de omenie....

Tot personalul părea lovit de mutenie și Nicoll aproape se miră că nu simțea nici cea mai mică teamă față de el. Îi trezea doar o profundă antipatie pe care o ascundea în spatele unui zâmbet profesional și nu se miră văzându-l că pleacă din serviciu fără măcar să le spună la revedere.

– Uf, oftă domnișoara Cromwell, ai cărui obraji erau stacojii. Te

felicit Nicoll, ai dat dovadă de mult sânge-rece. În locul tău, multe infirmiere ar fi încurcat toate radiografiile!

– Ce omuleț îngrozitor, remarcă gânditoare Nicoll. Degeaba este un mare specialist, asta nu-i dă dreptul să demoralizeze oamenii!

– Sunt de acord cu tine, încuviință supraveghetoarea. Slavă Domnului, nu toți medicii sunt ca el. De exemplu, doctorul Baron, adăugă cu ochii strălucind de admirație. Este absolut minunat cu bolnavii! De altfel, Tresilian se bucură de un renume pe care-l datorează în mare parte muncii lui Alex!

Puțin după aceea, Alex Baron se întoarse în serviciu și găsi cuvintele necesare pentru liniștea pacienților. Domnișoara Cromwell fu chemată brusc la telefon și se închise în birou. Medicul i se alătură câteva clipe mai târziu. Erau încă acolo când intră Nicoll.

– Sunt obligată să plec imediat, Nicky, o anunță supraveghetoarea îmbrăcându-și mantoul. Poți să conduci serviciul în lipsa mea?

Nicoll încuviință și-și ascunse cât putu mai bine mirarea, deoarece simțea că Alex Baron n-o scăpa din ochi.

– Să nu pierdem timpul, Dora, declară acesta ridicându-se. Bună seara, Nicoll.

Tânăra fată îi observă în timp ce se îndepărtau și avu o strângere de inimă văzându-l pe tânărul medic luându-și însoțitoarea de talie. Își alungă cu hotărâre această imagine din minte și se strădui să se gândească la altceva. În definitiv, putea să fie mulțumită de soarta sa: avea tot mai mulți prieteni și munca sa îi plăcea foarte mult.... Ce altceva își putea dori? Imaginea lui Alex Baron înlănțuind cu un braț protector pe sora Cromwell îi apăru din nou în fața ochilor și scutură din cap iritată. Dora îi spusese că avea o fiică, așa că trebuia să fie

căsătorită.... Dacă întreținea o legătură cu medicul, n-o privea. De fapt, puțin îi păsa!

Cu ochii pierduți în gol, nu-și dădu seama că turnă conținutul zaharniței în ceașcă.....

Capitolul 4

Sosi în sfârșit sâmbăta și Nicoll se bucura la ideea de a asista la petrecerea de adio organizată de Neil. Acum sau niciodată avea ocazia să-și facă prieteni noi.

– La ce oră vom merge, Meryl? întrebă în timp ce-l ajutau pe Tom Woodmann să se culce.

– Pe la nouă, cred. Acest gen de reuniuni trebuie să înceapă destul de târziu.

– Despre ce vorbiți? întrebă Gil Steven, întrerupându-și exercițiile de recuperare.

– Unul din medicii noștri dă o mică recepție în seara aceasta, pentru a-și sărbători plecarea, îi explică Nicoll.

– Așteaptă numai să ies de aici, exclamă tânărul bărbat. Avem o orchestră fabuloasă la club. Vei vedea de ce sunt în stare pe un ring de dans!

– Brrr.... Mă înfior dinainte! îl tachină Meryl.

– Râzi, râzi, exclamă Gil pe un ton arțăgos. Dar răzbunarea mea va

fi teribilă.

– Crezi că vom putea suporta o asemenea teamă, Meryl? făcu Nicoll pe un ton tragic. Imaginează-ți disperarea noastră dacă odată vindecat, ne va uita.

Gil o prinse cu abilitate de talie și o atrase spre el.

– Niciun pericol, scumpo, îi murmură cu o voce calmă, avem de reglat niște conturi amândoi....

– Oh, oh! Iată seducătorul! izbucni în râs Nicoll, eliberându-se cu agilitate.

– Pe ce pui pariu?

Zâmbetul îi încremeni pe buze și ochii i se întunecară în timp ce replica pe un ton fără inflexiuni:

– Nu pariez niciodată.

Se întoarse repede și-și stăpâni cu greu lacrimile care-i veniră în ochi. De ce oare trebuia să apară trecutul mereu pe neașteptate? O frază nevinovată spusă fără niciun gând și vechii demoni reveneau s-o chinuie.... Leo..... Imaginea lui îi apăru în față, copleșind-o cu regrete și amărăciune....

Trase perdelele lui Tom cu un gest categoric și se îndreptă cu un mers țeapăn spre pacientul următor.

Era destul de puțină muncă în acea zi, așa că putu dispune de o oră pentru a-i pune întrebări lui Meryl asupra sistemului respirator, în timp ce Sophie supraveghea serviciul.

Plecară din spital pe la ora patru și jumătate și-și dădură întâlnire la ora nouă. Ajunsă acasă, Nicoll făcu o baie lungă, apoi își spălă părul. Uscătorul îi aranjă imediat buclele scurte șaten-roșcate și tânăra fată își privi cu mulțumire imaginea în oglindă.

Se pregătea să-și prepare o cafea, când se bătu la ușă:

– Cucu, eu sunt! exclamă Iris, adresându-i un zâmbet amabil.

– Oh, bună ziua! făcu Nicoll, încântată.

– Ai mâncat?

– Nu, tocmai mă pregăteam să rontăi o felie de pâine prăjită, bând o ceașcă de cafea.

– Vino în camera mea. Mama mi-a dat cu ce să hrănesc un regiment: am dulceață, prăjituri, cireșe din grădină. Nu le voi veni niciodată de hac dacă nu mă ajuți!

– Prepar cafeaua și vin, propuse Nicoll.

– Oh nu, am o cafetieră electrică, este mai practică.... și apoi, astfel nu risc s-o întâlnesc pe Flinty la bucătărie! adăugă Iris, râzând pe înfundate.

Camera lui Iris reflecta personalitatea locatarei. Postere uriașe erau agățate pe pereți, fotografii de familie tronau pe noptieră. Avea un mic televizor portabil și chiar un frigider foarte mic.

Cele două tinere fete se așezară pe perne pe podea și discutară vesele în timp ce mâncară.

– Este timpul să plec, declară brusc Nicoll, după ce aruncă rapid o privire la ceas. Neil Chadwick dă o petrecere de adio, de ce n-ai veni și tu?

– Poate voi da o raită, îl cunosc pe Neil.

– Atunci, ne vedem jos, la ora nouă, propuse Nicoll ieșind.

Se duse în camera sa fredonând. Alesese să se îmbrace cu o rochie de voal verde ca apa, care-i punea în evidență finețea siluetei. Culoarea delicată se potrivea cu cea a ochilor și se armoniza perfect cu tenul ca piersica. O pereche de cercei din jad îi completară ținuta.

Oglinda îi arătă imaginea unei tinere nimfe încântătoare, cu ochii strălucind și zâmbet visător. Își trecu degetele prin buclele suple, își puse o urmă de roz pe buze și, cu inima ușoară, plecă să-și întâlnească cele două colege.

Serata avea loc în clădirea rezervată medicilor, în spatele spitalului. Îndată ce intrară, Neil se grăbi să le întâmpine. Adus de spate și cu părul în dezordine, nu era chiar frumos, dar licărirea caldă care-i strălucea în ochii negri îi atrăgea imediat simpatia.

– Sunteți drăguțe că ați venit, exclamă el. Vă voi servi ceva de băut.

Treptat, Meryl și Iris își întâlniră colegele și o prezentară pe Nicoll, dar tânăra fată trebui să facă un efort pentru a părea relaxată în mijlocul tuturor acestor necunoscuți.

Neil se întoarse câteva clipe mai târziu cu un tânăr bărbat de talie mijlocie a cărui față de păpușă era încadrată de un păr creț.

– Nicoll, iată-l pe Joe Lismore, care dorește mult să te întâlnească.

Joe îi strânse energic mâna și-i zâmbi timid.

– Simon Hill mi-a telefonat nu de mult pentru a mă anunța că vei veni să lucrezi la noi.

– Oh, da.... Ești prietenul de care mi-a vorbit, nu-i așa?

Joe păru subit încurcat.

– Ei bine, hm, nu chiar.... Vreau să spun.... am făcut studiile împreună, dar n-am avut niciodată prea multă simpatie unul pentru altul. Am fost chiar mirat că mi-a telefonat.

– Este logodit cu una din prietenele mele, cred că a vrut să-mi facă o plăcere anunțând pe cineva de sosirea mea.

– Înțeleg, murmură gânditor Joe. Mă întrebam ce ascundea asta. Evident, tânărul bărbat nu avea mare stimă pentru Simon Hill. Asta

n-o mira pe Nicoll, deoarece nici Joe nu era genul de relație frecventat de Simon în mod obișnuit. Era foarte serios și destul de sigur de el.

– Vrei să dansezi? o întrebă medicul după o scurtă tăcere. Dar te avertizez imediat că sunt un partener de temut.

Nicoll izbucni în râs și-l urmă pe ring, unde evoluau deja numeroase perechi. Joe nu exagerase; să dansezi cu el constituia un veritabil tur de forță! Energia nu-i era egalată decât de stângăcie. O călcă de cel puțin zece ori pe picioare pe Nicoll și, după o jumătate de oră de astfel de tratament, ea trebui să ceară îndurare. Încă râdea când se întoarseră la bar să bea o răcoritoare.

Era destul de târziu când Alex Baron își făcu intrarea. Nicoll tocmai vorbea cu Neil când îl văzu. Purta pantaloni din catifea de culoare arămie și o cămașă sport maro. Corpul suplu și musculos degaja o asemenea senzualitate, încât Nicoll se gândi imediat la o felină, fascinantă și înspăimântătoare în același timp....

De atunci, petrecerea deveni un supliciu pentru ea. Tresărind în fiecare clipă, mergea de la un grup la altul, îndepărtându-se grăbită îndată ce vedea apropiindu-se un păr blond.

Neil o invită să danseze un slow și ea îi regretă din nou plecarea. Se simțea atât de bine cu el. Știa că s-ar fi putut bizui pe acest bărbat în orice ocazie. Era un prieten adevărat cu care puteai flirta nevinovat, știind că nu va merge niciodată prea departe. Privi în jurul ei și-i văzu într-un colț pe Max și Meryl care se sorbeau din ochi, iar puțin mai departe, Iris era într-o conversație animată cu un intern. Această petrecere va servi cel puțin la ceva, se gândi cu amuzament.

– Neil, este nevoie de tine! strigă unul dintre invitați.

Tânărul bărbat se scuză față de partenera sa și se alătură colegilor.

Ușor toropită, Nicoll se rezemă de o masă și oftă, simțindu-se bine.

Starea de beatitudine nu dură decât câteva secunde, deoarece își dădu brusc seama că Alex Baron se afla chiar alături de ea, atât de aproape, încât ar fi fost suficient să întindă brațul pentru a-l atinge! Din fericire, era întors cu spatele.... Căută cu disperare o ieșire de serviciu, o gaură în care s-ar fi putut ascunde, când o auzi pe Iris strigând-o: Salvată! Făcu stânga-mprejur și se lovi direct de un umăr musculos. Sub șoc, capul părea pe punctul de a exploda. Nenumărate stele de toate culorile îi întunecară vederea, în timp ce nasul era străbătut de o durere ascuțită. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ei bine, făcu vocea ironică a lui Alex Baron. Temperează-ți entuziasmul. Ce idee stranie să te repezi astfel asupra mea!

Enervată la culme, își afundă fața în mâini, fără să răspundă.

– Nicoll? Te doare? întrebă medicul pe un ton îngrijorat.

– Eu.... În câteva minute va fi mai bine..... bâigui, căutându-și pe pipăite poșeta.

– Ține, murmură cu amabilitate Alex, întinzându-i batista sa.

Nicoll își tamponă ochii, își suflă nasul cu precauție, apoi clipi din pleoape pentru a încerca să-și regăsească vederea normală.

– Mulțumesc.....

Gura senzuală a lui Alex schiță o strâmbătură amuzată.

– Scena aceasta îmi amintește ceva, comentă în șoaptă.

– Ah da? replică Nicoll acru. Mi-ar plăcea să-ți văd mutra dacă cineva te-ar lovi la nas!

– Nu te enerva, spuse medicul cu un calm care o călca pe nervi. Să căutăm mai degrabă un mijloc de a te vindeca.... Mama spunea mereu că nimic nu este mai bun decât o mângâiere pentru a ușura

durerea.

În acea clipă Neil și Iris se apropiară și-i întrebară ce se întâmplase. Alex îi informă, apoi încheie:

– I-am propus s-o mângâi, dar am impresia că nu este foarte convinsă de eficacitatea leacului meu miraculos....

Neil se aplecă asupra tinerei fete năucite și o sărută ușor pe vârful nasului.

– Haide, Nicky, acum te vei simți mai bine? o întrebă serios.

– Este îngrozitor..... murmură ea, râzând puțin tremurat. Toată lumea se preocupă de nasul meu, în seara asta?

– Minunat, vorbește! Am salvat-o! strigă comic Alex.

Răsunară primele note ale unui slow languros și înainte de a putea reacționa, medicul o prinse de talie și o conduse pe ring.

– M-am întrebat mereu cum este să dansezi cu un arici, îi șopti la ureche.

– Nu se poate.... Eu m-am întrebat mereu cum este să dansezi cu un urs! replică Nicoll prompt.

Își regăsise toată luciditatea și nu avea dispoziția de a-i suporta insinuările!

– Ce caracter! murmură Alex, cu o licărire diabolică în privire. Colegii din Londra au aprins probabil lumânări după ce ai plecat!

– Te înșeli, am acolo prieteni foarte buni! exclamă cu mândrie Nicoll.

Își adânci cu îndrăzneală ochii în cei albaștri, apoi, tulburată de intensitatea privirii sale, se întoarse roșind. Bărbatul acesta avea darul de a trezi în ea senzații incontrolabile! Desființa orice apărare și străpungea fără dificultate zidul de indiferență în spatele căruia se

adăpostea.... Într-un cuvânt, era periculos. Imaginea fugitivă a unei feline la pândă, gata să sară asupra prăzii, îi veni din nou în minte. De fapt, ce știa despre el? Că era un medic cunoscut, pasionat de arheologie, înzestrat cu un caracter imposibil, sigur de el și de seducția sa. Probabil toate femeile erau nebune după el.... Printre altele, Dora Cromwell. Trebuia neapărat să se țină la distanță. Nu-și putea permite să lase un asemenea bărbat să i se amestece în viață.... Se încordă instinctiv și el slăbi docil strânsoarea.

– Mulțumesc foarte mult, spuse medicul cu o politețe exagerată îndată ce ultima notă vibra în aer.

Când veni clipa plecării, cineva îi anunță că ploua torențial.

– Mă va uda toată, constată Nicoll, în timp ce ajungea la ieșire în compania lui Joe. Nu mi-am luat mantoul.

– Nu poți să ieși așa! afirmă tânărul bărbat. Așteaptă-mă o clipă, voi încerca să găsesc o bluză de medic, te va proteja puțin.

Nicoll așteptă un timp în vestibul, dar cel care i se alătură fu Alex.

– Joe îți cere scuze, dar a fost chemat de urgență la spital și n-a găsit nimic să te adăpostească.

– Nu este grav, mă voi usca atunci când ajung, decretă tânăra fată îndreptându-se spre ușă.

– Nu se pune problema, i-o tăie medicul prinzând-o de încheietura mâinii. Mașina mea este parcată alături, te conduc.

– Dar este absolut inutil! protestă Nicoll.

Fără s-o asculte, Alex îi strigă pe Max și pe Meryl care contemplau cu un aer îngrijorat cerul plin de nori.

– Împiedicați-o pe încăpățânata asta să plece, le ordonă. Plec să iau mașina și vă duc pe toți acasă.

"La urma urmei, de ce nu?" se gândi Nicoll, reconfortată la gândul că nu va rămâne singură cu el.

Într-adevăr, totul se desfășură foarte bine, până când se opriră în fața clădirii lui Meryl..... Pentru că ce nu prevăzuse Nicoll, era că tânăra sa colegă îl va invita pe Max să vină să bea o cafea la ea și că medicul va accepta! Auzi portierele închizându-se, cu tot atâta entuziasm cu care un muribund își ascultă propriul glas.

Alex parcă în fața căminului infirmierelor, apoi se întoarse spre Nicoll și întinse cu nonșalanță brațul în spatele ei.

– Dacă ești într-adevăr interesată de trecutul acestui oraș, să știi că-ți pot oferi serviciile mele. Cunosc foarte bine regiunea: sunt născut aici.

Propunerea o luă prin surprindere. N-ar fi putut spune la ce se așteptase, dar cu siguranță nu la asta!

– Ah? Hm, adevărat? bâigui Nicoll. Nu știu foarte bine când.... voi fi disponibilă și fără îndoială, nici dumneata....

– Este adevărat, îți uitasem nevoia înverșunată de independență! replică Alex cu un zâmbet crispat. Sunt sigur că există ghizi excelenți la oficiul de turism!

Își retrase brațul, apoi o privi cu intensitate.

– Ce-ți face nasul?

– Oh, foarte bine, mulțumesc.

– Nu vrei încă o doză din leacul miraculos al mamei? Pentru cazul în care te va durea din nou.....

Inima Nicollei începu să bată dezordonat. Cuprinsă de panică, pipăi să găsească sistemul de deschidere al portierei.

– Cred că voi supraviețui fără asta, murmură, străduindu-se să nu

cedeze spaimei.

Mâna caldă și puternică a lui Alex se așează peste a sa și Nicoll avu impresia că o descărcare electrică îi străbătu brațul.

– Foarte bine, astăzi te scutesc de asta. În schimb, consider că purtarea mea exemplară merită un sărut de noapte bună. Sper că nu vei refuza! îi spuse cu răceală.

Nicoll își umezi buzele uscate. Inima îi bătea atât de puternic în piept, încât îi era greu să respire.

– Te rog, nu.... articulă slab, ghemuindu-se pe scaun.

Fața tânărului bărbat era atât de aproape de a sa, încât îi simți răsuflarea caldă atingându-i obrajii. Nicoll deschise gura fără să poată scoate un sunet și ridică spre el o privire de animal hăituit.

Medicul scoase o exclamație înăbușită și se dădu imediat înapoi.

– N-are rost să mă privești astfel! mormăi tăios. N-am să te violez! Acum, șterge-o, înainte să-mi schimb părerea.

Nicoll nu așteptă să i se spună de două ori. Se repezi afară ca și când avea un diavol pe urme și se închise în camera sa, cu degetele tremurând. Acolo, se trânti pe pat și-și luă capul în mâini, respirând șuierat.

– Oh Dumnezeule! gemu cu disperare.

Știa perfect că dacă el ar fi insistat, ar fi fost incapabilă să-i reziste. O nevoie sfâșietoare de tandrețe și de dragoste o copleșise cu atâta putere, încât se simțise vulnerabilă, învinsă, la fel de însetată de mângâieri ca un călător pierdut în pustiu, care visează puțină apă proaspătă pentru a-și potoli setea. Ar fi vrut să bea viața de pe buzele lui Alex Baron. Dar era imposibil! Amintirea lui Leo era încă prea vie în ea. Dragostea putea fi la fel de distrugătoare ca o tortură lentă....

Cum să fie sigură oare că într-adevăr cunoaște pe cineva? Era la fel de riscant ca și când ar da cu banul.... Și nu era pregătită să-și asume riscul a doua oară.

Un tunet puternic răsună în depărtare, în timp ce ploaia își spori intensitatea. Nicoll se apropie de fereastră și contemplă cerul ca cerneala. Sfârșitul lumii.... Omul nu putea face nimic împotriva elementelor naturii dezlănțuite....

Trase furioasă perdelele ca și când refuza o asemenea eventualitate. Era prea ușor să acuzi destinul și să-ți negi responsabilitățile. Fiecare era stăpân pe faptele sale și trebuia să-și asume consecințele.

Când se trezi a doua zi, calmul se restabilise. Iarba era presărată cu mici picături de apă care luceau în soare. Un miros plăcut de pământ ud parfuma aerul.

Nicoll își reluă munca la prânz și se prezentă în fața domnișoarei Cromwell, pentru a-i da instrucțiuni. Supraveghetoarea părea într-o excelentă dispoziție și o întâmpină bucuroasă.

– Sunt atât de mulțumită că s-a făcut frumos, îi mărturisi. În această după-amiază îmi aduc fiica să viziteze castelul Warwick!

– Fără îndoială, va fi foarte interesant. Îi plac monumentele vechi?

– Este mereu prima la istorie! Când mă gândesc că este o materie pe care eu o detestam!

– Poate-l moștenește pe tatăl său.

– Dumnezeule, nu! El nu este interesat decât de sport! Dar ne va duce acolo Alex Baron. Este nașul lui Chrissie și ea îl adoră! Este prieten din copilărie cu soțul meu.

Nicoll primi această informație cu ușurare și rușinată. Dacă cei doi

mult! Ai putea cel puțin să-ți ceri scuze!

– Pentru care motiv? o întrebă medicul cu un aer nevinovat.

Nicoll se eliberă cu o mișcare suplă și înainte ca el să aibă timp să reacționeze, îi vârî cu putere capul sub apă. Foarte mulțumită că se răzbunase, înotă cu toată viteza pentru a scăpa, dar din câteva mișcări puternice de bras, el o ajunse din urmă și, prinzând-o de gleznă, o trase la fund. Ieșiră la suprafață împreună și râsul Nicollei îi încremeni brusc pe buze. Fața lui Alex era atât de aproape de a sa, încât vedea picăturile mici de apă care străluceau pe pielea bronzată și punctele aurii din ochii albaștri. În aceeași clipă, buzele sale senzuale schițară un zâmbet nepăsător și plin de farmec pe care începea să-l cunoască și trebui să facă un mare efort de voință pentru a-și ascunde tulburarea.

– Înotați.... ca..... niște pești.... gâfâi Iris care li se alătură cu greu. Alături de voi.... par un vechi fier.... de călcat!

Vraja se rupsese. Tinerele fete ieșiră din apă, se șterseră, apoi se întoarseră în camere să se schimbe înainte de a merge la cină la"La trei sfeșnice".

O văzură pe Meryl și numeroși studenți care discutau aprig despre subiectele care le fuseseră propuse la examen. Fiecare dintre ei părea convins că picase și se lamenta că uitase cutare sau cutare amănunt care i se părea capital. Nicoll și Iris își aruncară o privire complice. Își amintiră că simțiseră aceleași temeri, aceleași îndoieli....

– Sunt fericită că am terminat cu toate astea, oftă Nicoll.

– Eu mai am o încercare de trecut, declară Iris frecându-și vârful nasului. Dar după aceea, voi putea pleca imediat să lucrez în Israel, într-un kibbutz. Lumea îmi va deschide brațele! Nu te-ar tenta să vii cu

mine?

Nicoll zâmbi gânditoare, în timp ce alegeau niște salate cu pui și se instalară în grădină. Era surprinsă să descopere un asemenea curaj la colega sa. Părea fragilă și vulnerabilă din cauza părului blond și a tenului palid, dară fără îndoială, știa foarte exact ce voia.

Când țânțarii deveniră puțin prea cutezători după gustul lor, se hotărâră să se refugieze în interior. Nicoll se îndreptă spre bar pentru a lua de băut, când încremeni brusc: Simon Hill stătea la masă în fața lui Joe, bând liniștit un pahar de bere!

– Bună seara, frumusețe! murmură acesta, evident încântat de surpriza sa.

– Dar..... ce faci aici? întrebă Nicoll, năucită.

– Am asistat ieri la un congres la Birmingham și am profitat pentru a-l face o scurtă vizită lui Joe. Am încercat să te găsim toată ziua. Unde naiba ai fost?

– Am fost liberă, îi explică tânăra fată înainte de a comanda sucurile de fructe.

Era un noroc că n-o găsise! se gândi cu ușurare.

Cei doi tineri o conduseră în timp ce i se alătură lui Iris și Nicoll făcu prezentările.

– Când pleci? îl întrebă pe Simon.

– Diseară, din păcate.... Apropo, Elaine m-a însărcinat să-ți înmânez câteva obiecte din apartamentul vostru. Am lăsat totul în apartamentul lui Joe. Am putea da o fugă până acolo?

– Hm.... nu știu, ezită Nicoll. Mi le va aduce Joe când va avea timp....

– Oh, nu-l vom deranja pe bietul Joe, când este atât de ușor să

trecem să le luăm acum, replică repede Simon.

N-avea de ales. Fără tragere de inimă, tânăra fată se scuză față de camarazii săi și urcă în mașina lui Simon.

– Totul se aranjează până la urmă, declară însoțitorul său cu un aer mulțumit, în timp ce vehiculul se angajă pe un mic drum pustiu. Am reușit totuși să rămânem singuri!

– Ești foarte amabil că te ocupi de lucrurile mele, Simon, declară Nicoll fără mare convingere. Dar nu era mare urgență....

– Te înșeli, inimioară, replică bărbatul, aruncându-i o privire seducătoare. Tot ce te privește are un caracter de urgență pentru mine....

Stânjenită, Nicoll își drese glasul și preferă să schimbe subiectul.

– Ce trata acel congres?

– Oh, noi tehnici folosite pentru nașteri. Vei vedea, într-o zi se va găsi modul de a face tatăl să poarte copilul.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră în fața unui imobil înalt din cărămidă roșie, înconjurat de grădini superbe.

– Este un cartier foarte plăcut, constată Nicoll, în timp ce parcau.

– Cred că spitalul are aici câteva apartamente pe care le pune la dispoziția medicilor, îi explică Simon. Vii?

– Nu, te aștept aici.

– Haide, vino, inimioară. Sunt sigur că Joe nu ți-o va lua în nume de rău, insistă el.

– Nu se pune problema, Simon. Coboară-mi cât mai repede lucrurile.

– Am putea profita să-i încercăm patul, murmură bărbatul mângâindu-i ceafa. Este destul de îngust pentru doi, dar ne vom

mulțumi cu el....

– Să nu-mi spui că ai crezut că te-am urmat până aici pentru a rămâne singură cu tine! replică Nicoll, oftând exasperată.

– Nu văd altă explicație a prezenței tale alături de mine, declară Simon, continuând să-și plimbe degetele de-a lungul gâtului său.

– Oh, ajunge, Simon! Te aștept aici, punct!

– Foarte bine..... Ne-am fi simțit mai comod la Joe, dar dacă preferi să rămânem în mașină, cum vrei!

Se aplecă asupra ei și-i luă buzele în stăpânire cu violență, în timp ce mâna ataca nasturii bluzei. Nicoll scoase un strigăt de protest și se zbătu mânioasă.

– Simon destul! strigă, cu ochii strălucind de furie.

– Nu te împotrivi, Nicky.... șopti Simon atingându-i pieptul cu buzele.

– Dacă nu încetezi imediat, te voi detesta! strigă Nicoll, încercând să-l respingă.

– Ador să mi se reziste, îi șopti bărbatul la ureche, imobilizându-i mâinile.

– Nu glumesc, Simon, articulă tânăra fată printre dinți. Încetează acest joc stupid, sau.....

– Sau ce vei face? murmură cu o voce răgușită în timp ce-și strecura degetele sub jupa Nicollei, pentru a-i mângâia coapsa catifelată.

În ochii tânărului bărbat lucea o strălucire înflăcărată și Nicollei i se făcu teamă. Simon râse încet văzând-o luptând jalnic și o răsturnă sub el fără niciun efort. O cuprinse un dezgust care-i dădu puterea să și elibereze o mână și-i dădu un pumn puternic în nas.

speriată în spate. Dar nu era Triumphul roșu al lui Simon.... Oftă ușor tremurat și-și simți picioarele muindu-se.

– Locuiești.... aproape de aici? bâigui. Ai putea să-mi chemi un taxi?

Alex o prinse ferm de braț și o luă cu el.

– Haide, cred că ai face mai bine să vii la mine o clipă.

O conduse până într-un mic pavilion puțin mai retras de celelalte clădiri, ale cărui ferestre vopsite în alb erau împodobite cu cicoare sălbatică. Alex o precedă într-un hol circular, acoperit cu lambriuri de culoare închisă și deschise ușa salonului.

– Intră și instalează-te, voi prepara o cafea, declară el, înainte de a pleca.

Nicoll pătrunse timid în încăpere și se așeză pe marginea unei canapele din piele de culoare cafeniu-închis. Își netezi cu mâna buclele rebele, trase de jupă și se străduí să respire lent, pentru a-și regăsi sângele-rece. Aproape reușise când Alex reapăru cu două cești aburinde pe care le așeză pe o masă joasă. Apoi se instală confortabil într-un fotoliu și-și încrucișă neglijent picioarele lungi în fața lui.

– Relaxează-te, Nicoll. Nu te voi da afară imediat, să știi, declară privind-o cu atenție.

Foarte încurcată, Nicoll întoarse ochii și se adânci în contemplarea șemineului mare din piatră albă, pe care trona un imens buchet de trandafiri roz. Tăcerea se prelungea și-i sporea confuzia. Neștiind ce atitudine să mai adopte, era pe cale să numere franjurile covorului, când vocea tânărului bărbat o făcu să tresară.

– Ei bine, cine era? Tânărul de la gară?

Făcu ochii mari de surpriză. Oare cum ghicise? Îi aruncă o privire

cu coada ochiului și păstră o tăcere prudentă.

– Draga mea copilă, reluă Alex cu un zâmbet încordat, nu sunt orb. L-am văzut pe prietenul tău la cantină de dimineață, în compania lui Joe și am bănuit că nu făcea doar o vizită de politețe.

Nicoll roși și bău o înghițitură de cafea, pentru a-și face de lucru.

– Știu că nu-ți plac sfaturile, continuă medicul, vizibil iritat de tăcerea sa, dar după părerea mea îți irosești viața frecventând un bărbat care nu te face fericită.

Tânăra fată nu-și putu stăpâni un râs ușor nervos.

– N-ai ghicit deloc, răspunse cu o voce nesigură, fără să caute să-i arate că se înșela.

După privirea întunecată pe care o aținti asupra ei, Nicoll înțelese că era mânios.

– Cum vrei, articulă încet. Nu insist.... deocamdată.

Era absolut incredibil.... Era suficientă prezența acestui bărbat pentru a se simți tulburată dincolo de orice rațiune! Pe cât o dezgustase atingerea lui Simon, pe atât o făcea să se înfioare simplul fapt de a auzi vocea caldă și bărbătească a lui Alex....

– Hm.... Împarți această casă cu alți medici? întrebă pe un ton degajat.

– Nu. Îmi aparține de când mi-au murit părinții și n-am avut curajul să mă despart de ea. Pe de altă parte, îmi face multe servicii.

În acea clipă sună telefonul și Alex se ridică să răspundă, scoțând o exclamație de ciudă.

– Era prea frumos, oftă după ce închise. Sunt chemat de urgență. Voi fi obligat să te conduc imediat.

– Desigur, încuviință Nicoll, terminându-și în grabă cafeaua.

– Lucrezi mâine? o întrebă medicul în timp ce rulau în direcția spitalului.

– Nu. Sunt liberă până miercuri după-amiază.

– Dora își ia concediu la acea dată, murmură el ca pentru sine.

– Știu. Ți-a plăcut vizita la castelul Warwick, sâmbăta trecută?

– Văd că ești bine informată, constată pe un ton amuzat Alex.

– Da, a făcut aluzie la asta într-o zi.

– Ah, este un loc pasionant, este adevărat. Dar ce contează înainte de orice, sunt persoanele care te însoțesc, nu crezi?

Nicoll încuviință, distrată. Își reproșa că-l întrebase. Pentru nimic în lume nu voia să-l lase să-și imagineze că o interesau faptele și gesturile sale!

– Dacă te decizi cândva să mergi acolo, anunță-mă, exclamă tânărul bărbat pe un ton detașat. Poate vom putea organiza ceva împreună....

– Mulțumesc, nu voi uita, răspunse Nicoll cu prefăcută dezinvoltură.

Era trecut de miezul nopții când se despărțiră în fața clădirii urgențelor.

– Bună seara. Sper că nu te vor ține prea mult, spuse simplu tânăra fată.

– Și eu sper. Bună seara, Nicoll.

Aceasta se îndreptă repede spre camera sa și o întâlni pe Iris, care ieșea din baie.

– Ei bine, ai petrecut o seară plăcută cu iubitul tău? o întrebă veselă.

– Iubitul meu? Ah, Simon.... Oh, nu este altceva pentru mine decât

o simplă cunoștință, să știi.

– Am avut impresia că Joe nu-l prea place, exclamă Iris râzând. Am stat de vorbă destul de mult împreună, pentru că nu îndrăznea să se întoarcă acasă de teamă că vă deranjează. Este foarte simpatic. Din nefericire, a fost chemat la spital exact în clipa în care îmi desfășuram farmecul să-l seduc! adăugă oftând sfâșietor.

– Sărmana Iris.... glumi Nicoll. Asta te va învăța să nu vrei să frecventezi medici!

– Mmm.... Poate atunci ar trebui să mă îndrept spre funcționari. Ce crezi despre bancheri?

"Ce cred?.... Dumnezeule, Iris, dacă măcar ai ști..." se gândi Nicoll cu disperare, în timp ce fantoma lui Leo îi apăru în fața ochilor.

– Oare Simon a plecat la Londra? continuă tânăra fată, fără să remarce paloarea colegei sale.

– N-am nici cea mai mică idee. Ne-am despărțit în fața apartamentului lui Joe și doctorul Baron m-a condus aici.

– Asta-i bună! exclamă Iris privind-o cu admirație. Mă întreb cum ai reușit acolo unde toată lumea a dat greș! Este celibatarul cel mai inabordabil din tot spitalul!

Nicoll își ascunse stânjeneala în spatele unui căscat foarte convingător.

– A făcut-o din pură politețe, atâta tot!

– Ia te uită! Și cum interpretezi oare marea scenă a seducției pe care a jucat-o în fața ta, în această după-amiază, la piscină?

– O scenă de.... seducție? sughiță Nicoll, gata să se sufoce. Glumești! M-a lovit la petrecerea lui Neil și astăzi era gata să mă înece.... Găsesc că are la fel de mult farmec ca un rulou de compresor!

minți cu tupeu.

Colega sa izbucni într-un hohot de râs al cărui ecou se transmise pe culoarul liniștit.

– Sst! murmură Nicoll pe un ton misterios. O vei trezi pe domnișoara Flint! Asta îmi amintește că în acest weekend se va interna în spitalul nostru..... Roagă-te pentru noi, Iris!

Se despărțiră vesele, apoi Nicoll făcu repede un duș și se culcă. Dar, în ciuda oboselii, nu reuși să adoarmă. Gândurile îi reveneau permanent la Alex Baron. Îi revăzu fața severă în timp ce vorbea de Simon. Cum oare putea exercita o asemenea putere asupra ei? O atrăgea, o fascina, o electriza.... Degeaba își spunea că trebuia să-l evite, o farmeca la fiecare întâlnire a lor, o subjuga, o hipnotiza cu ochii lui mari, albaștri, care păreau să citească în ea..... Văzuse un buchet de trandafiri pe șemineul lui..... Celibatarii au rareori flori în apartament. Atunci, cine? Îi declarase că acea casă îi făcea servicii.... Oare ce însemna asta? Că se putea întâlni discret cu Dora acolo? Și dacă ea adusese florile? Da! Fără îndoială, venise la el după vizita la castelul Warwick și..... Oh, destul!

Nicoll ridică nervoasă pătura până la nas. Alex era un bărbat seducător și pentru că era celibatar, nu trăia ca un pustnic.... dimpotrivă! Bărbații își iau plăcerile de acolo unde le găsesc. Simon, de exemplu, nu ezitase să.... Da, dar Alex nu încercase măcar s-o seducă pe ea. De ce? Nu-i plăcea.... sau nu era genul său de femeie? O găsea urâtă? Prea scundă? Prea tânără? Prea....?

Dar ce o apucase oare? Puțin îi păsa de ce credea despre ea Alex Baron! N-avea deloc intenția să se lase antrenată în complicații sentimentale..... Îi ajungea din plin un dezastru în viață!

A doua zi dimineață, se duse în serviciul de radiologie pentru a-l vedea pe Joe. Voia să se scuze că-i lăsase lucrurile pe care le adusese Simon, în apartamentul său.

– Îmi pare rău, Joe, spuse. Simon și cu mine am avut o mică dispută și s-a întors direct la Londra.

– Știu. Mi-a scris un bilet că era obligat să plece fără să aștepte întoarcerea mea.

– Îmi pare rău că n-am urcat măcar să-mi ia valiza. Probabil te incomodează.

– N-am remarcat nimic, Nicky, se miră Joe încruntându-se.

– Ah, da? Atunci trebuie s-o fi luat cu el, declară tânăra fată ridicând din umeri.

Acest gen de răzbunare meschină n-o mira din partea lui Simon!

– Dacă găsesc cumva obiecte care să-ți aparțină, te voi anunța, promise bărbatul.

Când pătrunse în serviciul său, o găsi pe Jean Aiden care-și termina munca. Era o tânără foarte înaltă, filiformă și liniștită. Dând dovadă de un calm imperturbabil în orice împrejurare, era coechipiera ideală. Aceasta îi făcu un raport exact a celor întâmplate în lipsa sa.

– Gil Stevens a plecat acasă, de dimineață. Era dezolat că n-a putut să-ți spună la revedere. A plecat și Billy Platt, iar Tom Woddmann are un nou vecin: domnul Geoff Naylor care, aparent, suferă de o deplasare a vertebrelor. Prezintă simptomele tradiționale: insensibilitatea membrelor inferioare, înțepături în gambe.... Trebuie să i se facă o puncție lombară astăzi.

– Și domnișoara Flint? Este aici?

– Mmm.... Rezerva șase, murmură Jean căscând. Iat-o pe Sophie,

te las. O zi bună!

După plecarea sa, Nicoll răsfoi agenda, apoi se îndreptă spre noul bolnav. Îndată ce o văzu pe tânăra fată, ridică spre ea o privire speriată.

– Bună ziua, domnule Naylor, spuse aceasta zâmbindu-i călduros. Este prima dată când vi se deplasează o vertebră?

– Da, domnișoară. Ridicam un sac de ciment când s-a întâmplat.....

Observă că Anna se apropie cu o bluză americană și teama i se zugrăvi pe chip.

– Va fi dureros?

– În niciun caz, domnule Naylor. Se va face o anestezie locală și nu veți simți nimic, îl liniști Nicoll.

– Sper că nu voi rămâne internat prea mult, murmură bolnavul încrețind fruntea. Trebuie să muncesc pentru a-mi hrăni soția și cei trei copii!

– Aveți răbdare până primim rezultatul examenelor. Vă vom trimite asistenta noastră socială să discute toate astea cu dumneavoastră. Sunt sigură că va găsi o soluție, declară ea pe un ton încurajator, înainte de a se întoarce spre Anna.

– Fii gata să-l duci la infirmerie. Voi veni și eu îndată ce o voi vedea pe domnișoara Flint. Supraveghetoarea stătea pe un scaun alături de pat și citea. Purta un capot albastru ca peruzeaua peste o cămașă de noapte roz-intens, împodobită cu volane. Ansamblul producea un contrast uimitor cu fața sa ursuză și cu părul cărunt.

– Bună ziua, domnișoară Flint! exclamă vesel Nicoll. Totul este în ordine?

– Oh, dumneata ești! Ai putea să mă scapi de tava pentru mâncare,

te rog? Femeia de serviciu probabil m-a uitat.

– Vi s-a servit măcar ceaiul?

– Nu.

– Vă voi aduce imediat o ceașcă. Ar fi trebuit să sunați.

– Nu voi începe prin a mă face remarcată, replică ea cu un aer arogant. Ai putea să consulți lista operațiilor și să-mi spui la ce oră sunt trecută?

– Desigur. Mă întorc imediat. Luă tava și se duse la bucătărie unde o găsi pe Millie, mica femeie de serviciu.

– N-o uita pe domnișoara Flint, separeul șase. Nu are ceai.

– Nenorocire! exclamă Millie, îngrozită, ducându-și mâna la gură.

– Prepară-i o ceașcă, i-o voi duce imediat.

Nicoll consultă rapid agenda, apoi se întoarse lângă domnișoara Flint cu ceaiul foarte cald.

– Veți fi operată mâine dimineață la ora nouă, îi spuse intrând.

În acea clipă, domnișoara Young, șefa personalului, ceru permisiunea să intre și Nicoll dispăru discret, pentru a le permite să discute liniștite. O întâlni pe doamna Rudkin care se ducea la baie, sprijinindu-se în cârje.

– Ei poftim, dar este minunat! glumi ea. Curând veți putea alerga la maraton!

– De ce nu! râse zgomotos bătrâna doamnă. Știți, îmi voi petrece weekendul la fiica mea! adăugă cu mândrie.

– Sunt fericită pentru dumneavoastră, răspunse cu amabilitate Nicoll.

– Oh, este într-adevăr adorabilă cu mine. Ei bine, iat-o!

Nicoll privi în direcția indicată de doamna Rudkin și inima îi tresări

în piept: Alex Baron intra în serviciu. Cu picioarele tremurând, îl urmă în biroul său și-i întinse dosarul domnului Naylor.

– Sper că întâmplarea neplăcută de ieri nu te-a împiedicat să dormi? murmură medicul fără să-și întrerupă lectura.

În mod inexplicabil, această remarcă banală avu darul s-o mânie. Își petrecuse jumătate din noapte gândindu-se la el și îndrăznea s-o întrebe dacă dormise bine! Asta era chiar culmea!

– Venind de la tine, consider întrebarea cel puțin deplasată! răspunse cu răutate.

Alex o privi surprins și Nicoll se dojeni că vorbise fără să se gândească. Probabil o credea nebună.

– Venind de la mine? repetă încet. Mărturisesc că nu înțeleg prea bine..... Credeam că ți-am sărit totuși destul de cavalerește în ajutor, ieri?

– Hm.... Vii..... pentru puncția lombară? întrebă repede, în speranța că nu-i va cere explicații asupra observației cel puțin ciudate.

– Da. Vreiu să-mi servești ca asistentă?

– Desigur. Îl voi aduce imediat pe domnul Naylor la infirmerie, bâigui Nicoll, foarte fericită că avea un pretext să plece.

Alex întâmpină bolnavul cu un zâmbet încurajator.

– Bună ziua, domnule Naylor. Relaxați-vă, n-aveți de ce vă teme. În plus, domnișoara Pascall va avea o mulțime de atenții pentru dumneavoastră și asta ar trebui să vă fie de-ajuns pentru a vă face cel mai fericit dintre bărbați! glumi el.

Nicoll schiță o mină comică, ceea ce făcu pacientul să râdă, apoi îl întinse o mască lui Alex și-l ajută să-și îmbrace halatul înainte de a-i prezenta o pereche de mănuși sterile. Intervenția dură câteva minute

doar, în timpul cărora Nicoll îl susținu pe domnul Naylor. Când totul se termină, pândi semnul din cap al lui Alex și fixă un pansament steril pe locul de prelevare.

– Vă puteți așeza pe spate, acum, domnule Naylor, îi spuse cu blândețe. Vă voi conduce înapoi în rezervă. Și mai ales nu ezitați să mă anunțați dacă vă doare capul, vă voi da un calmant.

Puțin mai târziu, când Nicoll intră în birou pentru a nota detaliile intervenției, îl găsi pe Alex ocupat să redacteze un raport.

– Avem o echipă bună aici, nu găsești? remarcă medicul fără să înceteze să scrie.

– Într-adevăr. Niciun bolnav nu s-a plâns până acum.

– Nici măcar domnișoara Flint?

– Nici măcar domnișoara Flint.

Alex înălță capul și o privi cu un zâmbet amuzat pe buze.

– Tresilian și cu ea sunt dușmani declarați. Îmi place să te previn mai bine, pentru că s-ar putea să iasă scântei.....

– Îndrăznesc să sper că el va avea suficient tact s-o lase liniștită în timpul internării. Dar este adevărat că tactul nu este chiar apanajul bărbaților.....

– Uitasem că ai o mare experiență în materie! sublinie el ironic. Dar nu-i nimic, până la urmă îl vei întâlni.....

– Ce spui?

– Pe bărbatul care va reuși să te ia de soție fără să-i fie scoși ochii, continuă medicul suav.

– Oh!

Îl măsură cu mânie și strânse pumnii, furioasă. Cum îndrăznea?

– Dacă ți-ai terminat treaba, ești amabil să pleci? articulă în cele din

urmă. Eu n-am timp de pierdut!

– Bine, doamnă!

Sări în picioare și luă poziția de drepți în fața ei, cu o licărire malițioasă în ochi. Apoi se aplecă și-i șopti misterios la ureche:

– Voi lua lecții de lasou, nu se știe niciodată.....

Nicoll îl fulgeră cu privirea. Simțea dorința de a-l ucide!

Alex izbucni în râs și se așeză cu prudență să nu fie atins.

– La revedere..... Mă duc s-o salut pe Hilda Flint!

O șterse imediat și Nicoll, mută de furie, îl văzu intrând în sala de tratamente, cu un zâmbet irezistibil pe buze. Era în stare s-o transforme pe domnișoara Dragon într-un pisoi care toarce..... O îmbolnăvea încât nu mai putea gândi! În tot cazul, dacă spera s-o vadă cedând pe ea, va fi dezamăgit. Putea lua lecții de lasou până la sfârșitul vieții! Ziua fu foarte plină și fu ușurată când fu înlocuită de echipa de noapte. Înainte de a pleca, se duse să-i ureze noapte bună domnișoarei Flint.

– Mâine nu lucrez înainte de prânz, așa că vă voi vedea după operație, o anunță.

– Oh? Și cine te înlocuiește? o întrebă supraveghetoarea cu un aer nemulțumit.

– Jean Arden.

– Atunci, este bine..... Noapte bună.

Îndată ce se întoarse acasă, Nicoll îi telefonă Elainei, pentru a o întreba dacă Simon luase într-adevăr lucrurile sale cu el, înapoi.

– Dar..... Despre ce vorbești? întrebă mirată prietena sa.

– Ei bine, despre obiectele care îmi aparțin și care i-ai cerut lui Simon să mi le aducă!

– Nu înțeleg.... Nu l-am însărcinat niciodată pe Simon cu niciun comision! Valiza ta nu s-a mișcat de aici. Nu știam nici măcar că trebuia să meargă la Leicester. Mi-a vorbit doar de o călătorie la Birmingham....

Deci, asta era.... Simon o mințise. Nu găsise decât acest pretext pentru a o îndepărta de colegele sale și căzuse în capcană, ca o proastă! Un val de furie o cuprinse, dar își impuse calm, pentru a nu-i face rău lui Elaine.

– În realitate a fost la Birmingham, dar pe drumul de întoarcere a vrut să-l salute pe Joe Lismore, prietenul de care mi-a vorbit.... Probabil am înțeles greșit ce mi-a spus..... Ne-am văzut doar o clipă.

– Știi, Simon și cu mine nu ne înțelegem foarte bine acum, recunoscu trist Elaine. De când s-a întors, este în toane rele..... Nu știu ce s-a întâmplat. Și apoi, îmi lipsești, Nicky. Ros este foarte drăguță, dar nu este același lucru.

– De ce n-ai veni să mă vezi într-una din aceste zile? îi propuse veselă Nicoll. Va fi suficient să mă anunți cu puțin înainte, astfel încât să mă pot organiza în consecință.

O încurajă cum putu mai bine și se hotărî să vadă dacă Iris este acasă. O găsi pe tânăra fată întinsă pe pat, mâncând chipsuri și privind la televizor.

– Salut! exclamă ea ridicându-se. Am vești bune pentru tine.

– Despre ce este vorba? întrebă Nicoll, așezându-se la picioarele patului.

– Despre petrecerea de binefacere pe care o organizează spitalul. Jean Arden a avut o idee formidabilă pentru a aduna fonduri. Vom avea un stand de săruturi!

– Un stand de ce? întrebă Nicoll. Este oare o glumă? Sper că nu m-ai implicat în această treabă.

– Ba da! pufni în râs Iris. Ne vom vinde săruturile cu cinci franci bucata și cel interesat își va alege partenera. Va fi amuzant! Nu va dura decât o oră și apoi alte trei infirmiere vor veni să ne înlocuiască.

– Mă întreb câte persoane poți săruta într-o oră, izbucni în râs Nicoll.

– Vei putea face ore suplimentare, dacă dorești! Apropo de corvoadă: cum merg lucrurile cu domnișoara Flint?

– Bine. Este chiar foarte docilă. Bănuiesc ce-i este puțin teamă, ca tuturor, dar Alex Baron a încercat s-o seducă.... Trebuie să-i fie de ajuns pentru a vedea viața în roz.... Slavă Domnului, nu voi fi acolo mâine dimineață pentru a o pregăti de operație!

La întoarcerea în camera sa, Nicoll se dezbrăcă și se culcă imediat. În definitiv, era fericită că venise la Priory Cross. Începea să-și facă prietene și dacă vreodată Elaine se va hotărî să se despartă de Simon, poate se va gândi să vină să se stabilească la Leicester? Ar fi formidabil și ar putea împărți un apartament, ca înainte!

Cu aceste gânduri plăcute, Nicoll închise ochii și adormi.

A doua zi, prima sa grijă fu să meargă s-o vadă pe domnișoara Flint.

– Bună ziua! Cum vă simțiți?

– Așa și așa..... murmură supraveghetoarea. Mi-e foarte sete.

Nicoll îi aduse un pahar cu apă și-i susținu ușor capul în timp ce bău.

– Voi profita să vă iau tensiunea, spuse tânăra fată luând tensiometrul.

– Ei bine? întrebă îngrijorată domnișoara Flint, încercând să vadă

acul.

– Este perfect, răspunse cu amabilitate Nicoll. Doisprezece cu opt. Vă vom pune cămașa de noapte, vă veți simți mai comod.

O chemă pe Karen și amândouă se agitară vesele în jurul patului bolnavei.

– Aveți niște ghipsuri superbe, parcă sunt ghetuțe! exclamă bucuroasă Karen, punându-i cu delicatețe picioarele pe o pernă.

– Mda.... murmură domnișoara Flint fără entuziasm. Nu credeam că va fi atât de greu..... În sfârșit, sper că Tresilian știe ce face!

– Nu le veți avea de suportat decât zece zile, declară Nicoll învelind-o. Sora dumneavoastră va veni să vă vadă?

– Asta mi-ar mai lipsi, bombăni pacienta. Nu voi agita toată familia pentru atât de puțin! Plec la ea în convalescență, este de-ajuns.

– Vă doare tare?

– Este întru totul suportabil, replică ea cu stoicism.

– Nu ezitați să mă chemați dacă ceva nu este în ordine. Vă voi da un calmant.

Era trecut de ora șapte când doctorul Tresilian și Alex Baron veniră să viziteze bolnavii.

– Atenție, vor începe necazurile! șopti Sophie înainte de a dispărea. Nicoll se îndreptă spre ei cu un mers sigur.

– Bună seara! exclamă politicoasă când intrară în sală.

Tresilian nu catadicsi să răspundă, dar Alex îi zâmbi prietenește.

– Putem merge s-o vedeam pe domnișoara Flint?

– Desigur, încuviință ea, dându-se la o parte pentru a-i lăsa să treacă.

Supraveghetoarea era cu capul pe pernă. Avea ochii închiși și

trăsăturile trase, dar se îndreptă îndată ce-i văzu apropiindu-se.

Tresilian o salută cu un semn arogant din bărbie și se opri în fața ei, cu mâinile în buzunare.

– Ei bine, Hilda? Cum te simți astăzi? o întrebă cu o voce arțăgoasă.

– Sper că ai făcut o treabă bună, Hector, replică aceasta.

– M-ai văzut ratând ceva vreodată? strigă Tresilian.

– De unde să știu? replică bolnava strident. Presupun că nu bați toba!

– Mereu la fel de amabilă, după cum văd..... Serviciul tău trebuie să binecuvânteze cerul că a scăpat de tine!

– Mereu la fel de odios, după câte văd! replică domnișoara Flint, roșind. Erai insuportabil de când erai student!

Consternată, Nicoll se întoarse spre Alex, care contempla cu atenție tavanul și văzu umbra unui zâmbet conturându-se în colțul gurii. Își îndreptă imediat atenția asupra doctorului Tresilian, care cu un gest nerăbdător îi ordonă să ridice pătura, pentru a-și putea admira opera.

– Splendid, absolut splendid! exclamă cu mândrie. Te dor?

– Cum ar putea fi altfel după ce m-ai măcelărit?

Tresilian râse ascuțit.

– Minunat! Curând, vei putea să începi să-ți terorizezi iar personalul!

– N-am terorizat niciodată pe cineva! Eu..... Este o calomnie!

Nicoll observă cu groază că bărbia domnișoarei Flint tremura. Ah, nu! Nu va tolera ca acest odios doctor Tresilian să aibă plăcerea de a o vedea plângând! Lăsă pătura în jos imediat și se întoarse calm spre medic.

– Poate veți putea amâna această interesantă conversație pentru mai târziu, declară cu răceală. Domnișoara Flint este destul de obosită în această seară!

O tăcere de moarte se lăsă în încăpere. În pragul unei crize de apoplexie, Hector Tresilian o privea ca și când comisese un sacrilegiu. Nicoll îi susținu privirea fără să clipească, gata să înfrunte trăsnetele mâniei sale. Doctorul se întoarse încet spre Alex Baron, cu ochii ieșiți din orbite și întrebă sacadat:

– Unde.... ați găsit această.... persoană?

– Pe domnișoara Pascall, domnule? răspunse calm Alex. Am găsit-o într-un tren.

– Într-un tren? repetă acesta, stupefiat.

Apoi scoase un fel de nechezat care trebuia să fie râs și ieși cu colegul său.

Nicoll nu se deranjă să-i conducă. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să rămână o secundă în plus în compania acelui omuleț îngrozitor! Ridică pernele domnișoarei Flint și-i zâmbi amabil.

– Presupun că trebuie să-i iertăm grosolănia, având în vedere priceperea profesională, declară pe un ton degajat.

– Mama sa ar fi făcut bine să-l bată la fund când era mic, murmură supraveghetoarea suflându-și nasul.... Sper.... că se înșală când spune că-mi terorizez personalul. Trebuie să supraveghez munca....

– Nu vă frământați, o liniști Nicoll. Voia doar să vă necăjească. Vă voi da un calmant și mâine va fi mai bine, veți vedea!

– Mulțumesc, copila mea. Ești foarte amabilă, murmură domnișoara Flint cu recunoștință.

Capitolul 6

În acea vineri dimineață, în serviciul Montfort domnea o agitație neobișnuită. Un radiolog mergea în toate direcțiile pentru a fotografia tibia lui Avril, o laborantă recolta sânge, un electrician urcat pe o scară schimba un bec, în timp ce o femeie de serviciu spăla pe jos, iar Millie împărțea carafe cu apă bolnavilor. În plus, una dintre infirmiere lipsea la apel și telefonul nu înceta să sune.

– Pentru ca să fie totul complet, ar trebui ca unul dintre pacienți să facă stop cardiac! glumi Anna.

– Fă bine și taci! exclamă Nicoll, bătând în lemn.

– ..... sau ca domnișoara Flint să cadă din pat, continuă tânăra infirmieră.

– În ce o privește, sunt liniștită, oftă Nicoll. Este pe mâini bune: Arthur a pus-o la muncă.

Arthur, fizioterapeutul, era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, clădit ca un uriaș, a cărei voce caldă și sonoră stimula bolnavii să se dea peste cap pentru a-i fi pe plac. Și Nicoll își dădu seama cu

surprindere amuzată că domnișoara Flint îi făcea ochi dulci!

În acea clipă, Arthur ieși din rezerva supraveghetoarei, râzând.

– Femeia aceasta este un personaj! exclamă. Dar îi voi veni de hac!

– Te cred fără greutate, Arthur, răspunse Nicoll zâmbind, dar n-o brusca prea tare.....

Tocmai se terminase distribuirea mâncării, când Alex și Max apărură în biroul în care stătea Nicoll, cu radiografiile domnului Naylor în mână.

– Nu te deranja, continuă să lucrezi, exclamă vesel Alex către tânăra fată care controla lista de medicamente.

Puse în funcțiune ecranul luminos și așeză radiografiile.

– Știi, Max, că această domnișoară a reușit să-l pună pe Tresilian la locul său?

– Nu se poate..... murmură Max frământându-și barba, în timp ce examina starea vertebrelor domnului Naylor.

– Este prima dată când îl văd rămas fără cuvinte, continuă Alex. Când mă gândesc că ne-a lăsat să credem că este timidă!

Nicoll profită că el era întors cu spatele pentru a-i scoate limba, apoi își reluă treaba:

– Este doar o deplasare de disc, n-am decelat nicio infecție a măduvii spinării, comentă Alex arătând colegului său un punct exact pe radiografie.

Se întoarse brusc și-i aruncă o privire sarcastică Nicollei.

– Nu se poate! Ești încă aici? Erai atât de liniștită încât crezusem că ai plecat!

Tânăra fată se opri și respiră adânc. Cel puțin o jumătate de duzină de calificative simți că-i vin în minte, dar se stăpâni la timp și se închise

într-o tăcere dispreţuitoare. Evident, nu-i va oferi plăcerea de a o înfuria!

– Ai auzit ce tocmai am spus referitor la domnul Naylor, sau eşti subit lovită de surditate? insistă medicul.

– V-am auzit, încuviinţă Nicoll, zâmbindu-i amabil lui Max.

Apoi faţa i se întunecă în timp ce se adresă lui Alex.

– Vrei să mă ocup să-l pun în poziţie de extensie? propuse cu răceală.

– Da, mulţumesc, răspunse Alex cu asprime. Trei kilograme la fiecare picior în timpul zilei, reduse la două în timpul nopţii.

Fără să se preocupe mai mult de el, Nicoll se adânci din nou în inventar, foarte mulţumită de ea însăşi. Deoarece acum îl cunoştea destul de bine pe medic pentru a şti că, deşi n-o arăta, era mânios.... Cu coada ochiului, îi observă pe cei doi bărbaţi care intrau în salon. Cu greu îţi puteai imagina două personaje mai diferite.... Alături de Alex, suplu, zvelt, al cărui fiecare gest era plin de o graţie felină, Max părea un pitic care umbla în toate sensurile pentru a-şi urma colegul! Îi supraveghe discret şi aşteptă să intre în rezerva domnişoarei Flint, pentru a se ocupa de domnul Naylor.

Îi explică amănunţit la ce servea aparatul de extensie şi se pregătea să se întoarcă la oficiu când o văzu pe doamna Rudkin, care se lupta cu dopul unui flacon de comprimate împotriva artritei. Îi veni în ajutor, apoi se apropie de fereastră, de unde se auzea zgomotul surd şi continuu al unei maşini de tuns gazonul.

– Este minunat mirosul de iarbă tăiată, nu găseşti? exclamă doamna Rudkin, adulmecându-l cu încântare. Ei poftim! Probabil a răcit cineva alături, continuă arătând cu degetul rezerva vecină cu a sa.

Nicoll auzi într-adevăr o tuse răguşită şi sacadată şi se încruntă.

– Nu cred că este vorba despre o răceală, murmură, ci mai degrabă de o criză de astm, provocată de "mirosul minunat de iarbă tăiată".

Trase repede perdelele rezervaui şi-l găsi pe domnul Armstrong prăvălit peste noptieră, cu trupul scuturat de o tuse imposibil de stăpânit. Tânăra fată îl întinse pe pat şi-i luă pulsul. Bătea mult prea repede şi buzele i se învineţiseră în mod îngrijorător.

– Mai ales să nu vă speriaţi, îi ordonă. Vă voi uşura imediat.

Acţionă sistemul de alarmă, apoi se întoarse spre Karen care tocmai i se alăturase.

– Adu-mi o mască de oxigen şi încearcă să găseşti un medic. Alex Baron poate mai este la domnişoara Flint.

Aplică masca pe faţa domnului Armstrong, dar acesta continua să se sufoce când sosi Alex. Evaluă situaţia dintr-o privire.

– Pregăteşte un amestec de hidrocortizon şi aminofilin, îi comandă înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra bolnavului.

– Curaj, totul se va termina curând. Este doar o reacţie la şocul operator.

Continuă să-i vorbească blând, până când Nicoll se întoarse cu produsele necesare. Injecţia nu întârzie să-şi facă efectul şi domnul Armstrong îşi recăpătă treptat culorile, în timp ce respiraţia îi redevenea normală.

– Alerta a trecut, îl linişti Nicoll, îndreptându-i pernele.

Fusese uşurată că Alex se aflase acolo la momentul potrivit. O exaspera deseori, dar îi admira sincer priceperea profesională.

– Aşteptaţi o vizită, domnule Armstrong? îl întrebă. Mă tem să nu fie îngrijoraţi.

– Soția mea trebuie să fie acolo, murmură pacientul.

– O aduc imediat, declară Nicoll.

Se îndreptă spre vizitatoarea care întoarse spre ea o privire îngrijorată și o liniști cu un zâmbet.

– Soțul dumneavoastră a avut o problemă respiratorie, dar acum și-a revenit complet.

Se îndreptă spre birou pentru a-și redacta raportul, când fu interpelată de un bărbat rotofei, îmbrăcat într-o cămașă foarte strâmtă și niște pantaloni de o curățenie îndoielnică.

– Unde se află domnule Naylor, vă rog? o întrebă acesta politicos.

– Separeul numărul trei, răspunse Nicoll, arătându-i cu un gest direcția de urmat.

Își continuă drumul și avu un șoc descoperind că Alex se afla în birou. Își încrucișase neglijent picioarele lungi și musculoase într-o poză care-i era familiară și scria într-un dosar.

– Iartă-mă, murmură tânăra fată instalându-se în fața lui.

– Îmi pare rău că te oblig să-mi suporți prezența, declară medicul cu asprime, dar dat fiind că lucrăm în același serviciu, va trebui să te resemnezi să mă vezi des, fie că-ți place, fie că nu.

– Te asigur că-mi este indiferent, replică ea pe același ton.

– Oricum, te avertizez că nu-mi place deloc să faci pe grozava!

– Simplă problemă de obișnuință, doctore Baron!

– Doctorul Baron și-ar putea pierde răbdarea..... Și te anunț că mă numesc Alex!

În ochi îi strălucea o licărire periculoasă în timp ce o privea posomorât. Nicoll tresări și simți din nou o slăbiciune perfidă cuprinzând-o. Se surprinse dorindu-și s-o ia în brațe și se încordă instinctiv.

– Ai putea avea bunătatea să mă lași să lucrez liniștită? articulă cu aroganță.

– Cum vrei, dar vom relua această conversație mai târziu, îți promit, replică medicul ridicându-se. Mă duc să mă asigur că domnul Armstrong este bine.

Ieși cu un mers țeapăn și Nicoll își afundă fața în mâini. Oare cum reușea s-o tulbure atât de ușor? Îi distrugea orice apărare, fără cel mai mic efort.... Poate greșise arătându-se rece față de el. Nu-i declarase Simon Hill într-o zi că rezistența exarceba dorința? Dacă va încerca să fie mai puțin distantă, cu siguranță o va lăsa în pace.... Îi rănise orgoliul și acum era o provocare pentru el. Da, pentru propria siguranță, era mai bine să dea dovadă de blândețe.... deocamdată, în tot cazul.

În acea clipă, răsună soneria de alarmă a lui Tom Woodmann, urmată imediat de altă sonerie. Nicoll ciuli urechile și auzi zgomot de luptă. Îngrijorată, se repezi în serviciu și o văzu pe Karen care alerga speriată spre ea.

– Unul dintre vizitatori a înnebunit! strigă aceasta. A vărsat o carafă cu apă peste domnul Naylor!

– Dumnezeule! exclamă Nicoll.

– Doctorul Baron vrea să alertăm serviciul de securitate și să nu lăsăm pe nimeni să intre deocamdată!

Nicoll telefonă imediat la poliție, apoi se hotărî să meargă să vadă dacă se putea face utilă.

Ce descoperi îi tăie respirația. Doi vizitatori îl țineau de talie pe bărbatul pe care-l îndrumase inocentă puțin mai devreme, care se

zbătea ca un adevărat diavol, urlând:

"O să-l omor!" Alex își tampona cu o batistă nasul care sângera, în timp ce-l încuraja pe domnul Naylor, a cărui față șiroia de apă, iar soția acestuia plângea disperată.

– Hm.... Poliția nu va întârzia să sosească, anunță cu timiditate, năucită de acest spectacol.

– Sper că va fi aruncat în închisoare! vorbi strident atacatorul. Îl învăt eu minte pe acest..... Casanova de două parale să-mi curteze soția!

– Scoateți-l de aici! ordonă Alex.

– Bine, doctore, făcu unul dintre vizitatori, cuprins vizibil de un hohot nebun de râs. Haide bătrâne, vino. Nu-ți este rușine să ataci un biet om fără apărare?

După un timp să-l ducă afară și serviciul de securitate le dădu o mână de ajutor.

– Cum vă simțiți, domnule Naylor? se neliniști Nicoll. Măcar n-ați primit nicio lovitură?

Acesta scuturâ negativ din cap și păru foarte stânjenit.

– S-a interpus doctorul Baron și a primit el pumnul care-mi era destinat, mărturisi cu un aer jenat. Dar nu este adevărat, să știți, nu m-am atins niciodată de soția sa, vă dau cuvântul meu de onoare!

– N-aveți de ce să vă scuzați, domnule Naylor, interveni ferm Nicoll. Vă voi schimba cearșafurile și, dacă vreți să mă urmați doamnă Naylor, cred că o ceașcă de ceai v-ar face foarte bine.

O conduse pe biata femeie, care plângea, până la oficiu și le însărcină pe Karen și pe Anna să se ocupe de soțul său.

– Este vecinul nostru, îi explică doamna Naylor între două

suspine. Este.... convins că soția îl înșală îndată ce întoarce spatele, dar.... soțul meu n-a..... încercat niciodată s-o seducă, a condus-o doar cu mașina la.... stația de autobuz din când în când! Oh, sărmanul Geoff! Acum, va fi de râsul întregului serviciu!

– Nu, doamnă Naylor, o asigură cu amabilitate Nicoll. Și chiar dacă așa ar fi situația, îl vom putea muta pe soțul dumneavoastră în altă sală.

Lăsând-o pe femeia cumsecade să-și revină din emoții, Nicoll se întoarse la muncă. Trecând prin fața infirmeriei, îl văzu pe Alex că-și palpa cartilagiul nasului, strâmbându-se.

– Poate ar trebui să-ți aduc gheață, îi sugeră apropiindu-se. Lasă-mă să examinez stricăciunile, te doare tare?

– Nu.... Acum este mai bine, mormăi el.

Nicoll își stăpânea cu mare greutate un hohot de râs.

– Dumnezeule..... din fericire nu ești desfigurat, declară încercând să-și păstreze seriozitatea.

Se întoarse grăbită pentru ca el să n-o vadă pufnind și luă un prosop pe care-l udă înainte de a-i curăța fața, mușcându-și buzele pentru a nu-și trăda amuzamentul.

– Sper că n-ai vreo fractură?

În ciuda tuturor eforturilor, îi scăpă un râs înfundat. Alex îi aruncă o privire furioasă.

– Voi face o radiografie, și nu văd ce este atât de nostim!

– Nu, dimpotrivă..... este foarte trist, hohoti tânăra fată. Vrei..... să te mângâi.... sau nu crezi în acest leac miraculos?

Râdea cu lacrimi! Alex nu păru să-i aprecieze deloc gluma. O privea feroce.

– Când voi vrea o mângâiere, te voi anunța! Și-ți garantez că nu te vei mai gândi să râzi prostește!

Încă râzând, Nicoll îl abandonă tristei sale sorți și se întoarse în serviciu.

La sfârșitul zilei, se duse "La trei sfeșnice", unde comentariile referitoare la incident erau în toi.

– Nu, Alex n-are nasul rupt, o informă Max. Dar nu sunt nemulțumit că nu m-am aflat în împrejurimi în acea clipă, individul m-ar fi făcut cu siguranță K.O.!

– Trebuie să fi fost îngrozitor, reluă Meryl. Ce fericire că n-am fost acolo!

– De fapt, a fost mai degrabă comic, pufni în râs Nicoll.

Max îi aruncă o privire severă.

– Alex mi-a povestit că ai râs de el!

– Nu m-am putut stăpâni.... Dacă i-ai fi văzut mutra! În sfârșit, totul e bine când se termină cu bine. Sper doar să n-aibă întâlnire cu Miss Univers în seara asta! adăugă cu maliționzitate.

– Nu, trebuie s-o vadă doar pe Dora Cromwell. Mă gândesc că ea va ști să-i ridice moralul.....

"Nu mă îndoiesc de asta....." se gândi cu ironie Nicoll.

Joe schimbă subiectul, anunțându-i că Neil le va face o vizită în weekendul următor și hotărâră de comun acord să organizeze o mică petrecere în onoarea lui. Își repartizară pregătirile, apoi Nicoll se întoarse acasă. Înainte de a se culca, dori să-i telefoneze Elainei.

– Cum merg lucrurile cu Simon? o întrebă.

– Cum nu se poate mai rău, făcu prietena sa cu tristețe. Găsește mereu pretexte să nu vină la întâlniri și..... cred că are o legătură cu

Ros....

– Ascultă, de ce n-ai veni aici în weekend? Pregătim o petrecere, asta te-ar distra și apoi, vei putea dormi în camera mea.....

Elaine se grăbi să accepte și-și dădură întâlnire la gara din Leicester, joi seara.

Nicoll se culcă și căzu imediat într-un somn agitat. Visă un viking frumos cu nasul însângerat pe care o frumoasă prizonieră, care semăna în mod ciudat cu Dora Cromwell, îl îngrijea cu tandrețe....

A doua zi dimineață, se întâlni cu Alex în curtea spitalului. Se așteptă s-o salute cu un aer distant, dar spre marea sa surpriză, o opri să-i vorbească.

– Să nu te mai temi că domnul Naylor va fi ucis de vecinul său gelos, îi declară, l-am transferat în alt serviciu.

– Cu atât mai bine, murmură Nicoll, observându-i pe furiș nasul învinețit. Cum te simți? Să știi că-mi pare într-adevăr rău. N-ar fi trebuit să râd de tine....

– Într-adevăr, aprobă el sever, cu ce o licărire maliționzasă în ochi. Pretind o compensare. Cinezi cu mine diseară?

– Imposibil, termin la ora nouă și treizeci.

– Atunci, mâine?

Tânăra fată ezită o clipă. La urma urmei, de ce nu? Era ocazia visată să încerce noua sa tactică! Dacă înceta să fie rece, cu siguranță o va lăsa în pace....

– Sunt liberă începând de la ora patru și jumătate.

– Perfect! Joci tenis?

– Hm, da, dar n-am nimic dintr-o campioană.....

– N-are importanță, nici invitații mei. Voi trece să te iau la ora

cinci, declară plecând.

– Ei, așteaptă! strigă repede Nicoll, reținându-l de mânecă. Nu mi-ai spus unde vom merge, nici cum trebuie să mă îmbrac!

– Vino cu sau fără haine, cum îți place!

– Bun! Pentru că nu vrei să fii serios, n-am să vin! replică ea pe un ton îmbufnat.

– Oh, ba da, ai să vii.... făcu Alex pe un ton mieros. Amintește-ți, este pedeapsa pentru că ți-ai bătut joc de mine!

Nicoll lăsă capul în jos, în semn de înfrângere.

– Spune-mi cel puțin dacă trebuie să iau cu mine o rochie, oftă.

– Cu siguranță, vei aprecia să te poți schimba după meci, dar nu-ți face probleme, vom cina la mine. Am un teren de tenis în spatele casei.

Cu aceste cuvinte plecă, lăsând-o pe Nicoll mistuită de curiozitate. Oare cine erau musafirii despre care vorbise? Murea de nerăbdare să-l întâlnească în afara muncii sale, dar în același timp se simțea speriată. Măcar dacă ar putea rămâne două minute singură cu el, fără să tremure din toate încheieturile. Dar nu! Era suficient s-o privească pentru a-și pierde orice control, iar bunele hotărâri să dispară ca un fum.... Ei bine, tot ce trebuia era să-și păstreze mintea limpede. Se va mulțumi cu o relație pur prietenească între ei, punct. De altfel, poate mâine va ploua și întâlnirea va fi anulată....

Din nefericire, fu o vreme splendidă și imediat după ce-și termină munca, Nicky se grăbi acasă, unde făcu un duș, îmbrăcă o jupă albă de tenis și un tricou roz. După ce vârî o rochie de plajă în dungi într-o geantă, își privi o clipă imaginea în oglindă, își puse o urmă de roz pe buze și fix la ora cinci coborî în hol.

Alex era deja acolo. Așezat în mașina a cărei capotă era deschisă, privea distrat tabloul de bord. Cămașa albă cu mâneci scurte, puțin descheiată, îi dezvelea bustul bronzat și acoperit cu păr auriu.

– Bună ziua! exclamă Nicoll cu dezinvoltură, luând loc alături.

– Ai avut o zi bună? întrebă Alex, adresându-i un zâmbet seducător.

– Mmm.... fără nicio încăierare, din păcate..... glumi ea.

– Atunci, ești în plină formă să mă bați măr?

– Nu sunt atât de sigură, răspunse Nicoll, încrețind nasul cu un aer strengăresc. Sper doar ca invitații tăi să nu fie prea talentați..... Îi cunosc?

– Este vorba de Dora și de fiica sa. Are treisprezece ani. Presupun că nu te deranjează să joci împotriva unei liceene?

– Nu, bineînțeles..... reuși să răspundă, în ciuda consternării.

Aflând identitatea invitatelor, avu impresia că primise o palmă. Monstrul! Așadar, pentru asta o invitase! Le servea de doamnă de companie și în acest timp puteau să fie fericiți în dragoste!

– Unde este domnul Cromwell? îl întrebă țâfnoasă.

– Lipsește momentan.

– Ia te uită!

– Ce vrei să insinuezi, exact?

– Absolut nimic, replică acru, ațintindu-și privirea asupra parbrizului.

Alex îi aruncă o privire lungă printre gene, dar se abținu de la orice comentariu.

– Cred că o să-ți placă mult Chrissie, reluă. Este o copilă adorabilă. Iar prezența ta îi va face bine și Dorei. Are multe probleme, acum.

– Așadar, voi fi raza de soare care-i va lumina ziua, îl ironiză tânăra fată.

– Sper că nu te va traumatiza prea mult să fii amabilă o după-amiază întreagă, replică perfid Alex, aruncându-i o privire sarcastică.

Nicoll strânse pumnii și se obligă să fie calmă. Nu-i va oferi plăcerea de a-l lăsa să vadă cât de mult o atingea sarcasmul său!

Nu se mai întorsese în acest cartier de la seara în care Simon o dusese acolo sub un fals pretext. În acea zi se înnoptase și nu văzuse mare lucru. Dar acum, soarele strălucea sus pe cer și admiră pe îndelete splendida locuință a lui Alex. Cu siguranță, era mult prea mare pentru un bărbat singur, dar Nicoll înțelegea foarte bine de ce nu voia să se despartă de ea.

De-abia parcaseră, că o adolescentă slabă și suplă se năpusti afară din casă, cu coada de cal săltând vesel pe umeri.

– Salut! exclamă cu bucurie, în timp ce Nicoll ieșea din mașină. Oh, dar ești tânără! Când mă gândesc că el mi-a declarat că ai aproape o sută de ani!

Se repezi la Alex și-i dădu un pumn în burtă.

– Tu ai spus-o! exclamă pe un ton acuzator.

Alex se clătină ca și când fusese grav atins și-și ascunse fața.

– Ușor, mică tigroaică, nu uita că sunt foarte rănit! gemu el.

– Totuși te ador, mare mincinos! exclamă adolescenta, atârnându-se de gâtul său.

– Ți-o prezint pe Nicoll, care va împlini o sută de ani luna viitoare, declară solemn.

Nicoll îi zâmbi tinerei fete.

– Este adevărat că îmi scoate uneori peri albi, glumi ea.

– Du-te și anunț-o pe mama ta că suntem aici. Doresc să beau ceva rece.

– Pică bine, tocmai prepară citronadă! strigă Chrissie, care alerga deja spre casă.

Alex o conduse pe Nicoll în grădină și o invită să ia loc pe un fotoliu din lemn alb. Puțin după aceea, Dora deschise ușa-geam, cu o tavă încărcată cu pahare în mână. Aparent, se aștepta s-o vadă pe Nicoll, deoarece nu arătă nici cea mai mică surpriză.

În timp ce bea liniștită băutura rece, Nicoll privi în jur și-i împărtăși lui Alex admirația sa.

– Ce grădină superbă! Când găsești timp să te ocupi de ea? se miră, remarcând gazonul proaspăt tuns și trandafirii agățători perfect tăiați.

– Am un grădinar. Lucrează pentru noi încă din epoca părinților mei. Dar din nefericire, a îmbătrânit.

– Și soția sa întreține casa, reluă Dora. Ceea ce-ți explică de ce Alex este un bărbat foarte răsfățat, adăugă zâmbind. Vorbește-mi puțin de domnișoara Flint! Se poartă bine?

– N-am de ce mă plânge, în afară de întrecerile oratorice cu doctorul Tresilian!

– Mmm..... murmură Alex. Am crezut întotdeauna că este ceva ascuns în spatele animozității lor reciproce. Un fel de relație dragoste-ură, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Oh, nu! Doar n-o să vorbiți totuși de muncă! se indignă Chrissie. Credeam că trebuia să jucăm tenis!

– La ordinele dumneavoastră, domnișoară! exclamă vesel Alex,

scoțându-și grăbit pantalonii, sub care purta un șort alb de tenis. Facem o cursă? Primul sosit!

Rămase singure, cele două tinere femei îi urmăriră gânditoare cu ochii.

– Alex ar fi trebuit să aibă copii, declară brusc Dora. Ar fi un tată minunat.

Nicoll înregistră noutatea, dar nu răspunse nimic. Oare ce ar fi putut adăuga?

Li se alăturară și împărțiră echipele. Dora va juca împreună cu Alex și Nicoll cu Chrissie.

– Și nu mă lași să câștig, nu? strigă adolescenta în timp ce Alex se pregătea să servească. Joacă așa cum se cuvine!

– Foarte bine, tânără fată, tu ai vrut-o! declară Alex rostogolindu-și ochii cu un aer teribil.

Lovi cu toată puterea în mingea care se izbi în fileu, în fluierăturile jucătoarelor.

Treptat, partida deveni foarte animată și până la urmă, Nicoll și Chrissie câștigară meciul. Tânăra fată îl bănui pe Alex că nu se străduise prea mult, dar Chrissie avusese probabil un antrenor bun, deoarece juca într-adevăr bine.

Când se întoarseră în casă, Nicoll o întrebă dacă intenționa să calce pe urmele mamei.

– Oh..... Nu! exclamă ea. Este mult prea obositor.

– Și tatăl tău cu ce se ocupă?

– Lucrează în televiziune. Dar momentan lipsește.

Cinară în sufragerie. Dora preparase carne rece, salată și o tartă cu cremă și zmeură. La sfârșitul mesei, Alex se ridică și declară că se va

ocupa de cafea. Câteva clipe mai târziu, Dora îl urmă ducând paharele murdare. Nicoll se hotărî să ajute la debarasarea mesei și se opri în ușa bucătăriei, îngrozitor de jenată. Alex o ținea pe Dora în brațe și o legăna ușor.

– Nu te îngrijora, totul va fi bine! îl auzi murmurând.

Nicoll se întrebă cum să dispară fără să se facă remarcată, când tânărul bărbat înălță capul și o văzu.

– Dorești ceva? o întrebă fără să pară câtuși de puțin stânjenit.

– Hm..... Am venit să văd dacă pot ajuta la spălarea vaselor.....

– Lasă asta, spuse Alex luându-i farfuriile din mâini, întoarce-te și ia loc. Îți voi aduce cafeaua.

Nicoll se supuse și medicul veni puțin după aceea cu cești le aburind.

Curând, Dora își privi ceasul și se încruntă.

– Chrissie merge la școală mâine, este timpul să se culce.

– Vă conduc, acceptă Alex. Așteaptă-mă, Nicoll, nu lipsesc mult.

Îi păru ciudat să rămână singură în casa lui Alex. Își termină cafeaua, apoi se hotărî să spele vasele. Aproape terminase când tânărul bărbat se întoarse.

– Ți-am spus să nu te ocupi de asta, bombăni el, prinzându-i talia.

Nicoll simți un asemenea șoc, încât scăpă ceașca pe care o clătea.

– Oh, iartă-mă! exclamă ridicând-o. Sper că nu s-a ciobit.....

– N-are importanță, șterge-ți mai degrabă mâinile și vino să-mi vorbești despre tine, îi șopti Alex la ureche.

Profund tulburată de apropierea sa, Nicoll își simți inima bătând nebunește și încercă să ia un aer relaxat.

– Mi-e teamă că ar fi foarte plictisitor pentru tine.

– Permite-mi să judec eu însumi, domnișoară Independență.

Pentru a-și face de lucru, Nicoll își șterse cu meticulozitate mâinile, dar era conștientă că el îi observa toate gesturile cu atenție. Minunații săi ochi albaștri o atrăgeau ca un magnet, o fascinau, o hipnotizau. Într-o tresărire de luciditate, înțelese că trebuia să plece foarte repede, înainte să fie prea târziu.

– Trebuie să mă întorc acasă, declară cu o siguranță care era departe s-o simtă. Este târziu și lucrez devreme mâine dimineață.

– Târziu? La ora nouă și jumătate? comentă Alex cu o licărire periculoasă în ochi. Recunoaște mai degrabă că-ți este teamă să rămâi singură cu mine!

– Te sfătuiesc să nu mă atingi, șuieră tânăra fată, dându-se înapoi. Vei regreta!

– Nu cred.... făcu el cu o voce joasă, continuând să înainteze până o împinse lângă chiuvetă.

Nicoll își ținu respirația. Alex își puse mâinile pe masa de lucru, de o parte și de alta a trupului său, astfel încât era prizonieră.... Era foarte aproape, mult prea aproape.... Îl văzu aplecându-se încet spre ea și închise ochii într-o încuviințare mută.

– Ești atât de imprevizibilă.... îi șopti Alex. Atitudinea ta ar putea face un bărbat să se sinucidă, să știi!

Albă ca varul, Nicoll avu impresia că i se strânge inima. Nu putea să știe cât de îngrozitor era ce-i spusese, nici cât de rău îi făcuse. Proiectată în trecut, revăzu corpul neînsuflețit al lui Leo și un sentiment de vinovăție cât și de disperare o cuprinse.

– Vreau să mă întorc acasă, te rog, declară cu o voce fără inflexiuni.

Alex se dădu imediat înapoi, cu maxilarele strânse.

– Foarte bine. Du-te și ia-ți lucrurile.

Nicoll făcu apel la toată mândria sa pentru a nu se prăbuși. Merse cu bărbia sus, cu ochii uscați, dar în interior, inima îi sângera.

Întoarcerea avu loc într-o tăcere încordată.

– Mulțumesc că ai venit, spuse foarte politicos Alex. Sper că ai petrecut totuși o zi plăcută.

– Desigur. Am fost foarte mulțumită, eu....

– Mincinoasă mică.... șopti medicul. Nu este grav. Într-o zi, ai să-mi spui această frază cu convingere. Noapte bună.

– Noapte bună.

Cu obrajii arzând, ieși din mașină. Alex demară imediat și ea se închise în cameră, cu picioarele tremurând. Naiba să-l ia. O avea pe Dora și toate femeile pe care le voia la picioare, ce-i mai trebuia? Oare nu putea s-o lase în pace? Un lucru era sigur: nu mai trebuia să iasă cu el. Era mult prea periculos.....

Capitolul 7

Descinzând la Londra pentru afaceri, tatăl Elainei își însoți fiica până la Leicester, în acea zi de vineri. O găsiră pe Nicoll în camera sa și sporovăiră în fața unei cești de ceai. Apoi, domnul Garner se ridică și-și luă rămas-bun de la cele două tinere.

– Trebuie să plec, dar nu sta prea mult fără să-ți vezi mama, Elaine. Așa că vino duminică să mănânci acasă, cu Nicoll.

– De acord, tată, acceptă Elaine sărutându-l.

Dar de-abia ieșise tatăl său, că izbucni în plâns și se trânti pe patul Nicollei.

– Simon pleacă în Canada într-o lună pentru..... un stagiu. Nici.... măcar nu m-a anunțat. Mi-a spus că.... nu merită osteneala să-l aștept, pentru că nu știe unde va lucra după aceea! îi explică printre suspine, cu o voce sacadată.

Nicoll îngenunche lângă prietena sa și-și trecu brațul în jurul umerilor ei.

– Îmi pare rău pentru tine, Elaine, murmură. Dar poate este mai

bine astfel. Simon a fost mereu mai degrabă neserios, nu?

– Oh, știu că nu l-ai plăcut niciodată prea mult, declară Elaine smiorcăindu-se. De altfel, nu știu ce s-a petrecut între voi în weekendul în care a venit aici, dar de atunci nici măcar nu suportă să-ți fie rostit numele....

– Ei bine, mă cunoști..... Nu i-am ascuns niciodată că dezaprob degajarea față de tine și s-a simțit probabil jignit.... Ascultă, înțeleg că pentru moment totul îți este egal, dar poate este pentru tine ocazia unui nou început? Sunt sigură că nu vei avea nicio dificultate în a găsi un post de infirmieră în alt oraș!

– Crezi? mormăi Elaine suflându-și nasul.

– Da! Haide, puțină îndrăzneală, ce naiba! Te duc în restaurantul nostru preferat și-mi vei cunoaște prietenii. Ți-am spus că organizăm o mică petrecere mâine seară? Vor fi prezenți cei mai mulți dintre ei. Sunt foarte simpatici, vei vedea.

Nicoll și Iris făcuseră cumpărături în vederea petrecerii, în acea după-amiază: pâine, brânzeturi, pateuri, biscuiți, chipsuri și multe alte lucruri de mâncare, lăsându-i lui Joe grija să se ocupe de pește.

Când ajunseră la "La trei sfeșnice", Nicoll îl zări pe Neil și i-l prezentă Elainei.

– Ei bine, Neil, vorbește-mi de noul tău loc de muncă. Îți place? îl întrebă cu amabilitate.

– Da, mă simt deja ca peștele în apă, răspunse acesta adresându-i un zâmbet seducător. Dar dă-mi vești despre protejata ta: a vorbit oare de când am fost s-o văd?

– Avril? Încă nu, din păcate.

– Aș, sunt convins că se va întâmpla pe neașteptate, când nu se

mai așteaptă! Iartă-ne că vorbim despre meserie, adăugă cu un aer încurcat, întorcându-se spre Elaine.

– Vă rog, sunt obișnuită.

– Oh? Ești și dumneata infirmieră? o întrebă cu interes.

– Da, dar la Royal Heathside, în Londra.

– Acolo am întâlnit-o pe Nicoll, cum se face că nu te-am văzut niciodată?

– Pentru că lucrez în sala de operație, îi explică Elaine.

Mai multe colege ale lui Nicoll li se alăturară și discutară cu animație despre petrecerea pregătită în onoarea lui Neil. Apoi se despărțiră veseli și cele două tinere fete se întoarseră în căminul infirmierelor să se culce.

– Poți să vii în patul meu, dacă preferi, propuse Nicoll.

– Oh, nu..... Mi-am adus un sac de dormit.

– Bine, atunci pe mâine. Sper că nu te voi trezi. Mă voi întoarce la ora unu, declară Nicoll, stingând lumina.

A doua zi, se pregăti în liniște și se duse la serviciu. În acea dimineață, trebuia să scoată copcile domnișoarei Flint și această perspectivă n-o încânta deloc..... Într-adevăr, în ajun, doctorul Tresilian venise s-o consulte pe supraveghetoare și se arătase mulțumit de starea de sănătate a pacientei sale.

– Bine. Ți se vor scoate ghipsurile și copcile mâine, remarcase. Apoi, vom vedea cum te descurci cu cârjele. Cu puțin noroc, îți vei rupe gâtul!

De data aceasta, domnișoara Flint nu se fâstâci la cuvintele dezagreabile ale medicului.

– Nu cred că-ți voi oferi această plăcere, îi replicase. Am toată

încrederea în fizioterapeutul meu.

– Sărmanul bărbat, îl plâng! Îl asculți orbește? Și ce ai face dacă-ți cer să mă însoțești până la biserică?

Hilda îi aruncase atunci o privire ironică, strigând:

– Cerule! Să fie oare o cerere în căsătorie, doctore? Și cu martori încă!

Alex îi adresase o ușoară strâmbătură Nicollei, care se lupta cu un hohot de râs, dar Tresilian păruse extrem de mulțumit de el însuși.

– Vom vedea, îi replicase înainte să iasă.

Nicoll zâmbi la evocarea acestei scene, apoi ochii i se întunecară când își aminti ce se întâmplase după aceea.....

Îl găsise pe Alex în birou, ocupat să redacteze raportul zilnic.

– Pungașul ăsta bătrân s-a decis totuși să-și facă cererea, declarase zâmbind.

– Dacă ea acceptă, o trimit imediat la un psihiatru! exclamase Nicoll.

– De ce? Ești împotriva căsătoriei?

– Nicidecum. Dar în anumite cazuri, cred că este o greșeală.

– Pentru acest motiv nu te-ai gândit niciodată să te căsătorești?

– Am spus eu asta? De altfel, nici tu nu te-ai grăbit să te prezinți în fața primarului, remarcase perfid. Este drept că preferi să frecventezi soțiile prietenilor tăi!

La aceste cuvinte, ochii albaștri ai lui Alex aruncaseră fulgere, în timp ce fața îi deveni foarte palidă.

– Femeile pe care le frecventez n-au o limbă de viperă ca o anumită tânără pe care o cunosc, articulase înainte de a ieși, trântind ușa.

Nicoll rămăsese singură, dar nu simțise nicio bucurie la gândul că-l rănise.

"De ce trebuie oare ca toate întrevederile noastre să se termine întotdeauna atât de rău?" se gândi intrând în rezerva domnișoarei Flint.

O transportă pe supraveghetoare la infirmerie și-i tăie ghipsurile. Plăgile erau perfect cicatrizate și sănătoase.

– Mda.... Tresilian a făcut o treabă bună, acceptă supraveghetoarea fără tragere de inimă.

– Oh, la asta este imbatabil, chiar dacă este complet lipsit de tact, comentă Nicoll, scoțând cu delicatețe copcile.

Domnișoara Flint o observă cu atenție, apoi se relaxă.

– Bravo, draga mea. Ai niște degete de zână.

– Îi voi cere doctorului Baron să vină să vă examineze înainte să vi se pună ghipsurile de mers. Cred că este în serviciul Jones acum.

Nicoll ieși să telefoneze și când se întoarse câteva clipe mai târziu, îl găsi pe Arthur la căpătâiul domnișoarei Flint.

– Are o mină mai degrabă bună pentru o femeie de vârsta sa, nu găsești, Nicoll?

– Mulțumesc mult, dar nu sunt încă zaharisită! replică supraveghetoarea.

– Țț, țț..... Oare astfel se vorbește fizioterapeutului devotat? bombăni el comic.

– Spune-mi mai degrabă când voi merge din nou? mormăi domnișoara Flint.

– Te vei sprijini în cârje aproximativ șase săptămâni, apoi totul va fi normal..... Dar nu te teme, îngeraș, nu te voi părăsi, o asigură Arthur bătând-o cu amabilitate pe mână.

Nicoll nu-și crezu urechilor. Îngeraș? Nu era la capătul surprizelor, deoarece fața supraveghetoarei se acoperi atunci de o delicată roșeață.

– Minunat, murmură Arthur. Pari de douăzeci de ani când ești fericită....

– Încetează să râzi de mine..... bombăni Hilda, vizibil încântată.

În acea clipă intră Alex și se declară încântat de sănătatea sa. În timp ce-i punea ghipsurile domnișoarei Flint, Nicoll o întrebă unde va pleca în convalescență.

– La sora mea, răspunse aceasta.

– Oh, cu atât mai bine, oftă tânăra fată. Eram puțin îngrijorată la gândul că veți rămâne singură în camera dumneavoastră....

O conduse pe supraveghetoare înapoi în rezerva sa, apoi se îndreptă spre birou. Alex se afla deja acolo. Ridică ochii văzând-o intrând.

– Nu face mutra asta, poate nu va accepta să-l ia de soț pe Tresilian, murmură medicul când o văzu încruntându-se în timp ce consulta un dicționar medical.

– Ce spui? făcu Nicoll privindu-l surprinsă. Căutam doar cum se scrie falangă metatarsică.....

– Poate, dar te-am văzut făcându-ți griji pentru domnișoara Flint.

– Să spunem că o compătimesc. Nu este nostim să trăiești singură la vârsta sa.

– Atunci fii atentă, dacă nu vrei să sfârșești ca ea....

– Oh? Picioarele mele sunt foarte bine, mulțumesc!

– Nu vorbesc despre picioarele tale și o știi perfect!

Nicoll îi aruncă o privire rece, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Măcar dacă ar înceta s-o privească astfel..... Pentru a-și ascunde jena, își vârî din nou nasul în dicționar.

– Ești foarte tare la dat sfaturi, nu-i așa? ripostă tăios. Dar înțeleg să-mi trăiesc viața cum vreau, fără ca tu sau altcineva să-mi dea lecții!

– Ce este sigur, este că vei face o mare harababură.... Uită-te la tine! Îndată ce cineva îți arată cel mai mic interes, te zbârlești ca și când ai vrea să muști!

Stupefiată de exactitatea criticilor sale, Nicoll căută să-și ascundă suferința într-un zâmbet disprețuitor.

– Ești odios și prezumțios! exclamă cu arțag.

– Cu atât mai bine! Cel puțin nu-ți sunt indiferent! exclamă Alex ieșind.

În culmea unei furii neputincioase, Nicoll aruncă din toate puterile o riglă metalică spre ușa închisă. Era absolut inutil, dar măcar se simțea ușurată!

Când se întoarse acasă, o găsi pe Elaine în conversație animată cu Iris.

– Când mă gândesc la standul acela de săruturi, mă îmbolnăvesc, mărturisea aceasta din urmă.

– Aș, la urma urmei supliciul nostru nu va dura decât o oră, glumi Nicoll și apoi vom merge la petrecerea lui Joe.

Rontăiră câțiva biscuiți, apoi pe la ora trei se duseră la locul serbării. Domnea o atmosferă de carnaval. Drapele multicolore fluturau în vânt, mulțimea se îmbulzea în jurul barăcilor unde puteau trage în baloane, să răstoarne popice cu ajutorul unei nuci de cocos. Niște puști escaladau un castel din carton demn de o poveste din "O

mie și una de nopți", în timp ce un crainic urla într-un microfon că va începe o demonstrație de câini polițiști.

Puțin zăpăcite de zgomot, Nicoll, Iris și Jean se îndreptară spre standul lor, lăsând-o pe Elaine în fața unui raft cu cărți. Luară loc pe o mică estradă, unde un intern în halat alb atrăgea atenția publicului strigând cât îl ținea gura:

– Apropiați-vă, apropiați-vă! Un sărut este cea mai bună terapie din lume! Alegeți-vă vindecătoarea dintre cele trei tinere fete încântătoare!

"Bolnavii" nu se lăsară așteptați. Nicoll recunoscu unii dintre pacienții săi, printre care Gil Stevens, care înaintă șchiopătând.

– Ei bine, este prima dată când plătesc pentru a săruta o tânără fată, declară acesta, introducând o monedă în pușculița Nicollei.

O sărută timid pe obraz și se dădu înapoi, roșind ușor. Nicoll se amuză în sinea sa. Evident, nu era atât de experimentat cum pretindea!

– Ce-ți face genunchiul? îl întrebă cu amabilitate.

– Nu prea rău. Am dreptul la alt sărut? o întrebă cu curaj crescut.

– Desigur.... Te va costa numai cinci franci, exclamă Nicoll cu malițiozitate.

Gill scotoci în buzunare, puse banii și o sărută stângaci pe buze.

– Ei! Lasă-i și pe alții! glumi un amator.

Dacă cele trei fete se amuzară, fură totuși ușurate când nu le mai rămăseseră decât cinci minute de stat. Se pregăteau să plece, când Alex Baron se apropie nonșalant de stand. Încremenită, Nicoll îl auzi pe intern interpelându-l vesel pe tânărul medic.

– Veniți, domnule! Ne pregăteam să închidem, dar vom face o excepție pentru dumneavoastră!

Simțea că devine stacojie și se repezi la poșetă, al cărui conținut îl examină cu conștiinciozitate, afectând cea mai mare detașare.

Îl văzu cu coada ochiului îndreptându-se liniștit spre Jean, vârând o monedă în pușculiță și sărutând-o scurt pe buze. Făcu exact în același mod cu Iris și-i șopti ceva la ureche, care o făcu să râdă, apoi se întoarse spre Nicoll....

"Fără panică..." își spuse aceasta, obligându-se la calm. "Chiar n-ai de ce te teme, totul a mers bine cu Jean și cu Iris, nu este niciun motiv să fie altfel cu mine..."

Alex înaintă fără grabă și scoase în mod fățiș o monedă din buzunar, înainte de a o vârî încet în cutie. Nicoll înghiți cu greu, în timp ce el îi prindea încet bărbia. Cu pupilele dilatate, îi văzu buzele senzuale apropiindu-se implacabil de ale sale. În clipa în care erau gata să se unească, el se opri brusc și murmură:

– Refuz să plătesc pentru a te săruta, prefer să aștept să mi-o ceri de bunăvoie....

Împărțită între ușurare și mânie, Nicoll strânse din dinți.

– Poți să aștepți mult și bine, declară în șoaptă.

– Vom vedea, șopti Alex, dându-i drumul.

Îi adresă un zâmbet arogant, apoi dispăru în mulțime.

– Oooh! exclamă Iris, cu ochii strălucind. Ce fericire că n-au fost toți ca el, cred că aș fi devenit nimfomană!

– Mmm.... Și eu, întări Jean cu un aer foarte fericit.

– Felicitări, domnișoarelor! exclamă internul, cântărind în mână pușculițele. Din întâmplare, n-am dreptul la un sărut gratuit?

Părăsiră standul râzând, apoi se alăturară Elainei, care discuta cu Neil ca și când îl cunoștea de luni de zile.

– Bună ziua, fetelor! exclamă el bucuros. Am trecut prin fața standului vostru, dar era atât de multă lume, încât nu m-am oprit! Mă duc să vă aduc o ceașcă de ceai, o meritați din plin!

Elaine îl urmări din ochi, zâmbind.

– Chiar este simpatic! Ne-a propus să ne ducă la petrecere cu mașina, dar n-am îndrăznit să accept, pentru că nu știam ce veți hotărî.

– Mi se pare o idee bună, acceptă Iris.

Așa că Neil veni să le ia la ora opt, astfel încât să aibă timp să pregătească bufetul. Casa pe care Joe o împărțea cu alți trei medici, semăna mult cu a lui Alex. Toate mobilele din salon fuseseră împinse la perete și covoarele rulate. Tinerele fete instalară mâncarea pe o masă care fusese trasă într-un colț, în timp ce bărbații scoaseră sticlele, gheața și selecționară discurile.

Invitații sosiră treptat și muzica se dezlănțui. Circulând de la un grup la altul, Nicoll o văzu pe Elaine care râdea cu Neil. Fără nicio îndoială, cei doi tineri aveau multe în comun.... O zări pe Iris, care încerca să-l seducă pe Joe, dar evident, acesta nu-și dădea seama de nimic! Privirea scrută în mulțime, în speranța de a-l vedea apărând pe Alex, dar degeaba. Nemairezistând, profită că dansa cu Joe și-l întrebă cu inocență:

– Nu-l văd pe Alex. Este curios, locuiește totuși foarte aproape....

– Oh, a fost invitat, dar avea o altă întâlnire, răspunse tânărul bărbat.

Petrecerea își pierdu subit orice interes pentru Nicoll. Incapabilă să și-l alunge pe medic din gânduri, răspundea mecanic la ce i se spunea, dar mintea nu-i dădea pace. Oare cu cine avea întâlnire? se întrebă cu înfrigurare. Era stabilit de atât de mult timp la Priory Cross,

încât avea probabil mulți prieteni..... Și nu va renunța să-i frecventeze sub pretextul că avea o nouă infirmieră! În tot cazul, putea să iasă cu cine vroia, puțin îi păsa! Dar în zadar se supunea rațiunii, se simțea în mod inexplicabil tristă....

Era trecut de ora trei dimineața când Neil le conduse înapoi.

– Te voi ține la curent, Elaine, declară acesta înainte de a pleca.

– Despre ce este vorba? întrebă curioasă Iris.

– Oh, nimic. Trebuie să-mi dea o informație, făcu Elaine evaziv.

A doua zi dimineață, Elaine îi telefonă mamei sale pentru a-i confirma că veneau la prânz. În fața primirii călduroase pe care le-o rezervaseră părinții prietenei sale, Nicoll își dădu seama în ce măsură îi lipsea familia sa. Simțea nevoia să se afle într-un cămin, înconjurată de afecțiune și de tandrețe....

La sfârșitul zilei, Elaine plecă înapoi la Londra și Nicoll se întoarse în camera sa mică.

Luni dimineață, Dora Cromwell se întoarse în serviciu, dar nu părea într-o formă mai bună decât înainte de vacanță.

– Ce face Chrissie? o întrebă vesel Nicoll.

– Foarte bine. Liceul a organizat o mică petrecere în weekend. Au fost turnee sportive și apoi o gustare în aer liber. Mă simt ciudat de atunci, adăugă cu o mică strâmbătură, masându-și stomacul. Alex ne-a însoțit.

Alex, Alex, Alex! Dora n-avea decât acest cuvânt pe buze! Ce vroia, de fapt? S-o facă să înțeleagă că era proprietatea sa? Foarte bine, să-l păstreze și să-i fie de bine!

Foarte fericită, supraveghetoarea schimbă subiectul și-și îndreptă atenția asupra programului zilei.

– Avem doi internați în această după-amiază. Domnul Moore, care are un șold luxat și o fetiță de unsprezece ani, Bridget King, care suferă de o malformație a degetelor mari de la picioare, o anunță Dora Cromwell. Vrei, te rog, să împarți corespondența bolnavilor? Eu n-am avut timp.

Nicoll se ocupă de asta, apoi se îndreptă spre rezerva domnișoarei Flint.

– Bună ziua! Cum vă simțiți astăzi? întrebă veselă.

– M-aș simți mult mai bine dacă aș putea scăpa de ustensilele astea ridicole! bombăni pacienta, privind cu țâfnă spre cârje.

– Curaj! Curând le veți iubi atât de mult, încât nu vă veți mai despărți de ele, veți vedea!

– La fel mi-a spus și pușlamaua de Arthur, comentă supraveghetoarea zâmbind, cu ochii pierduți în gol.

Vizitatorii nu întârziară să sosească și cu ei mica Bridget King, care trebuia operată. Era o copilă destul de plăpândă pentru vârsta sa, ai cărei ochi temători examinară cu neliniște bolnavii.

– Bună ziua, Bridget! exclamă cu amabilitate Nicoll, venindu-i în întâmpinare. Vrei să vii cu mine? Îți voi arăta patul tău.

O conduse pe fetiță și pe mama sa lângă Avril și făcu prezentările.

– Ea este Avril. Va fi vecina ta. Ea este foarte drăguță, dar deocamdată nu se poate exprima, pentru că este bolnavă cu gâtul. Poți să-i vorbești, îți va răspunde în scris.

Le lăsă să se cunoască liniștite și o strigă pe Anna.

– Ocupă-te de Bridget. Cazul ar trebui să te intereseze pentru teza ta.

– Este mult prea tânără să aibă o malformație a picioarelor! Oare

nu pantofii sunt răspunzători de ele?

– Nu neapărat. Pot fi ereditare. Completează-i dosarul și nu uita să-i pui o brățară de identificare la încheietura mâinii.

Domnișoara Cromwell se întoarse din pauza de prânz, dar de atunci se închisese în birou, lăsând echipei grija de a răspunde la întrebările bolnavilor. Nicoll se îndreptă spre mama Bridgetei la terminarea vizitelor.

– Cât timp va fi internată fiica mea, domnișoară?

– Aproximativ o săptămână. Dar va trebui să folosească un scaun rulant până i se vor pune ghipsurile de mers.

– Înțeleg.... La ce oră va fi operată?

– De dimineață. Sunați-ne spre prânz, vă vom putea da vești.

– Foarte bine, murmură mama, zâmbind cu curaj. Este o copilă foarte cuminte, sunt sigură că nu vă va face probleme.

– O vom răsfăța, doamnă King, nu vă neliniștiți. Va fi o schimbare plăcută să ne ocupăm de o fetiță.

Dora Cromwell apăru doar când ultimul vizitator plecase. Foarte palidă, ieși din birou și se apropie de Nicoll.

– Ar trebui să-ți iei pauza acum, murmură pe un ton obosit.

– Am plecat.

Nicoll ezită înainte să iasă și o privi pe supraveghetoare cu un aer îngrijorat.

– Ești sigură că te simți bine, Dora? Nu arăți bine deloc....

– Oh, mi-e doar foarte greață, dar va trece. Tocmai am luat două comprimate.

Nicoll plecă la cantină în compania lui Karen. Când trecură prin fața sălii Jones, tânăra fată zări silueta înaltă a lui Alex, care dispărea la

o curbă a culoarului. Nu-l mai văzuse de când refuzase s-o sărute la serbare.... La acest gând, roși de umilință. Numai de și-ar termina vizita la Montfort înainte să se întoarcă ea! Nu voia să-i înfrunte privirea ironică și jignitoare.

– Cucu! strigă Karen, pocnind din degete pentru a-i atrage atenția.

Nicoll tresări și râse, încurcată.

– Îmi pare rău, eram la kilometri distanță....

– Spuneam că două dintre infirmierele Hildei Flint au venit să-i facă o vizită astăzi și că, ieșind, m-au implorat să le dezvălui cum am reușit s-o facem amabilă!

– Mi-e teamă că meritul îi revine numai lui Arthur..... glumi Nicoll.

Se întoarseră la postul lor aproximativ douăzeci de minute mai târziu și când Nicoll se duse la bucătărie să caute o vază, o văzu pe Dora Cromwell în farmacie. Gata să se prăbușească, supraveghetoarea se sprijinea de un dulap, cu mâna crispată pe stomac și fața crispată de durere.

Nicoll se repezi spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Vru s-o ajute să se așeze, dar înainte de a putea interveni, supraveghetoarea se prăbuși pe jos, gemând.

– Dumnezeule.... Mă simt foarte rău.... spuse, respirând greu.

Nicoll îi luă pulsul. Era rapid și sacadat. Considerând de preferat să n-o deplaseze, o chemă pe Sophie.

– Repede! O pătură și o pernă! Domnișoara Cromwell este bolnavă!

Infirmierele o înconjurară, alarmate. Fără nicio îndoială, nu era vorba de o criză de ficat, ci mai degrabă de o hemoragie internă.

Domnișoara Cromwell le confirmă bănuielile, când articulă cu o voce slabă:

– Probabil..... avortez.....

Se întrerupse și deschise de mai multe ori gura, ca și când îi lipsea aerul.

– Chemați un medic, repede! strigă Nicoll.

– Îl vreau..... pe Alex..... horcăi Dora.

Îngenunchind alături de ea, Nicoll îi luă mâna cu blândețe.

– Totul va fi bine, Dora, murmură. Ne vom ocupa de tine.

Alex se apropia deja cu pași mari. Înțelese situația dintr-o privire.

– Trebuie transportată imediat la urgențe, declară el, luând-o cu delicatețe în brațe. Vom fi acolo într-un minut, îi murmură la ureche tinerei femei, în timp ce o așeza cu atenție pe un cărucior.

Fără să piardă o clipă, o duseră la urgențe, apoi Nicoll reveni cu pași lenți în serviciu.

În lipsa sa, vestea se răspândise cu viteza fulgerului.

– Era un avort? întrebă Anna.

– Cu siguranță nu, declară ferm Sophie. Mai degrabă o sarcină extrauterină.

– Ce este o sarcină extrauterină?

– Fetusul nu se dezvoltă în uter, răspunse în mod reflex Nicoll. Se întâmplă uneori la începutul unei sarcini.

Dar în mintea sa confuză, doar un lucru îi reținea atenția. Oare de ce Dora îl chemase pe Alex? Însemna că era responsabil de starea sa?

Capitolul 8

Era trecut de ora opt când Alex se întoarse în serviciu.

– Cum se simte Dora? îl întrebă imediat Nicoll. Am aflat că a fost transportată în sala de operație.

– Se simte mai bine. Era vorba de o sarcină extrauterină, declară Alex, consultând notițele referitoare la un bolnav care trebuia operat.

– A fost anunțat soțul?

– Nu. Doar părinții ei. Dora n-a vrut să-l supere cu asta.

– Este curios.... De cât timp lipsește? întrebă Nicoll, cu prefăcută indiferență.

Alex închise dosarul cu un zgomot sec și se rezemă calm de scaun. Privirea sa o străpungea și tânăra fată roși, înțelegând că ghicise exact unde voia să ajungă.

– Lipsește de o lună, îi explică în cele din urmă, accentuând cuvintele. Iar Dora era însărcinată în opt săptămâni..... Asta îți satisface curiozitatea?

Foarte stânjenită, Nicoll întoarse ochii.

– Mă gândeam doar că și-ar fi dorit să afle, murmură lamentabil.

– Desigur.... comentă medicul cu un zâmbet ironic. Ești sigură că n-ai remușcări?

– Remușcări? Pentru care motiv, te rog? replică, roșind mai tare.

– Cum sunt generos, îți voi uita bănuielile nepoliticoase, răspunse medicul. Le pun pe seama fricii.

– A fricii? Ce vrei să spui?

– Foarte bună întrebare! exclamă Alex, privind-o fără indulgență. Întreabă-te referitor la acest subiect, sunt sigur că răspunsul te va interesa!

– Foarte nostim.... se strâmbă Nicoll și plecă ținând cu mândrie bărbia ridicată.

Ce înfumurare incredibilă! Oare își imagina din întâmplare că o preocupa să știe ce făcea în viața particulară? Era cea mai mică dintre grijile sale! În ciuda mâniei, se simțea curios de tulburată. Și dacă se înșelase pe seama lui? Fusese atât de promptă în a-l condamna.... Oricum, chiar nu vedea de ce ar putea să-i fie teamă! Ascultându-l, s-ar fi putut crede că insinua că era geloasă! Geloasă, ea! Era ridicol! Alex era frumos, seducător, oricine ar fi tras concluzia că-i făcea curte Dorei! Aș, nu merita nici măcar osteneala să se frământe.... El voise pur și simplu s-o pună în încurcătură și reușise, incidentul era închis. Pe viitor, va face astfel încât pe cât posibil să-l evite....

Din nefericire, era mai ușor de spus decât de făcut, deoarece munca lor îi punea fără încetare unul în prezența celuilalt. La sfârșitul vizitei, Alex o luă deoparte.

– Mica Bridget mi-a părut îngrozită. Poate ai putea să încerci s-o liniștești? Sunt sigur că imaginația ta debordantă te va ajuta să găsești

ușor un mijloc de a o calma.

– Sarcasmul tău este deplasat, replică Nicoll cu răceală. Vom face tot ce putem pentru a o liniști!

– Atunci, totul este perfect.... Apropo, am amânat operația domnului Moore. Cred că are o infecție urinară. I-am prescris antibiotice.

– Nimic altceva de semnalat? întrebă aspru Nicoll.

– Oh, ba da.... murmură medicul. Dar nu este nici momentul, nici locul.....

Cu această remarcă enigmatică, se întoarse și ieși. Nicoll scuturâ din cap enervată, avea ceva mai bun de făcut decât să dezlege ghicitori! Plecă în căutarea lui Bridget și o văzu ieșind din baie. Impresionată de pleoapele sale umflate și de năsucul roșu, o luă cu amabilitate de mână.

– Te duci să te culci, acum, draga mea?

Mina dezolată a copilei îi dădu brusc o idee.

– Vino, te voi prezenta cuiva, îi explică, ducând-o în celălalt capăt al sălii.

Se opri în fața rezerva domnișoarei Flint și trase perdelele. Supraveghetoarea citea, întinsă pe pat, deoarece ghipsurile nu erau încă uscate complet. Lăsă cartea văzându-le intrând.

– Ia te uită, ia te uită! Pe cine îmi aduci?

– Ea este Bridget, domnișoară, spuse Nicoll făcându-i complice cu ochiul. I se vor opera picioarele mâine dimineață. M-am gândit că poate îi veți putea povesti cum se va petrece asta?

– Desigur! Vino să te așezi lângă mine, copila mea și caută în noptieră, trebuie să fie un pachet cu bomboane. Poți să te întorci la

lucru, tânără fată, noi amândouă vom sta de vorbă, adăugă, concediind-o cu amabilitate pe Nicoll.

După un timp, Bridget ieși din rezerva domnișoarei Flint, cu o față fericită.

– Mi-a permis să-mi scriu numele pe ghipsul său și apoi mi-a promis că se va semna pe al meu, exclamă fetița. Este adevărat că mâine veți fi lângă mine?

– Îți promit. Voi rămâne cu tine până când vei adormi și când te vei trezi, voi fi la căpătâiul tău. Acum, șterge-o să te speli pe dinți și..... în pat!

Ziua fusese foarte plină, dar îndată ce Nicoll părăsi spitalul, discuția furtunoasă cu Alex îi reveni în minte. Cu cât se gândea mai mult la ce-i spusese medicul, cu atât era mai convinsă că nu avea nicio legătură cu Dora. De altfel, dacă aceasta ar fi fost situația, s-ar fi știut în serviciu și i-ar fi vorbit repede despre ea. Ce rușine.... Oare cum putuse trage concluzii atât de pripite? Chiar mâine se va duce să se scuze față de Dora.

Așadar, în ziua următoare, Nicoll cumpără un buchet mare de trandafiri și se duse la urgențe. Dora Cromwell era încă sub perfuzie și dacă obrajii își recăpătaseră culoarea, fața răvășită amintea încercarea traumatizantă prin care trecuse.

– Mulțumesc că te-ai ocupat de mine, murmură cu o voce stinsă, când Nicoll se așeză la căpătâiul ei. Chiar am crezut că voi muri.....

– Ne-ai speriat îngrozitor, recunoscu tânăra fată. Îmi pare rău că ți-ai pierdut bebelușul, Dora. Trebuie să fii foarte tristă.

– Nu chiar, șopti Dora schițând un zâmbet jalnic. Soțul meu nu știa că eram însărcinată.... Și oricum, n-ar fi vrut acest copil, oftă ea.

– Chrissie ce intenționează?

– A sunat Alex la școală și mi-a promis să se ocupe de ea duminică.... Este atât de bun....

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi tânăra femeie reluă:

– Nu ești la curent cu problema mea, nu-i așa?

– Ce problemă?

– Soțul meu este alcoolic.

– Nu..... știam....

– N-am vorbit despre asta din cauza lui Chrissie. Nu vreau să bănuiască ceva..... Crede că este plecat pentru un reportaj, dar este internat într-o clinică, unde este supus unei cure de dezintoxicare. Nu știu cum m-aș fi putut descurca fără Alex....

Dumnezeule! se gândi Nicoll, stupefiată de ce tocmai auzise. Acum înțelegea de ce Dora era mereu irascibilă și se agăța cu disperare de Alex! Spre cine s-ar fi putut îndrepta? Orbită de deducțiile pripite și nedrepte, ea nu știuse să vadă profunda prietenie care-i lega. Alex avea dreptate, n-avea de ce să fie mândră....

– Îmi.... pare într-adevăr rău, Dora. Dacă pot face ceva să te ajut.....

– Oh, mă voi descurca, afirmă supraveghetoarea cu resemnare. Îți cer doar să nu spui nimănui..... Nu.... știu cât timp mă vor ține aici, adăugă cu o veselie forțată. S-a trimis o înlocuitoare?

– Ni s-a promis că va sosi mâine, mai târziu.

– Bine, mă simt mai liniștită.

– Gândește-te doar să te restabilești foarte repede, declară Nicoll, zâmbindu-i cu amabilitate. Voi veni să te mai văd curând.

Pe culoar, aproape se lovi de Alex, care se pregătea să intre în cameră.

– Ei poftim! Bună ziua! exclamă acesta pe un ton sarcastic. Ce ai venit să faci aici? Un act de pocăință?

Nicoll se simțea într-adevăr bolnavă de rușine, dar pentru nimic în lume n-ar fi admis în fața lui!

– Găsește singur răspunsul, ești atât de inteligent! spuse, îndepărtându-se cu demnitate.

Iată.... Culegea ce semănase..... Măcar dacă Alex nu i-ar fi ghicit bănuielile..... Dar citise în ea ca într-o carte deschisă. Oare cum va mai îndrăzni acum să-l privească în față?

De fapt nu-l revăzu înainte de ziua de joi. Intră în serviciu cu Max și cu Hector Tresilian, pentru a examina bolnavii care fuseseră operați. Jean îi conduse, în timp ce Nicoll o ducea pe Bridget în baie. Când o conduse pe fetiță înapoi în rezerva sa, îi surprinse privirea speriată și o liniști cu voce scăzută.

– Nu te îngrijora, te vor anunța doar data la care te vei putea întoarce acasă.

Rămase alături de fetiță în timp ce medicii se apropiară de pat.

– Cum se simte? mormăi doctorul Tresilian. N-o doare?

– N-am auzit-o plângându-se niciodată, declară politicos Alex, făcându-i cu ochiul tinerei bolnave, care zâmbi timid.

– Se va ocupa cineva de tine acasă? mormăi medicul.

– Da, mama, bâigui Bridget.

– Bun.

O consultă încruntându-se și schiță un zâmbet.

– Să nu uiți că nu trebuie să pui piciorul pe pământ, pentru moment. Te vei folosi de un fotoliu rulant, cel puțin zece zile.

Fetița încuviință, temătoare.

– Perfect. Poate ieși astăzi, mormăi Tresilian plecând.

– Vezi, n-a fost atât de îngrozitor, murmură Nicoll.

– Îl prefer totuși pe doctorul Baron. Este adevărat, pot pleca? adăugă, foarte agitată.

– Da. Îi voi telefona mamei tale, să vină să te ia.

– Am mai mult noroc decât domnișoara Flint, nu-i așa? Ea n-are o mamă care să se ocupe de ea.... Din fericire, este Arthur! Îl iubește mult, mi-a spus că o va conduce la sora sa, îndată ce va ști să meargă cu cârjele.

Medicii se aflau tocmai în rezerva supraveghetoarei când Nicoll li se alătură.

– Cum te descurci cu cârjele? întrebă Tresilian pe un ton morocănos.

– Foarte bine, mulțumesc, replică liniștit, domnișoara Flint.

– Și ce vei face până vei putea să mergi normal?

– Se va ocupa cineva de mine.

– Oh! Sărmana femeie, o compătimesc! rânji medicul.

– Greșești, Hector. El este extrem de onorat s-o facă!

Hector Tresilian rămase pe moment cu gura căscată, apoi își regăsi rapid aroganța.

– Bărbatul acesta trebuie să fie un sfânt sau un nebun, mormăi. Să vii să mă vezi la clinica mea, peste șase săptămâni!

– I-ai văzut mutra? pufni supraveghetoarea după plecarea medicului.

Nicoll izbucni în râs, apoi reluă serioasă:

– De fapt, când plecați?

– La sfârșitul săptămânii. Arthur ține să mă conducă, adăugă Hilda

roșind. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru amabilitatea față de mine, Nicoll, deși nu regret că plec....

Când tânăra fată se întoarse în serviciu, Max și doctorul Tresilian plecaseră deja, dar Alex studia niște radiografii în birou. Când intră, el îi aruncă o privire scurtă.

– Vrei să-mi vorbești?

– Nu..... hm, da, de fapt, bâigui Nicoll frângându-și nervoasă mâinile. Dora mi-a spus că te vei ocupa de Chrissie, duminică.

– Este exact, încuviință Alex, surprins. De ce?

– Ei bine, hm, m-am gândit..... În ziua aceea sunt liberă. Aș putea veni cu voi?

– Mi se pare o idee foarte bună, acceptă medicul, privind-o intens. Pot să știu oare motivul acestei bruște schimbări de atitudine?

Nicollei i-ar fi fost foarte greu să răspundă, chiar dacă ar fi vrut. Fără îndoială deoarece îl stima că știuse să păstreze secretul Dorei, se gândi fugitiv.

– Îmi place mult Chrissie, declară în cele din urmă. Și voi fi de gardă toată săptămâna, așa că este singura zi în care m-aș putea face utilă.

– Bine. În acest caz, voi veni să te iau la ora două și jumătate.

Nicoll dispăru, fericită că încheiase un armistițiu cu el.

În acea seară, bea o cafea în camera lui Iris, când sună telefonul.

– Mă duc eu, exclamă imediat colega sa. Trebuie să fie Joe, mi-a promis că mă sună.

Reveni câteva clipe mai târziu, cu o mină dezamăgită.

– Este prietena ta, Elaine, spuse. Pare radioasă.

Nicoll nu întârzie să afle motivul.

– Dau un interviu la spitalul lui Neil, săptămâna viitoare, Nicky! exclamă Elaine bucuroasă.

– Dar..... Cum se poate?

– Neil mi-a dat de înțeles că a intervenit în favoarea mea. Este minunat, nu-i așa?

– Și ce a spus Simon?

– Nu i-am vorbit despre asta, replică Elaine cu răceală. Oricum, va fi plecat atunci.

– Oare, din întâmplare, n-ai pe altcineva în vedere? o tachină Nicoll.

– Oh, te gândești la Neil? Nu spun nu, pe cuvânt! admise prietena sa, râzând. Te voi suna îndată ce voi trece acest interviu, la revedere!

– Aveai dreptate, înoată în plină fericire, îi declară Nicoll lui Iris. Cred că este îndrăgostită.

– Dragostea, mereu dragostea.... oftă comic tânăra fată. Mă grăbesc să plec în Israel, cu siguranță va fi mai stimulant decât bietul Joe!

În acea duminică, era o vreme însorită. Nicoll îmbrăcă o rochie de plajă de aceeași culoare cu ochii săi, apoi coborî în hol. Mașina lui Alex aștepta deja afară și Chrissie ocupa scaunul din față.

– Bună ziua! strigă bucuroasă adolescenta. Oh, îmi place la nebunie rochia ta! Mama mi-a reproșat că nu m-am îmbrăcat decent, adăugă încrețind nasul cu un aer îmbufnat.

Nicoll o observă zâmbind. Purta un șort albastru, un tricou fără mâneci și o panglică albastru-deschis îi strângea coada de cal.

– Ce face mama ta? o întrebă luând loc în spate.

– Mai degrabă bine. Ce idee ciudată să fii însărcinată! Îți dai seama

de complicațiile pe care le-ar fi adus? Ar fi trebuit să rămână acasă și eu să lipsesc de la școală s-o îngrijesc! Cu toate acestea, mi-a fost foarte teamă când am aflat că era internată! Am crezut că va muri și că voi fi orfană. Oare poți să fii orfană când nu mai ai decât tată, Alex?

– Ei bine, presupun că ești pe jumătate orfană, îi explică acesta, pe un ton amuzat.

– Am plâns, am plâns!..... Trebuie să fii alintată când ești orfană, nu?

– Ești morbidă, micule monstru, glumi Alex.

– Știu. Ador poveștile triste. Tu nu, Nicky? Love story, Romeo și Julieta.... Trebuie să fie îngrozitor să descoperi că cineva pe care-l iubești s-a sinucis.....

Nicoll simți că Alex o observa în oglinda retrovizoare și se strădui să zâmbească, în ciuda durerii care-i sfâșia inima.

– Eu prefer întâmplările care se termină bine, mărturisi în sfârșit. Unde mergem?

– Nu vrea să spună, se lamentă Chrissie.

– Tot ce vă pot dezvălui, este că va trebui să munciți amândouă, pentru a vă merita gustarea, declară Alex misterios.

Nicoll se rezemă confortabil de scaun și privi peisajul care defila sub ochii săi. Rulau acum în plină câmpie. Ici și colo niște vaci păsteau în tihnă iarba verde presărată cu floare brostească. Mașina se angajă curând spre un sat și părăsi șoseaua, pentru un drum mic de pământ.

– Oh! Mergem la o fermă! exclamă Chrissie.

– Într-adevăr, unchiul și mătușa mea sunt fermieri, răspunse cu amabilitate tânărul bărbat.

Vehiculul intră într-o curte vastă, unde ciuguleau niște pui și se

opri în fața unei construcții mari, din pietre groase, albe. Un câine lătra și aproape imediat o femeie bătrână și grăsuță le veni în întâmpinare. Alex o sărută cu tandrețe, apoi se întoarse spre Nicoll și Chrissie.

– Domnișoarelor, v-o prezint pe mătușa Letty, cea mai bună bucătăreasă din regiune! anunță pe un ton ceremonios.

– Necazul este că nu mă pot stăpâni să gust din mâncărurile mele, comentă cu umor fermiera. Și eu am fost subțire, dar acum mult timp, continuă strângând călduros mâna Nicollei.

Apoi se întoarse spre Chrissie.

– Oh, văd că ai îmbrăcat ținuta ideală pentru a te cățăra în copaci!

– Să mă cațăr în copaci?

– Cum, Alex nu ți-a spus nimic? Este ziua culegerii cireșelor și angajăm voluntari!

– Genial! strigă adolescenta. Îmi plac la nebunie cireșele!

– Cine spune să mănânci? o tachină Alex trăgând-o de coada de cal.

Mătușa Letty zâmbi cu indulgență.

– Avem atât de multe anul acesta, încât câteva kilograme nu se vor observa! Veniți în casă, vă voi servi ceva de băut.

Îi conduse într-o bucătărie rustică și le puse în față pahare cu băuturi răcoritoare.

Era vizibil că mătușa Letty îl adora pe Alex, pe care-l trata ca pe propriul fiu. Nicoll surprinse de mai multe ori privirea intrigată pe care femeia cea cumsecade o ațintea asupra ei și înțelese că prezența sa o mira.

– Nicoll lucrează cu mine la ortopedie, îi explică Alex. Este o

infirmieră foarte bună, dar o adversară de temut....

– Ah? Să nu te lași, copila mea! Ai dreptate!

– Letty, n-o încuraja, este și așa destul de independentă!

– În niciun caz! replică prompt Nicoll. Dar consider că am dreptul să am propriile opinii.

În acea clipă, în bucătărie intră fermierul. Era la fel de înalt ca Alex, iar fața aureolată de părul alb, se lumină când își văzu nepotul.

– Bună ziua, băiatul meu! tună el. Ne-ai adus mâna de lucru pe care ne-ai promis-o?

În timp ce tăifăsuiau veseli, ieșiră în livadă. Scările erau ridicate lângă pomii fructiferi, la rădăcina cărora erau puse coșuri mari.

Cei trei oameni tineri petrecură o după-amiază de vis, culegând mai multe cireșe decât văzuseră vreodată.

Când veni ora pauzei, se întinseră pe iarbă, epuizați, dar încântați. Puțin după aceea, fermierul o conduse pe Chrissie până la grajdul de vite, pentru a-i arăta un mic vițel care tocmai se născuse și mătușa Letty intră în bucătărie pentru a prepara ceaiul.

Alex se rostogoli pe o parte și gâdilă cu o margaretă bărbia Nicollei. Aceasta ținu cu grijă ochii închiși, gustând acea clipă de pace. Atmosfera era plăcută, timpul părea să se fi oprit. Era singură cu un bărbat la fel de frumos și de seducător ca un prinț din basme.... Păcat că era atât de exasperant, se gândi, zâmbind. Întredeschizând pleoapele, văzu că o privea atent, rezemat într-un cot.

– La ce te gândești? murmură Alex.

– La nimic special....

– În acest caz, este un nimic extrem de plăcut dacă judec după expresia ta....

Privirea sa mângâietoare îi dădu un plăcut fior pe șira spinării. Simți că roșise și se îndreptă repede în speranța de a-i ascunde tulburarea.

– Poate.... ar trebui să mergem s-o găsim pe mătușa ta....

Alex se ridică suplu și-i întinse mâna pentru a o ajuta să se pună pe picioare. Timp de o clipă, rămaseră față în față și ochi în ochi. Nicoll își auzea bătăile inimii și din licărirea de dorință care trecu prin privirea însoțitorului său, înțelese că acesta era conștient de efectul pe care-l producea asupra ei. Se dădu un pas înapoi și încercă să se îndepărteze, dar Alex îi înconjură talia cu brațul și o conduse încet până la fermă.

După o gustare copioasă, plecară, nu fără a-i promite lui Letty să vină s-o vadă curând și o lăsară pe Chrissie la școală.

– Mulțumesc, Alex! exclamă aceasta, aruncându-se de gâtul lui pentru a-l săruta. Am petrecut o zi formidabilă! La revedere!

– Iată ce mă recompensează pentru toate eforturile mele, glumi bărbatul după plecarea sa. Sper că-mi vei mulțumi și tu la fel de frumos?

– Oh nu, tata mi-a interzis să-i sărut pe domni, îl ironiză Nicoll.

– Dumnezeule mare, a râs! exclamă Alex pe un ton tragic. Să fie oare posibil ca viața la țară să aibă un efect euforizant asupra caracterului său?

– Foarte amuzant..... scrâșni Nicoll. Îmi plac foarte mult mătușa și unchiul tău. Au copii?

– Nu. Doar pe mine.

Când frânară la un stop, o motocicletă cu ataș îi depăși cu toată viteza, fără să oprească.

– Nebunii, murmură Alex.

Doar o secundă mai târziu, răsună un zgomot îngrozitor. O mașină tocmai lovise în plin motocicleta. Nicoll scoase un strigăt de groază văzând motociclistul zburând în aer, înainte de a cădea la pământ ca o paiață dezarticulată.

– Vino, strigă Alex deschizând portiera. Vom vedea ce putem face.

Se repeziră spre locul accidentului. Șoferul automobilului, complet năucit, îl privea pe tânărul bărbat care zăcea sub motocicletă.

– Ajutați-mă să-l scot de acolo, îi ordonă Alex.

Nicoll se îndreptă spre celălalt pasager, o tânără fată care părea foarte zdruncinată.

– Unde te doare? o întrebă. Capul?

– Nuu, nu cred.... piciorul....

Nicoll îl examină rapid. Blugii fuseseră rupți de violența șocului și pierdea mult sânge.

– Sprijină-te de mine, îi comandă Nicoll. Prietenul meu este medic, va veni să te vadă îndată ce va termina să-ți consulte însoțitorul. Cum te cheamă?

– Murriel White. Cum se simte Trevor? exclamă ea cu ochii plini de lacrimi. N-a...

– Nu te îngrijora, se ocupă de el.

Mai mulți automobiliști se apropiară și unul dintre ei chema ambulanța.

Alex îngenunche lângă tânăra rănită și încercă să evalueze rănile.

– Te doare tare?

– Nu.... prea tare..... și..... Trevor?

– Aparent n-are nimic rupt, dar este inconștient.

– Trebuie.... să ne căsătorim săptămâna viitoare, bâigui ea plângând.

Ambulanța parcă într-un scrâșnet de frâne și brancardierii îi luară repede pe cei doi accidentați. Unul dintre ei îl recunoscu pe Alex și se apropie de el.

– Bună seara, doctore. Tânărul bărbat pare lovit serios, murmură el.

– Da, după toate aparențele, fractură de craniu. Transportați-l la Priory Cross și anunțați spitalul că sosesc și eu imediat.

Ambulanța demară repede și Alex și Nicoll se întoarseră la mașină.

– Sărmanii puști.... declară trist tânăra fată.

– Da, este trist..... Speram să încheiem această zi într-o notă veselă, pentru că îți plac poveștile cu final fericit, dar s-a ratat.....

– Încep să mă întreb dacă finalurile fericite există....

– Nu fi pesimistă. Toți avem eșecuri și succese.

– Da, dar....

– Dar?

– Oh, nimic, murmură Nicoll ridicând din umeri.

Îndată ce parcară în fața clădirii urgențelor, Nicoll își luă repede rămas-bun de la tânărul bărbat și se întoarse în cameră.

Brusc, se simțea foarte obosită.... O dată în plus, două vieți erau frânte stupid. De ce? Numai să reușească să salveze piciorul lui Muriel.... Nu i se păruse în apele ei. De altfel, nici însoțitorul său. Nu-i mai rămânea decât să spere.....

Capitolul 9

Nicoll trase perdelele și se culcă. Trebuia neapărat să doarmă câteva ore înainte de a pleca să facă prima sa noapte de gardă. Se întoarse pe o parte și închise ochii, dar chipul lui Alex apăru imediat, tulburându-i mintea. Acum nu mai era nicio îndoială că tânărul bărbat înțelesese că n-o lăsa indiferentă și totuși, nu încercase măcar să-i explice natura relațiilor cu Dora.... Era derutant, dar asta reflecta bine caracterul acestui bărbat. Nu se va coborî niciodată să se justifice în fața cuiva cu ceva! Sau îl acceptai cum era, sau te puteai duce naibii....

Nicoll se agită nervoasă în pat și pentru prima dată se întrebă despre ce simțise ea aflând că Dora era însărcinată. Îi fusese într-adevăr teamă? Nu putea să nege că Alex exercita o puternică atracție fizică asupra ei. Era suficient s-o privească într-un anumit fel, pentru ca să se simtă pradă unor senzații pe care nu le simțise niciodată. Dar nu era decât o reacție pur chimică! De ce oare considera o altă femeie ca pe o rivală? Era stupid, deoarece nu voia să se lase antrenată în complicații sentimentale! Suferise destul și așa....

Oricum, era ridicol să se gândească la Alex ca la un eventual curtezan. O trata cu aceeași indulgență ironică pe care o avea și față de Chrissie.... O considera o fetiță puțin pierdută și pur și simplu îi era milă de ea. Cu cât îl va alunga mai repede din minte, cu atât va fi mai bine.

Totuși, imediat ce se trezi, primul său gând fu la Alex și hotărârea i se clătină. Cât de mult îi va lipsi în această săptămână, când făcea parte din echipa de noapte.

– Vei lucra cu Tricia și cu Yvonne, o elevă infirmieră, o anunță Jean Arden când intră în serviciu. A fost un grav accident rutier, duminică. Noi am internat-o pe Murriel White, o fată tânără de nouăsprezece ani. Are multiple fracturi de tibia și peroneu.

– Bănuiam, eram la fața locului când s-a întâmplat.

– Cum asta?

– Doctorul Baron și cu mine ne-am petrecut după-amiaza în compania fiicei Dorei. S-a întâmplat pe drumul de întoarcere.

– Piciorul său este într-adevăr într-o stare jalnică. Mi-e teamă că, mai târziu, va trebui să i se facă grefă de piele.

– Și tânărul bărbat care o însoțea?

– Este tot la urgență, în comă.

– De asta mă temeam, murmură Nicoll. Muriel este oare la curent?

– Nu știu exact ce i s-a spus, dar este foarte deprimată. Am instalat-o alături de Avril, crezând că se vor susține reciproc. Bridget s-a întors acasă, ca și domnișoara Flint. Sper că noaptea va fi calmă, bună seara Nicoll.

Jean plecă și tânăra fată trecu s-o vadă pe Murriel.

– Bună seara. Mă recunoști? o întrebă zâmbind politicos.

Murriel o privi posomorâtă, apoi chipul i se animă puțin.

– Ah da... Ai fost prezentă în clipa accidentului. Arăți altfel în uniformă.

– Sper! Cum te simți?

– Piciorul mă face să sufăr groaznic, oftă Murriel.

– Îți voi da un calmant pentru a putea să dormi.

Era gata să se îndepărteze, când tânăra fată o prinse de mână, cu o privire rugătoare.

– Nu vor să-mi dea vești despre Trevor. Știi ceva?

– Am fost informată doar că este la reanimare, dar asta nu este neapărat un semn rău. Și logodnicul lui Avril a trecut prin asta și acum, se simte cât se poate de bine, nu-i așa Avril?

Avril dădu afirmativ din cap și scrise câteva cuvinte pe carnetul său, înainte de a-l întinde vecinei.

Nicoll le lăsă să comunice și plecă să distribuie medicamentele.

– Sper ca totul să fie calm în această noapte, declară Tricia căscând. Ieri, Alex Baron a rămas aici până în zori, pentru că domnul Armstrong a avut probleme respiratorii!

– Cel puțin nu v-ați plictisit, glumi Nicoll.

Exact în acea clipă răsună soneria de alarmă a domnului Armstrong, în timp ce el chema o infirmieră cu o voce răgușită.

– Dumnezeule! strigă Nicoll sărind în picioare. Să nu-mi spui că are iar o criză!

Se grăbi lângă bolnav, care-i arătă cu un deget carafa goală.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnișoară, dar îmi este foarte sete....

– Vă aduc imediat apă, spuse Nicoll, lăsând să-i scape un oftat de

ușurare.

Supraveghetoarea de gardă nu întârzie să-și facă rondul, apoi infirmierele făcură cu schimbul pentru a merge să mănânce. Orele trecură încet, fără să survină niciun incident. Yvonne își revedea cursurile, Tricia continuă puloverul pe care-l tricota soțului său și Nicoll răsfoia o revistă.

La ora cinci și treizeci, bolnavii începură să se trezească și munca fu reluată. Yvonne servi micul dejun, în timp ce Nicoll și Tricia aranjau paturile. În sfârșit, la ora șapte și treizeci sosi echipa de zi și Nicoll se întoarse acasă, fericită că încheiase prima noapte de gardă.

Săptămâna trecu, fără ca niciun eveniment să le tulbure serviciul. Starea de sănătate a lui Murriel era mai degrabă mulțumitoare, dar moralul nu prezenta nicio ameliorare. Rămânea apatică în pat, cu fața șiroind de lacrimi și nu reușea să doarmă noaptea, cu toate sedativele.

Calmul fu rupt vineri seara, prin sosirea în serviciu a unui accidentat pe drum.

– Domnul Day nu se simte bine deloc, o avertiză Jean pe Nicoll, care se pregătea s-o înlocuiască. Este foarte agitat.

– Nu te îngrijora, îl voi supraveghea. Altceva de semnalat?

– Nu. Ah, ba da! Logodnicul lui Murriel a murit....

– Oh, este îngrozitor! Ea știe?

– Da, i-a spus mama ei în această după-amiază. Oricum, mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să-i anunțe vestea.

– Cum a primit-o?

– Cât se poate de bine. Nici măcar n-a plâns.

Câteva clipe mai târziu, Jean plecă și echipa de noapte își începu munca. Pe la ora zece distribuiră calmantele și Nicoll profită pentru a

întârzia la căpătâiul lui Murriel.

– Tocmai mi-au anunțat moartea lui Trevor.... Îmi pare foarte rău pentru tine.... Știu că e o consolare lipsită de valoare, dar spune-ți că măcar nu mai suferă.....

– Da, toată lumea mi-a repetat asta, răspunse tânăra fată cu indiferență, înainte de a înghiți comprimatele. Vrei să-mi dai poșeta, te rog?

Nicoll i-o întinse, apoi ieși pe culoarul unde o aștepta Tricia.

– Am impresia că reacționează bine, murmură aceasta.

– Crezi? făcu Nicoll fără mare convingere.

Oare de ce nu se putea împiedica să se gândească la faptul că Murriel era prea resemnată?

Tocmai terminase tratamentele de seară, când Yvonne observă că perfuzorul unui pacient nu funcționa normal și veni s-o anunțe pe Nicoll. Tânăra fată încercă să-l repare, fără rezultat.

– Va trebui s-o chem pe supraveghetoare, oftă.

Dar și aceasta fu incapabilă să-l pună în funcțiune și, în disperare de cauză, îl chemă pe Alex, care opera un bolnav. Le răspunse Max și le promise să treacă îndată ce este posibil.

– Puteți veni să-l vedeți pe domnul Day? o întrebă Nicoll pe supraveghetoare. Starea sa mă îngrijorează puțin.

Găsi pacientul extrem de agitat.

– Mă doare capul, mormăi acesta. De ce mă bate soarele astfel în cap? Perna asta este tare ca piatra!

Îl instalară confortabil, apoi se retraseră.

– Delirează puțin, constată supraveghetoarea încruntându-se. Aș prefera ca Max să-i facă imediat o scurtă vizită. Leagă-l de pat, mi-e

teamă să nu cadă.

Max sosi puțin după ora nouă dimineața. Era vizibil epuizat, dar la fel de zâmbitor ca de obicei.

– Suntem la a treia urgență în noaptea aceasta, oftă. Ce pot face pentru voi?

– Avem probleme cu perfuzorul unui pacient, îi explică Nicoll, conducându-l în sală.

Max îl repară rapid, apoi îl consultă pe domnul Day.

– Suferă de o ușoară comoție cerebrală, îl diagnostică, scriind numele calmantului pe foaia de observație. Fă-i o injecție cu acest medicament, voi reveni să-l văd dimineață. Cu ce altceva pot să-ți fiu de folos, frumoasă domnișoară?

– Cu nimic. Mulțumesc, Max, răspunse ea zâmbind. Du-te repede să te odihnești, pari extenuat.

– Ar fi trebuit să mă fac preot, cum m-a sfătuit mama! oftă comic medicul, înainte de a pleca.

Sub efectul injecției calmante, domnul Day adormi și se restabili ordinea. Yvonne plecă să mănânce, Tricia făcu cafea și Nicoll își redacta raportul. Puțin după aceea, gândurile îi reveniră la Alex, care muncea în sala de operație pentru a doua noapte consecutiv. Era surprinsă să-și dea seama în ce măsură evoluaseră sentimentele sale pentru medic..... Încet, subtil, i se strecurase în inimă și-n suflet, până la a face complet parte din ființa sa. Asta nu însemna nimic! își spuse ea. Puteai foarte bine să te atașezi de cineva fără să fii îndrăgostit! De exemplu, ținea mult la Max, dar nu simțea pentru el decât prietenie.... Dar în sinea sa, știa că ce simțea pentru Alex era mult mai profund decât voia să admită.

Visarea fu întreruptă de Tricia, care-i aduse cu amabilitate o cafea. Nicoll îi zâmbi și căscă de-i trosniră maxilarele.

– Slavă Domnului, este ultima mea noapte de veghe, declară întinzându-se languros. Încep să....

Un geamăt înăbușit o întrerupse! Rămase nemișcată și ciuli urechile.

– Ai auzit? șopti Tricia.

În acea clipă, soneria de alarmă a lui Avril răsună și o voce speriată striga ajutor. Tinerele fete se repeziră, în timp ce alte gemete surde ajunseră până la ele.

Cu ochii măriți de groază, Avril le-o arătă pe Murriel cu degetul. Aceasta se cresta cu disperare pe încheieturile mâinilor, încercând să-și stăpânească strigătele de durere.

Nicoll sări și o prinse de mână, încercând s-o dezarmeze pe tânăra fată care se zbătea furioasă.

– Lăsați-mă să mor, lăsați-mă să mor! striga aceasta contorsionându-se.

După o scurtă luptă, reușiră să-i ia foarfecele și Nicoll acționă sistemul de alarmă legat de sala Jones.

– Chemați supraveghetoarea! spuse respirând greu Nicoll, menținând presiunea pe încheietura care sângera a mâinii lui Murriel.

Aceasta se lăsă pe perne, cu trupul scuturat de suspine.

– De ce m-ați oprit, de ce? hohoti aceasta. El este mort, nu înțelegeți?

Nicoll o luă cu blândețe în brațe și o legănă, murmurându-i cuvinte de încurajare.

– Liniștește-te, liniștește-te..... Mâine totul va fi mai bine, vei

vedea....

– Nu pot să trăiesc fără el, nu pot!

– Trebuie, Murriel! afirmă Nicoll cu voce puternică. Trevor n-ar fi vrut niciodată să mori pentru el!

Un zgomot de pași pe culoar o avertiza că cineva îi venea în ajutor. Alex apăru în rezervă și se apropie repede de patul tinerei bolnave. Trăsăturile îi erau trase și ochii încercănați, dar degaja încă o impresie de forță și invulnerabilitate.

– Lasă-mă să-ți văd încheieturile, Murriel, îi murmură luându-i mâinile. Nimic grav, concluzionă cu indulgență, după un scurt examen. Două puncte de sutură și nu se va mai vedea nimic. Îți voi administra un calmant pentru a putea să dormi.

Cu un semn din cap, îi ordonă Nicollei să meargă să-i caute instrumentele necesare, apoi se întoarse din nou spre tânăra fată și-i vorbi cu multă blândețe.

Când Nicoll se întoarse, îl auzi pe Alex care i se adresa încă lui Murriel.

– Într-o clipă vei adormi, iar mâine dimineață totul îți va părea diferit. Când cazi în cea mai profundă disperare, nu există decât un lucru de făcut: să continui oricât te-ar costa și să te agăți de viață cu amândouă mâinile pentru a nu te prăbuși.

Îi făcu injecția calmantă, sutură plăgile și curăță cu delicatețe încheieturile mâinilor. Sedativul nu întârzie să-și facă efectul și Murriel se lăsă liniștită pe perne, cu ochii închiși. Alex plecă să-și redacteze raportul, în timp ce Nicoll și Tricia o instalară pe tânăra rănită cât mai confortabil posibil.

Avril le observa, cu privirea întunecată de spaimă:

– Totul.... este în ordine?

Nicoll încuviință, apoi încremeni și lăsă să-i scape un strigăt de surpriză.

– Avril! Vorbești!

Un zâmbet radios lumină fața tinerei fete în timp ce răspundea:

– Da.... vorbesc!

– În sfârșit, o veste bună! Avril, sunt încântată pentru tine, exclamă Nicoll, sărutând-o pe amândoi obrajii.

Se spăla pe mâini la oficiu, când o tăietură profundă pe antebrat îi atrase brusc atenția. Simțise că Murriel o rănise cu foarfecele zbătându-se, dar nu-și imaginase că în asemenea măsură.... Îi arătă plaga Triciei, care se încruntă și o duse în biroul lui Alex, în ciuda protestelor sale.

– Nicoll a fost rănită, spuse tânăra fată, împingându-și colega în încăpere.

Privirea pătrunzătoare a lui Alex se ațintì asupra ei și se ridică imediat pentru a examina tăietura.

– Trebuie să-ți fac un punct de sutură, afirmă. Când ai făcut ultimul rapel antitetanic?

– Hm.... acum..... șase luni, cred.

– Vino, îți voi face un rapel, îi ordonă luând-o de braț.

Înainte să-și fi revenit din surpriză, Nicoll era la infirmerie, așezată pe un scaun, în timp ce Alex și supraveghetoarea o împingeau.

– Cum te simți, draga mea? întrebă aceasta din urmă, ești foarte palidă, vrei să te duci acasă?

– Nici nu se pune problema, protestă Nicoll. Mă simt foarte bine! Nu este vorba decât de o zgârietură!

– Este atât de încăpățânată, încât nici nu merită osteneala să insiști, comentă Alex, cu un zâmbet amuzat. Totuși, poate vei putea să-ți iei o zi liberă mâine?

– Sunt liberă mâine, replică prompt Nicoll.

– Perfect. Atunci, stai liniștită acasă și dormi până târziu.

Cineva o chemă pe supraveghetoare, care ieși imediat, lăsându-i singuri.

– Ai avut o noapte mai degrabă agitată, murmură Alex.

– Și tu.... Biata Murriel, adăugă Nicoll gânditoare. Îi înțeleg gestul disperat.....

– Serios?

Din nou ochii albaștri se ațintiră asupra sa cu insistență, ca și când voia să citească în ea.

– Va trebui să mai vorbim despre asta când voi fi în formă mai bună. Nu glumesc, să știi, îți cer să rămâi în pat mâine, adăugă după o scurtă tăcere.

– Oricum, nu poți exercita nicio presiune asupra mea în timpul orelor libere, glumi Nicoll.

– Încăpățânato..... Ce trebuie să fac? Să vin să te supraveghez la domiciliu?

– Nu mă hărțui.....

Alex o privi îndelung fără să răspundă și doar când el ieși, inima Nicollei își regăsi ritmul normal.

Restul nopții se desfășură fără incidente, dar cu ce ușurare văzură sosind echipa de zi.

Nicoll se simțea complet epuizată. Se îndreptă direct spre pat și dormi profund până la ora șapte seara. Se trezi proaspătă și odihnită,

mâncă un sandviș, apoi sporovăi o oră cu Iris, înainte de a se culca din nou.

Pentru prima dată de luni de zile, se simțea împăcată cu ea însăși. Era ciudat.... Într-un anumit fel, experiența tragică a lui Murriel îi deschisese ochii, îi adusese liniște și speranță. Desigur, amintirile neplăcute nu se vor șterge niciodată, dar acum știa că timpul permitea cel puțin să le accepți cu resemnare.

În scurta sa scrisoare, Leo îi ceruse să-l uite și să fie fericită... Nu-l va putea uita niciodată, dar simțea viața renăscând în ea și că inima nu-i murise cu Leo, cum crezuse în acea perioadă....

Imaginea lui Alex îi trecu prin minte. Își aminti vocea sa caldă și autoritară, hotărârea, siguranța și de asemenea blândețea sa. Da, era un bărbat pe care te puteai sprijini, era demn de încrederea sa. Oare cum se putuse îndoi de el măcar o secundă? Era lumina care îi ghidase pașii în noaptea întunecată care o înconjurase atât de mult timp.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, Nicoll se trezi târziu. Luă micul dejun în capot și le scrise o lungă scrisoare părinților. Se simțea curios de ușoară și de relaxată, ca după o lungă amorțeală.

Lipea plicul, când se bătu la ușă.

– Intră, Iris! strigă veselă.

Dar nu Iris deschise ușa. Foarte elegant în pantaloni de catifea maro și cămașă bej, care-i punea în evidență umerii musculoși, Alex stătea în prag.

– Oh, bună.... ziua, articulă cu greu Nicoll, în timp ce bătăile inimii păreau gata s-o sufoce. Cum..... m-ai găsit?

– M-am informat la portăreasă. Cum te simți?

Ochii săi albaștri o priveau cu asemenea insistență, încât îi fu extrem de greu să-și ia un aer degajat.

– Foarte bine. Am dormit aproape tot timpul. Și Murriel?

– Își revine. Preotul s-a întreținut îndelung cu ea și Max i-a vorbit cu multă înțelepciune.

– Și tu te-ai comportat foarte bine, să știi, sublinie tânăra fată zâmbind.

– Nici vorbă! am încercat mai ales s-o încurajez. Dar procesul de vindecare nu poate veni decât de la ea.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi Alex reluă:

– Ce faci astăzi?

– Nimic special. Mă simt leneșă.

– Și dacă am lenevi împreună? propuse el încet. Îmbracă-te, te duc spre o destinație misterioasă.

– Oh, oh! glumi Nicoll. Despre ce este vorba? De o nouă surpriză pentru Chrissie?

– Nu, de o surpriză pentru Nicoll. Te aștept jos într-o jumătate de oră.

Dispăru imediat și Nicoll sări în picioare. Îi venea să cânte în gura mare, să facă mii de nebunii! Îmbrăcă niște blugi, un tricou frumos, verde, își trecu repede un pieptene prin buclele scurte și-și puse o urmă de roz pe buze. Luând în trecere o vestă, coborî scara în grabă, pentru a i se alătura lui Alex.

Cerul era perfect senin. Alex o luă în direcția Warwickshire și Nicoll își lăsă privirea să rătăcească peste peisajul liniștit, primăvăratic. Miei mici zbenguiau veseli în iarba moale a pajiștilor și trandafiri sălbatici delicați, înfloreau ici și colo, făcând pete vii de culoare de fiecare parte a drumului.

– Vom vizita castelul din Warwick? îl întrebă curioasă.

– Am vorbit despre o zi de evadare și nu de un circuit turistic, o corectă Alex, zâmbind misterios. Apropo, am auzit spunându-se că sunt noutăți în sala Montfort.

– Vorbești despre Avril?

– Nu, fac mai degrabă aluzie la o minunată poveste de dragoste.... Nu ești la curent?

– Dacă este vorba de Max și Meryl, bănuiam.

– Max și Meryl? Nu știam! Mă gândeam la domnișoara Flint.

– Oh, nu! Să nu-mi spui că se va căsători cu acel oribil Tresilian! exclamă Nicoll, îngrozită.

– Ei nu! Arthur i-a luat-o înainte.

– Este adevărat? exclamă ea râzând. Dar este minunat! Cred că ei i-a plăcut să se simtă puțin curtată.

– Ia te uită, ce vorbești.... Să fie oare o caracteristică feminină?

– Dacă asta este situația, femeile îți vor atribui o medalie! îl ironiză Nicoll.

Medicul râse grav și mângâietor, apoi redeveni serios.

– Și dacă mi-ai povesti acum ce-mi ascunzi de atât de mult timp? Te-ai decis în sfârșit să te desparți de tânărul bărbat din gară?

Nicoll scutură din cap și schiță un zâmbet amar.

– Ți-am mai spus, greșești, murmură. Era doar un inoportun....

Ezită o clipă, apoi decise că Alex merita să cunoască adevărul.

– Acum un an și jumătate, logodnicul meu s-a sinucis....

Vocea i se gâtui și trebui să se întrerupă, în timp ce revedea cu precizie ziua în care descoperise trupul lui Leo.

O tăcere grea urmă mărturisirii sale. Alex deveni foarte palid și declară cu voce joasă:

– Dumnezeule.... Ce-aș putea spune oare? Nu continua, dacă te tulbură.

– Nu, prefer.... să mă destăinui.... îmi va face bine să-ți vorbesc

despre asta.

Cuvintele îi veneau ușor pe buze, ca și când nu așteptaseră decât această clipă pentru a putea în sfârșit să scape din închisoarea în care fuseseră închise.

– Lucra într-o bancă. Eram... foarte apropiați, sau cel puțin așa credeam eu. De fapt, nu știam că era un jucător înrăit. Curse de cai, cărți.... Trebuia să joace, nu se putea lipsi de asta. Din când în când împrumuta bani de la mine, dar nu m-am gândit niciodată.... Credeam că avea greutăți la sfârșitul lunii, nimic altceva....

Înghiți cu greu și unghiile i se înfipseră în palme, fără să-și dea seama.

– Leo s-a îndatorat și... pentru a plăti anumiți creditori, a început să deturneze cecuri de la bancă în avantajul său. S-a observat și n-a îndrăznit să înfrunte dezonoarea.... Într-o dimineață, l-am găsit.... în garajul său. Era.... prăbușit pe volanul mașinii, asfixiat cu gazele de eșapament. A fost.... oribil.

Își afundă fața în mâini ca pentru a fugi de acea imagine cumplită și tremură îndelung.

– Mă simțeam vinovată că sunt încă în viață, murmură. Ar fi trebuit să știu.... să înțeleg.... să-l ajut....

Alex îi ascultase mărturisirea fără s-o întrerupă, cu ochii plini de compasiune și suferință. Scutură din cap cu tristețe.

– M-am comportat ca un imbecil.... Nu mi-am imaginat niciodată o asemenea tragedie....

– Nu este grav. Acum.... mă simt mai bine.

– Ești sigură? insistă bărbatul, încruntându-se cu un aer neliniștit.

– Da.... Și sunt fericită că ți-am vorbit de asta.

Rămaseră îndelung tăcuți, apoi Nicoll se întoarse spre el.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre soțul Dorei?

– Așadar, știi?

– Da, ea mi-a povestit tot.... N-ar fi trebuit să mă lași să cred că....

– Nu se cădea să-ți dezvălui adevărul. Și chiar dacă aș fi făcut-o, m-ai fi crezut?

Nicoll preferă să nu răspundă. Desigur, avea dreptate....

Mașina se angajă într-un ansamblu de locuințe de la periferie și tânăra fată admiră casele splendide în stil victorian care se ridicau maiestuos de fiecare parte a străzii.

– Ai mai fost aici? o întrebă Alex.

– Nu, niciodată.

– Cred că îți va plăcea, declară el, luând-o pe un mic drum de pământ care șerpuia prin mijlocul unui parc.

Se opriră în fața unui restaurant foarte elegant și medicul înconjură vehiculul pentru a-i deschide portiera.

Un chelner îmbrăcat în smoching și cu papion le luă ceremonios comanda. Nicoll făcu ochii mari auzindu-l pe Alex cerând șampanie.

– Sărbătorim ceva? se miră ea.

– Este posibil, răspunse medicul, misterios.

Masa fu o adevărată încântare. Bându-și cafeaua, Nicoll îi zâmbi însoțitorului său.

– A fost absolut minunat, Alex, mulțumesc....

– Este o schimbare plăcută față de ce ni se servește de obicei la cantină, nu-i așa?

Dar privirea mângâietoare contrazicea banalitatea cuvintelor sale. Nicoll avu brusc senzația că-i lipsește aerul și întoarse ochii, roșind.

– De când oare roșește o tânără femeie liberă? remarcă Alex cu maliţiozitate.

Nicoll se strâmbă ușor și-și făcu vânt cu meniul, declarând cu un aer inocent:

– Este din cauza șampaniei.

Medicul izbucni în râs și chemă chelnerul să-i aducă nota de plată.

– Vino, murmură puțin mai târziu. O mică plimbare pe râu ne va face bine la amândoi.

Îi înlănțui talia și o conduse încet spre un mic curs de apă care șerpuia în mijlocul grădinilor. O luă de mână și o duse spre un debarcader unde erau ancorate niște bărci.

– Oh, n-am mai vâslit de când eram foarte mică! exclamă tânăra femeie, cu ochii strălucind.

Admiră discret musculatura puternică a însoțitorului său, care manevra cu ușurință vâslele grele. Ramurile copacilor formau o boltă deasupra capetelor lor, mascând cerul. Legănată de clipocitul domol, Nicoll plecă pleoapele și oftă, simțindu-se bine.

După un timp, Alex conduse barca sub o salcie plângătoare și scoase vâslele.

– Vino alături de mine, micule marinar, murmură el.

Barca se legănă când ea se ridică.

– Oare este rezonabil? remarcă veselă.

– Vei vedea, răspunse Alex trăgând-o spre el.

Nicoll se prinse de umărul său și se cuibări alături în timp ce el îi șoptea la ureche:

– Te iubesc, știi, nu-i așa? M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut, în tren, smiorcăindu-te ca o fetiță. Aș fi dorit să te strâng

lângă mine, să te legăn cu tandrețe și să-ți sărut nasul roșu și buzele care tremurau.

– Dar..... mi-ai spus la revedere la gară, protestă tânăra fată. Nu puteai să știi că ne vom revedea.

– Oh, ba da.... Remarcasem valiza purtând adresa de la Priory Cross și citeai o revistă medicală. Crezi că te-aș fi lăsat să pleci altfel? M-ai făcut să aștept, dar știam că până la urmă te voi cuceri.

– Crezi? îl tachină Nicoll, sărutându-l pe furiș pe nas.

– Aș putea face mai mult decât atât, sunt sigur, murmură Alex punând stăpânire cu ardoare pe buzele ei.

Aceeași scânteie de pasiune îi făcu se să înfioare îndelung, în timp ce se îmbrățișau cu putere. Aproape sufocându-se de dorință, Nicoll dădu capul pe spate, gemând.

– Mm.... Nu-i rău, șopti Alex. Ce crezi?

– Nu pune întrebări stupide, replică tânăra fată oferindu-i din nou buzele.

Când se despărțiră, mult după aceea, respirau sacadat. Alex îi prinse delicat încheietura mâinii și-i sărută ușor degetele unul câte unul, fără să înceteze s-o privească.

– Femeie, îmi placi, declară solemn. Cred chiar că te voi încuia de două ori pentru a fi sigur că vei fi numai a mea!

Nicoll trebui să facă un puternic efort de voință pentru a-și regăsi oarecum sângele-rece.

– Dragul meu, ai întârziat. În zilele noastre, nu mai există femeia-obiect!

– Fir-ar să fie! exclamă el, prefăcându-se disperat. Promite-mi repede că vei face din mine un bărbat civilizat, sau mă voi distruge

aici, în fața ochilor tăi, până nu voi mai fi decât o grămăjoară de cenușă! Fără să pui la socoteală că va trebui să vâslești pentru a te întoarce...

O rază de soare trecu prin ramurile salciei, aureolând părul însoțitorului său cu o lumină aurie.

Putea oare să lase un viking frumos să se transforme în praf? Nu.... Ar fi fost păcat...

– Ei bine? insistă el. Am promisiunea ta?

– Să fie oare o cerere în căsătorie? întrebă Nicoll, încrețind nasul cu un aer strengăresc.

– Să spunem mai degrabă un ultimatum, deoarece n-am deloc intenția să-ți cer părerea!

– Eu....

Atât putu spune, deorece într-adevăr îi era imposibil să gândească atunci când o săruta în acest fel.

Sfârșit